

Christopher Paolini



ERAGON

FRAGMENT

Eragon

Aj v tlačenej verzii.

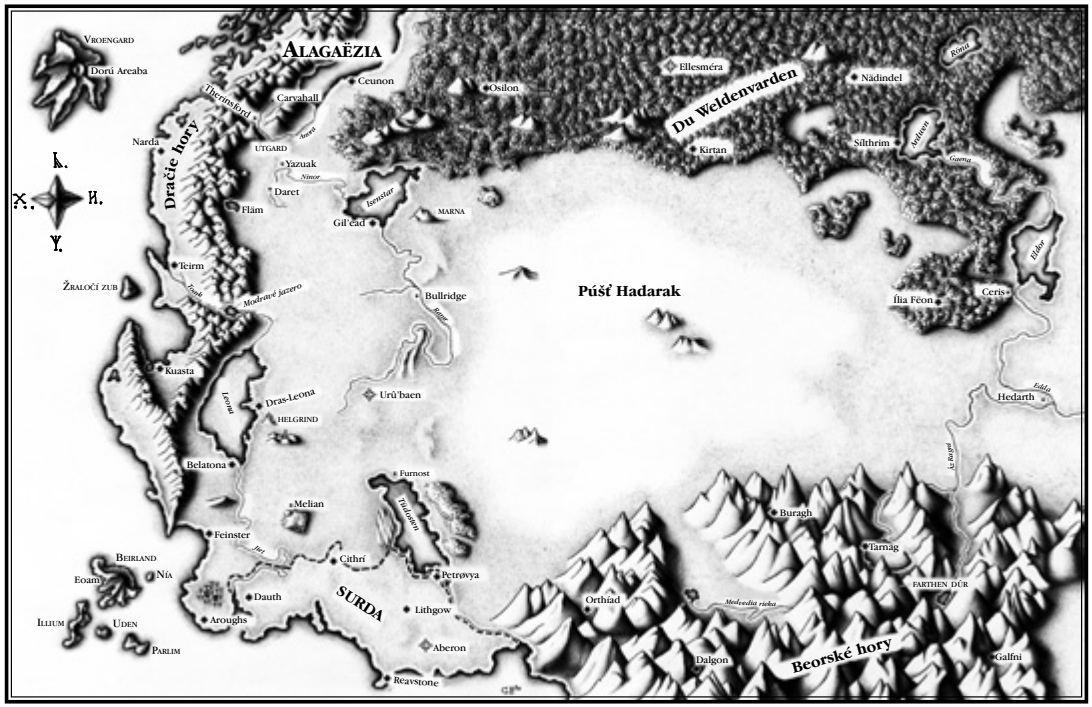
Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

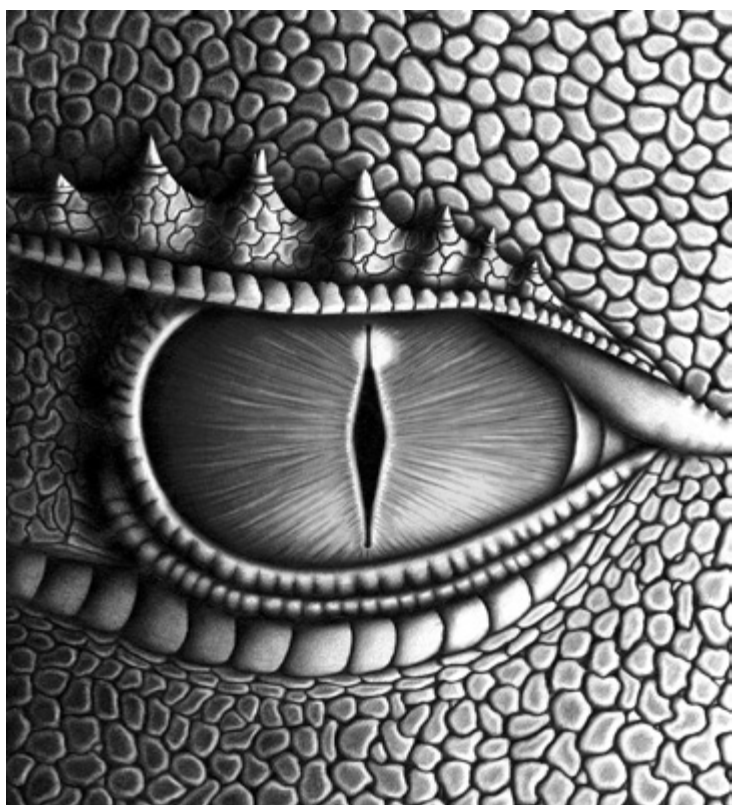


Ďalšie e-knihy v edícii:
Christopher Paolini - Eldest
Christopher Paolini - Brisingr

Christopher Paolini
Eragon – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.





ERAGON

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

Christopher Paolini

 FRAGMENT

*Túto knihu venujem svojej mame, pretože mi ukázala zázraky sveta;
svojmu otcovi, ktorý mi odhalil muža za závesom.
A aj svojej sestre Angele za to, že mi pomáha, keď mi je smutno.*

OBSAH

Prológ: Tieň strachu.....	10
Objav	14
Údolie Palancar.....	17
Legendy o drakoch.....	27
Dar osudu.....	43
Prebudenie	46
Čaj pre dvoch.....	55
Mocné meno	64
Budúci mlynár.....	67
Cudzinci v Carvahalle.....	70
Osudový let.....	77
Koniec nevinnosti	81
Predzvesť smrti	87
Šialenstvo života	95
Jazdcov meč	97
Výroba sedla.....	112
Therinsford	115
Hromy a blesky.....	127

Odhalenie v Yazuaku	133
Varovanie.....	139
Čarovanie je hračka	147
Daret	156
Dračími očami.....	165
Pieseň na cestu.....	173
Príchod do Teirmu	177
Dávny priateľ	183
Čarodejnica a mačkolak.....	203
O čítaní a intrigách.....	215
Zlodeji v pevnosti.....	218
Osudná chyba	226
Živá vidina.....	239
Majster meča.....	245
Bahno Dras-Leony	252
Po stopách oleja	256
Vyznávači Helgrindu.....	261
Pomsta ra'zakov	269
Murtagh	272
Jazdcov odkaz	278
Diamantová hrobka	283
Zajatie v Gil'eade	290
Du Súdavar Freohr	298
Boj proti Tieňom.....	305
Bojovník a liečiteľ	314

Voda z piesku	321
Rieka Ramr	328
Púšť Hadarak.....	335
Odhalená cesta	341
Súboj vôle.....	351
Útek cez údolie	357
Ťažké rozhodovanie	371
Hľadanie odpovedí	380
Nádhera Tronjheimu.....	394
Ažihad.....	403
Požehnaj dieťaťu, Argetlam.....	421
Koreň mandragory a mločí jazyk.....	434
Sieň kráľa hory	440
Aryina skúška.....	453
Tiene sa predlžujú	466
Bitka pod Farthen Dûrom.....	478
Trúchliaci mudrc	491
O autorovi.....	497
Starodávny jazyk	498
Jazyk trpaslíkov	500
Jazyk urgalov	500
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností	501
Poďakovanie	504

PROLÓG: TIEŇ STRACHU

Nocou zadul prudký vietor a priniesol vôňu, ktorá mala zmeniť svet. Vysoký Tieň zaklonil hlavu a napäto vetril. Až na tmavočervené vlasy a gaštanové oči vyzeral takmer ako človek.

Prekvapene zažmurkal. Správa bola pravdivá: sú tu. Alebo je to pasca? Chvíľu zvažoval všetky možnosti a potom stroho zavelil: „Rozptýľte sa. Skryte sa za stromy a kríky. Zastavte každého, kto sa priblíži... inak zomriete.“

Okolo neho pobiehalo dvanásť urgalov s krátkymi mečmi a okrúhlymi štítmí pomaľovanými čiernymi symbolmi. Podobali sa na mužov s krivými nohami a mohutnými zvieracími pažami, ktoré vedeli len drviť a ničiť. Nad malými ušami im vyrastal pár skrútených rohov. Netvory sa s vrčaním vrhli do krovia a poskrývali sa. O chvíľu všetok hluk umlkol a v lese zavládlo ticho.

Tieň vykukol spoza hrubého stromu a zadíval sa na cestičku. Bola taká tma, že obyčajný človek by nevidel vôbec nič, ale preňho bol aj mesačný svit prenikajúci pomedzi stromy silný ako slnečná žiara; jeho skúmavému pohľadu neunikla ani najmenšia podrobnosť, všetko videl jasne a ostro. Stál nehybne ako socha a v ruke držal dlhý lesklý meč. Po čepeli sa vinula tenká ryha. Zbraň bola taká úzka, že ľahko vklzla medzi rebrá, a zároveň taká pevná, že prerazila aj najtvrdšie brnenie.

Urgalovia nemali taký dobrý zrak ako Tieň, neisto tápali v tme ako slepí žobráci a šmátrali pred sebou mečmi. Ticho preťalo húka-

nie sovy. Všetci zostali v strehu, kým neodletela. Netvory sa triasli v chladnej noci ako osiky; jednému pod ťažkou čižmou zapraskala halúzka. Tieň zlostne zasýčal a urgalovia vyľakane znehybneli. Potlačil odpor – zapáchali ako skazené mäso – a odvrátil sa. Boli preňho len nástroje, nič viac.

Minúty sa zmenili na hodiny a Tieň premáhal netrpezlivosť. Tá vôňa musela ďaleko predbehnúť svojich pôvodcov. Nedovolil urgalom vstať a trocha sa zahriať. Ten pôžitok nedoprial ani sebe; zostal za stromom a napäto pozoroval cestičku. Lesom zašumel ďalší závan vetra. Tentoraz bola vôňa silnejšia. Vzrušene vytiahol tenkú peru a zavrčal.

„Pripravte sa,“ zašepkal a celé telo mu zavibrovalo napätím. Špičkou meča robil malé krúžky. Stálo ho veľa úsilia a intríg, kým nastala táto chvíľa. Teraz sa musí ovládať, inak všetko pokazí.

Urgalom pod hrubým obočím zasvietili oči a pevnejšie zovreli zbraň. Tieň začul vpredu slabé cinknutie, akoby na uvoľnený kameň narazilo niečo tvrdé. Z tmy sa vynorili nejasné obrysy a blížili sa po cestičke k nemu.

Traja jazdci na bielych koňoch cválali priamo do pasce. Hlavy mali hrdo vztýčené a plášte sa im v mesačnom svite trblietali ako tekuté striebro.

Na prvom koni sedel elf so špicatými ušami a elegantne zošikmeným obočím. Bol štíhly, ale mocný, pripomínal rapír. Cez chrbát mal prehodený veľký luk. Na jednom boku mu visel meč, na druhom tulec šípor zakončených labutími perami.

Posledný jazdec mal rovnako pôvabnú tvár a výrazné črty ako on. V pravej ruke niesol dlhú kopiju a na opasku mu visela biela dýka. Hlavu mu zdobila nádherne tepaná prilba vykladaná jantárom a zlatom.

Medzi nimi šla na koni čiernovlasá elfka a pokojne sledovala okolie. Z jej hlbokých očí, lemovaných havraními kučerami, vyžarovala sila. Na kráse jej neubrali ani jednoduché šaty bez ozdôb. Pri boku jej visel meč a na chrbte dlhý luk a puzdro na šípy. V lone opatrovala vrecko, na ktoré podchvíľou pozrela, akoby sa chcela uistiť, že je na svojom mieste.

Jeden z elfov čosi potichu povedal, ale Tieň jeho slová nezachytil. Žena odpovedala s očividnou autoritou a jej ochrancovia si vymenili miesta. Ten v prilbe prešiel do čela a pevnejšie zovrel kopiju. Nič netušiac prešli okolo Tieňovho úkrytu a prvých urgalo.

Tieň už v duchu začal vychutnávať víťazstvo, keď vietor odrazu zmenil smer a zavial proti prichádzajúcim elfom – plný odporného urgalieho zápachu. Kone splašene zaffkali a pohodili hlavami. Jazdci zmeraveli, zajastrili okolo seba, potom prudko zvrtili kone a vyrazili opačným smerom.

Elfkin kôň sa hnal na čele, nechávajúc ochrancov ďaleko za sebou. Urgalovia vyskočili z úkrytu a vystrelili za nimi prúd čiernych šípov. Tieň sa vynoril spoza stromu, zdvihol pravú ruku a skríkol: „Garjzla!“

Z dlane mu vyletel červený záblesk, ktorý zalial stromy krvavou žiarou a zasiahol ženinho žrebca. Kôň prenikavo zaerdžal a zrútil sa hruďou na zem. Elfka z neho neuveriteľne rýchlo zoskočila, dopadla na zem ako pierko a očami hľadala svojich ochrancov.

12 Smrtonosné šípy urgalo skolili oboch elfov takmer súčasne. Zrútili sa z ušľachtilých koní a ich krv sa zmiešala s blatom. Urgalovia sa k nim rozbehli, no Tieň ich zarazil: „Za ňou! Ide mi hlavne o ňu!“ Netvory zavrčali a rýchlo sa rozbehli po cestičke.

Keď elfka zbadala mŕtvych spoločníkov, z úst sa jej vydral zúfalý výkrik. Urobila smerom k nim ešte jeden krok, potom vychrlila kliatby na svojich nepriateľov a skokom sa vrhla do lesa.

Urgalovia sa predierali pomedzi stromy za ňou a Tieň sa vydriapal na žulové bralo, ktoré sa týčilo nad lesom. Dovidel odtiaľ na celé okolie. Zdvihol ruku a skríkol: „Böetq istalri!“ a štvrté míle lesa vybuchlo v plameňoch. S vražedným odhodlaním zapaľoval postupne jednu časť lesa za druhou, kým okolo jeho úkrytu nevznikol asi dve stopy široký ohnivý kruh. Plamene zovrelí les ako žeravá koruna. Potom už len dával pozor, aby náhodou niekde nezhasli.

Kruh ohňa sa rozširoval, a zmenšil tak plochu, ktorú mali urgalovia prehľadať. Vtom Tieň začul výkriky a ostré zajačanie. Medzi stromami zazrel, ako traja jeho prisluhovači klesajú smrteľne ranení na zem a elfka zvyšným urgalom uniká.

S nadľudskou rýchlosťou sa blížila k drsnému žulovému bralu. Tieň preskúmal zem dvadsať stôp pod sebou, potom sa vrhol dolu a pružne doskočil rovno pred ňu. Prešmykla sa okolo neho a uháňala späť k cestičke. Z meča jej kvapkala čierna urgalia krv a zasychala na vrecku, ktoré držala v ruke.

Rohaté netvory sa vyrojili z lesa a zastúpili jej cestu, takže nemala kam utiecť. Rýchlo sa obzerala a pokúšala sa nájsť nejakú možnosť úniku. Keď si uvedomila, že žiadna neexistuje, s kráľovským opovrhnutím vzpriamila hlavu. Tieň k nej kráčal so zdvihnutou rukou a kochal sa v jej bezmocnosti.

„Chyťte ju.“

Keď urgalia vyrazili, elfka otvorila vrecko, strčila doň ruku a potom ho pustila na zem. V rukách držala obrovský zařírový kameň, v ktorom sa odrážali zúrivé plamene horiaceho lesa. Zdvihla ho nad hlavu a z úst sa jej rinuli horúčkavité slová. Tieň zúfalo vykrikol: „Garjzla!“

Z dlane mu vyletela guľa červeného plameňa a mierila k elfke ako šíp. No bolo príliš neskoro. Les krátko osvetlil záblesk smaragdovozeleného svetla a kameň zmizol. Potom elfku zasiahol červený plameň a ona klesla na zem.

Tieň zaryčal, rozbehol sa a od zúrivosti vrazil meč do stromu. Zbraň preťala kmeň do polovice, zasekla sa a rozkmitala. Vypálil z dlane deväť bleskov energie, ktoré na mieste zabili zvyšných urgali, potom vytrhol meč z kmeňa a rozbehol sa k elfke.

Z úst sa mu sypali proroctvá o pomste, vyslovené v odpornom jazyku, ktorý ovládal len on. Zaťal tenké ruky a nevraživo sa díval na oblohu. Studené hviezdy naňho hľadeli zhora ako pozorovatelia z iných svetov. Znechutene skrivil ústa a obrátil sa späť k omráčenej elfke.

Jej úchvatná krása, ktorá by očarila každého smrteľníka, preňho nič neznamenala. Uistil sa, že kameň je naozaj preč, a potom z úkrytu medzi stromami vyviedol svojho koňa. Priviazal elfku k sedlu, vysadol a cvalom vyrazil z lesa.

Ohne, ktoré mu prekážali v ceste, uhasil, ale zvyšok nechal horieť.

OBJAV

Eragon kľačal v udupanej tráve a skúseným okom skúmal stopy. Podľa odtlačkov vedel, že stádo bolo na lúke ani nie pred pol hodinou. Zvieratá sa čoskoro uložia na noc. Korisť, ktorú si vyhládol – srna, krívajúca na ľavú prednú nohu –, sa zatiaľ držala s ostatnými. Prekvapovalo ho, že ju ešte neroztrhal vlk alebo medveď.

14

Bezoblačná obloha bola tmavá, vo vzduchu povieval jemný vánok. Okolo Eragona sa strmo vypínali hory a nad nimi plával striebristý mrak. Jeho okraje ožarovalo červenkasté svetlo splnu. Mesiac ležal vo vidlici medzi dvoma zasneženými štítmi ako v kolíske. Po úbočiach hôr stekali potôčky z chladných ľadovcov a trblietavých snehov. Dnom údolia sa plazila taká hustá hmla, že si takmer nedoviedel na nohy.

Pätnásťročného Eragona delil od mužného veku len rok. Nad prenikavými hnedými očami sa mu klenulo tmavé obočie. Obnosené šatstvo svedčilo o tom, že veľa pracuje. Na opasku mu visela pošva s lovecký nožom s kostenou rukoväťou a v ruke držal luk z tisového dreva, ktorý pred vlhkom chránilo jelenicové puzdro. Na chrbte niesol plecniak upevnený na drevenej kostre.

Stádo ho zaviedlo hlboko do rozoklaného horského pásma zvaného Dračie hory, ktoré sa ťahalo od severu na juh celým územím Alagaëzie. Z týchto hôr často prichádzali čudní ľudia a prinášali zvesti, ktoré nikdy neveštili nič dobré. No Eragon sa napriek tomu Dračích hôr nebál – bol v okolí Carvahallu jediný, kto sa odvážil prenasledovať zver hlboko do jeho skalnatých zákutí.

Na poľovačke trávil už tretiu noc a zvýšila mu len polovica jedla. Ak tú srnu nedostane, bude sa musieť vrátiť domov s prázdnyimi rukami. Jeho rodina to mäso potrebuje, zima sa rýchlo blíži, a nakupovať mäso v Carvahalle si jednoducho nemôžu dovoliť.

Eragon chvíľu postál v slabom mesačnom svite a potom vykročil do lesa smerom k úžľabine, kde sa podľa jeho odhadu stádo uložilo na noc. Stromy mu zastierali výhľad na oblohu a vrhali na zem vejjárovité tieň. Stopy kontroloval len príležitostne; vedel, kam ide, a cestu poznal.

V úžľabine zručne napol tetivu a vytiahol tri šípy. Jeden nasadil do zárezu a ostatné držal v ruke. V mesačnom svetle videl asi dvadsať nejasných obrysov na miestach, kde v trávě ležali zvieratá. Srna, ktorú chcel dostať, bola na okraji stáda. Lavú prednú nohu držala neprirodzene vystrčenú.

Eragon sa opatrne priplazil bližšie, luk pripravený. Všetka námaha posledných troch dní smerovala k tomuto okamihu. Ešte raz sa nadýchol, aby sa upokojil, a – vtom sa tichou nocou rozľahol ohlušujúci výbuch.

15

Stádo sa dalo na útek. Eragon sa vrhol cez vysokú trávu za ním a do tváre mu udrél horúci závan. Prudko zabrzdil a vystrelil na krívajúcu samicu. Minul ju o vlas a zlostne sykol do tmy. Zakľal, zvrtoľ sa a automaticky si pripravil ďalší šíp.

Za ním, na mieste, kde predtým odpočívalo stádo, tlel veľký kruh trávy a stromov. Na mnohých boroviciach oškvrklo ihličie a tráva okolo spáleniska poľahla. Vo vzduchu sa niesli kúdyly dymu, prinášajúce zápach spáleniny. Uprostred vypáleného kruhu ležal lesklý modrý kameň. Nad zhoreniskom sa plazila hmľa a jemne sa nad kameňom vlnila.

Niekoľko dlhých minút Eragon napäto striehol, odkiaľ sa privalí nebezpečenstvo, ale okrem hmly sa na lúke nehýbalo vôbec nič. Opatrne povolil tetivu a podišiel dopredu. Zastal. V mesačnom svetle vrhla jeho postava na kameň bledý tieň. Obozretne doň štuchol šípom a odskočil. Nestalo sa nič, a tak ho opatrne zdvihol.

Taký dohľadka vyleštený kameň nemohol byť výtvorom prírody. Dokonalý povrch bol tmavomodrý, pokrytý pavučinou tenkých bie-

lych žiliak. Kameň ho pod prstami chladil a bol neuveriteľne jemný, ako stuhnutý hodváb. Mal oválny tvar, dlhý bol asi stopu, a mohol vážiť niekoľko libier, aj keď sa zdal ľahší, než by podľa veľkosti mal byť.

Eragonovi pripadal krásny a zároveň desivý. *Odkiaľ sa tu vzal? Má nejaký zvláštny účel?* Potom mu na um prišla ešte znepokojujúcejšia myšlienka: *Ocitol sa tu náhodou, alebo bol určený priamo mne?* Poučený nespočítanými starými príbehmi vedel, že k čarom a tým, ktorí ich používajú, treba pristupovať nesmierne opatrne.

Ale čo mám s tým kameňom urobiť? Keď ho vezme so sebou, bude s ním len oštara, a mohol by byť dokonca nebezpečný. Najmúdrejšie bude, ak ho nechá tu. Chvíľu váhal a už ho skoro pustil na zem, keď ho niečo zadržalo. *Možno zaň kúpim nejaké jedlo, keď nič iné,* rozhodol sa napokon, pokrčil plecami a strčil kameň do plecniaka.

Úžľabina bola na táborenie priveľmi nechránená, a tak znova vkĺzol do lesa a rozprestrel si prikrývku pod korene vyvráteného stromu. Na večeru si dal chlieb so syrom, zakrútil sa do prikrývky a zaspal s myšlienkami na zvláštne udalosti, ktoré sa mu v ten deň prihodili.

ÚDOLIE PALANCAR

Na druhý deň vyšlo slnko v sprievode nádhernej ružovo-žltej žiary. Vzduch bol svieži, voňavý a veľmi studený. Okraje potôčikov pokrýl ľad a mláky zamrzli. Eragon si urobil na raňajky kašu a potom sa vrátil do úžľabiny preskúmať spálenisko. V rannom svetle neobjavil nič nové, a tak sa vydal na cestu domov.

Chodník bol vychodený len slabo a miestami sa v poraste celkom strácal. Keďže si ho vyšliapala zver, často sa vracal späť, alebo robil dlhé okľuky. No napriek všetkému to stále bola najrýchlejšia cesta z hôr.

Dračie hory boli jedným z mála miest, o ktorých kráľ Galbatorix nemohol vyhlasovať, že sú pod jeho nadvládou. Dodnes kolovali príbehy, ako polovica jeho armády zmizla po tom, čo sa odvážila vstúpiť do hlbokého pralesa. Nad horami akoby viselo mračno nešťastia a smoly. Aj keď tam rástli nádherné vysoké stromy a klenula sa nad nimi žiarivá obloha, v Dračích horách len málo ľudí prežilo dlhší čas bez nehody. Eragon bol jedným z nich – on sám to nepripisoval nejakému zvláštnemu daru, skôr svojej neustálej ostražitosti a rýchlym reakciám. Chodil po tých horách už roky, no jeho pozornosť nepoľavovala. Vždy keď sa nazdával, že mu už odhalili všetky svoje tajomstvá, stalo sa niečo, čím ho znova zmiatli – ako teraz s tým kameňom.

Rezko si vykračoval a cesta mu rýchlo ubiehala. Neskoro večer dorazil na okraj strmého zrázu. Hlboko pod ním sa smerom k údoliu Palancar valila rieka Anora. Pohltila stovky potôčikov a voda sa teraz

hnala s divou silou, neúprosne narážajúc na skaly a balvany, ktoré jej stáli v ceste. Vzduchom sa niesol tlmený hukot.

Utáboril sa v húštine neďaleko, a než sa uložil spať, pozoroval vychádzajúci mesiac.

V priebehu ďalšieho dňa a nasledujúceho poldňa sa veľmi ochladilo. Eragon sa ponáhľal, a tak plachú zver takmer nezazrel. Krátko po poludní začul vodopád Igualda, ktorý celé okolie zahalil jednotvárnym dunením padajúcej vody. Cestička ho zaviedla na mokrý bridlicový výbežok, okolo ktorého sa rútila rieka. Voda sa vyhadzovala vysoko do vzduchu, narážala do útesov obrastených machom a znova stekala späť.

Pred ním sa ako otvorená mapa rozprestieralo údolie Palancar. Spodná časť vodopádu, ktorá ležala viac ako pol míle pod ním, tvorila najsevernejší bod údolia. Neďaleko odtiaľ bolo vidieť skupinu hnedých budov, Carvahall. Z komínov sa dvíhal biely dym akoby navzdor okolitej divočine. Polia fariem z tejto výšky vyzerali ako fľačky nie väčšie ako necht. Tam, kde sa vo vetre vlnila suchá tráva, mala zem svetlohnedú alebo pieskovú farbu. Rieka Anora sa od vodopádu kľukato vinula k južnému koncu údolia Palancar a odrážala široké pásy slnečného svetla. V diaľke mýňala dedinku Therinsford a osamelú horu Utgard. Vedel, že hneď za ňou sa stáča na sever a ústi do mora.

Po chvíli Eragon zbehol z výbežku a začal namáhavý zostup po strmo klesajúcom chodníku. Keď konečne dorazil na úpätie hôr, už padal mäkký súmrak, v ktorom všetky tvary a farby splynuli do sivých obrysov. V šere žmurkali svetlá neďalekého Carvahallu, domy vrhali dlhé tieň. Okrem Carvahallu bola v údolí Palancar už len jedna dedina, Therinsford. Carvahall bol odtrhnutý od sveta a obklopovala ho drsná, no úchvatná divočina. Okrem obchodníkov a lovcov sem chodieval málokto.

Dedinu tvorili masívne zruby s nízkymi strechami – niektoré boli slamené, iné šindľové. Z komínov stúpala dym presycujúci vzduch vôňou dreva. Domy mali široké verandy, na ktorých sa ľudia schádzali na kus reči alebo tu uzatvárali obchody. Občas sa niektoré okno rozžiarilo,

keď za ním zapálili sviečku alebo lampu. V čerstvom večernom vzduchu sa niesol hlasný hovor mužov a Eragon počul, ako si ženy chodia po svojich manželov a hrešia ich, že zasa idú domov neskoro.

Eragon preklučkoval pomedzi domy k rozložitej budove z hrubých brvien, kde bol obchod s mäsom. Z komína sa valil čierny dym.

Strčil do dverí a vstúpil. Priestranná miestnosť bola vyhriata a jasne osvetlená ohňom praskajúcim v kamennom kozube. Pozdĺž náprotivnej steny sa ťahal prázdny pult. Dlážka bola vysypaná slamou. Všetko svietilo dokonalou čistou, akoby majiteľ nemal inú záľubu, len vo voľnom čase vyškabovať každú smietku aj z tých najmenších puklín. Za pultom stál mäsiar Sloun. Nízky mužiček mal na sebe bavlnenú košeľu a dlhý plášť zababraný od krvi. Na opasku mu visela súprava veľkých nožov. Mal žltkastú poďobanú tvár a podozrievavé čierne oči. Práve roztrhanou utierkou leštil pult.

Keď Eragon vošiel, Sloun vykřivil ústa. „Pozrimeže, slávny lovec prichádza medzi nás, obyčajných smrteľníkov. Koľko si ich dostal tentoraz?“

„Ani jedného,“ odvetil Eragon krátko. Slouna nikdy nemal v láske. Mäsiar sa k nemu správal opovržlivo, akoby bol špinavý. Zdalo sa, že vdovcovi Slounovi záleží v živote už len na jedinom človeku – jeho dcére Katrine, ktorú slepo miloval.

„Ja žasnem,“ vyhlásil Sloun s predstieraným údivom. Obrátil sa Eragonovi chrbtom, zoškrabujúc čosi zo steny. „A preto si sem prišiel?“

„Áno,“ pripustil nechotne Eragon.

„Ak je tak, ukáž, ako si na tom s peniazmi.“ Sloun poklopkal prstami po pulte a Eragon celý nesvoj prestúpil z nohy na nohu a zostal ticho. „Len do toho – buď ich máš, alebo nie. Takže?“

„Peniaze síce nemám, ale...“

„Čože? Ty nemáš peniaze?“ skočil mu mäsiar prudko do reči. „A to chceš kupovať mäso? Vari iní obchodníci rozdávať svoj tovar zadarmo? To ti ho mám dať len tak? A okrem toho,“ doložil príkro, „je neskoro. Príď zajtra, ale s peniazmi. Pre dnešok zatváram.“

Eragon sa naňho uprene zadíval. „Nemôžem čakať do zajtra, Sloun. Ale neprídeš skrátka. Našiel som niečo, čím ti môžem dobre zaplatiť.“

Hrdým gestom vytiahol kameň, opatrne ho položil na doškriabaný pult, kde sa rozžiaril v odraze tancujúcich plameňov.

„Skôr si ho niekde ukradol,“ zašomral Sloun a zvedavo sa predklonil.

Eragon prešiel jeho poznámku mlčaním. „Bude to stačiť?“ spýtal sa.

Sloun zdvihol kameň a zamyslene ho poťažkal. Prechádzal dlaňou po hladkom povrchu a zblízka skúmal žilkovanie. S vypočítavým pohľadom ho položil na pult. „Pekný je, o tom potom, ale akú má cenu?“

„To neviem,“ pripustil Eragon, „ale nikto by sa nenamáhal takto ho opracovať, keby to bol nejaký obyčajný šuter.“

„To je mi jasné,“ povedal Sloun s prehnanou trpezlivosťou. „Ale akú má cenu? Keďže to nevieš, navrhujem, aby si si našiel obchodníka, ktorý ti ho ocení, alebo prijmi moju ponuku – dávam tri zlaté.“

„To je zderstvo! Musí byť hodný aspoň desaťkrát viac,“ namietol Eragon. Za tri zlaté by kúpil mäso najviac na týždeň.

Sloun mykol plecóm. „Ak sa ti nepáči, počkaj, kým prídu kupci. A vôbec, tento rozhovor ma už unavuje.“

20

Kupci navštevovali Carvahall každú jar a zimu. Bola to skupina kočovných obchodníkov a umelcov, ktorí skupovali všetko, čo dedinčania a miestni farmári dokázali dopestovať alebo vyrobiť navyše. A naopak, predávali, čo bolo v dedine potrebné, aby prežila ďalší rok: osivo, zvieratá, látky a zásoby soli a cukru.

Eragon nemohol čakať až do ich príchodu; mohlo ešte nejaký čas trvať, kým sa ukážu, a jeho rodina potrebuje mäso okamžite. „Dobre teda, prijímam,“ prikývol odovzdane.

„Výborne, idem ti po nejaké mäso. Niežeby na tom záležalo, ale kde si ho našiel?“

„Pred dvoma dňami v Dračích horách...“

„Okamžite vypadni!“ rozkázal Sloun a prudko kameň odstrčil. Odpochodoval na druhý koniec pultu a začal zúrivo drhnúť nôž od zaschnutej krvi.

„Prečo?“ spýtal sa zaskočený Eragon. Pritiahol si kameň bližšie, akoby ho chcel chrániť pred Slounovým hnevom.

„Nebudem obchodovať s ničím, čo pochádza z tých prekliatych hôr! Ber si ten bosorácky kameň, a vypadni.“ Slounovi sa šmykla ruka

a porezal sa, ale zdalo sa, že si to nevšimol. Drhol nôž ďalej, rozmazávajúc po čepeli čerstvú krv.

„Ty mi odmietáš predať tovar?“

„Áno! Aspoň dovtedy, kým nebudeš mať poctivé peniaze,“ zavrčal Sloun a začal cúvať so zdvihnutým nožom v ruke. „Zmizni, kým ťa nevyнесiem v zuboch.“

Vtom sa za nimi rozleteli dvere. Eragon sa prudko zvrtoľ, pripravený na ďalšie ťažkosti. Do miestnosti s dupotom vstúpil Horst, obrovský plecnatý chlap. V päťách mu šlo asi šesťnásťročné dievča s odhodlaným výrazom v tvári – Slounova dcéra Katrina. Eragon bol prekvapený, že ju tu vidí. Zvyčajne sa držala bokom od potýčok, do ktorých sa pravidelne zaplietal jej otec. Sloun na nich neisto pozrel a potom začal Eragona obviňovať. „Nechcel mi...!“

„Ticho!“ umlčal ho Horst hromovým hlasom a zapukal hánkami. Bol v Carvahalle kováčom, o čom svedčila jeho býčia šija a hrubá dodriapaná kožená zástera. Na mocných rukách mal po lakte vykasané rukávy a cez rozopnutú košeľu mu bolo vidieť zarastenú svalnatú hruď. Pevnú sánku mu lemovala nedbanlivo pristrihnutá nepoddajná čierna brada. „Sloun, čo to zas vyvádzaš, prosím ťa?“

„Nič.“ Šľahol po Eragonovi vražedným pohľadom a potom vyhrkol: „Toto... *chlapčisko* sem prišlo a začalo ma otravovať. Vravnel som mu, aby šiel preč, ale ani to s ním nehlo. Aj som mu pohrozil, ale on nič!“ Zdalo sa, akoby sa Sloun pri pohľade na Horsta ešte viac zmenšil.

„Je to pravda?“ spýtal sa kováč.

„Nie!“ pokrútil hlavou Eragon. „Ponúkol som mu za mäso tento kameň a on ho prijal. Ale keď som mu povedal, že som ho našiel v Dračích horách, odmietol sa ho čo len dotknúť. Čo na tom záleží, odkiaľ je?“

Horst zvedavo pozrel na kameň, potom znova obrátil pozornosť k mäsiarovi. „Prečo s ním nechceš obchodovať, Sloun? Ani ja Dračie hory zvlášť nemilujem, ale pokiaľ ti ide len o cenu toho kameňa, založím zatiaľ Eragona vlastnými peniazmi.“

Otázka chvíľu visela vo vzduchu. Potom si Sloun oblizol pery a hlesol: „Toto je môj obchod. Môžem si v ňom robiť, čo sa mi páči.“

Katrina vystúpila spoza Horsta a pohodila gaštanovými vlasmi. Zaleskli sa ako spŕška roztopenej medi. „Otec, Eragon ti predsa *chce* zaplatiť. Daj mu to mäso, nech môžeme ísť večerať.“

Sloun nazlostene prižmúril oči. „Chod' domov, dievča, do tohto ťa nič... Povedal som, *chod' domov*.“ Katrinina tvár stuhla a odmerane vypochoďovala z miestnosti.

Eragon to pozoroval s nesúhlasom, no neodvážil sa zasiahnuť. Horst sa pošklbal za bradu a potom vyčítavo povedal: „No, keď je tak, teraz budeš obchodovať so mnou. Čo si to chcel kúpiť, Eragon?“ Jeho hlas burácal celou miestnosťou.

„Toľko mäsa, koľko si budem môcť dovoliť.“

Horst vytiahol peňaženku a vyráťal na pult stĺpec mincí. „Daj mi to najlepšie mäso na pečenie a rezne. A nech je toho toľko, aby mal Eragon plný vak.“ Mäsiar zaváhal, behajúc očami z Horsta na Eragona. „Nech ťa nenapadne nepredať ho ani mne, to by nebol šťastný nápad,“ varoval ho Horst.

22

Sloun s nenávisťným pohľadom vykľzol do zadnej miestnosti. Bolo počuť zúrivé sekacie, šuchot a tiché nadávky. Po niekoľkých minútach sa k nim vrátil s náručou zabaleného mäsa. S kamennou tvárou prijal od Horsta peniaze a potom sa vrátil k čisteniu noža, akoby tam neboli.

Horst si naložil mäso do náručia a vyšiel von. Eragon sa náhlil za ním, nesúc v rukách plecniak a kameň. Do tváří im udrel ostrý večerný vzduch a osviežil ich po dusnote v nevetranom obchode.

„Ďakujem, Horst. Strýko Gero bude veľmi rád.“

Horst sa potichu zasmial. „Neďakuj. Už dávno som mal chuť urobiť niečo také. Sloun je obyčajný vydríduch, neuškodí mu, keď dostane trocha po nose. Katrina začula, že sa niečo deje, a bežala po mňa. Dobré, že som prišiel, veľa nechýbalo, a boli by ste sa pobili. Obávam sa však, že ani teba, ani nikoho z vašej rodiny už druhý raz neobslúži, aj keby ste hneď mali peniaze.“

„Prečo sa tak napaprčil? Priatelia sme síce nikdy neboli, ale peniaze od nás vždy vzal. A ešte nikdy som ho nevidel takto sa správať ku Katrine,“ povedal Eragon, otvárajúc plecniak.

Horst pokrčil plecami. „To sa spýtaj svojho strýka. On o tom vie viac ako ja.“

Eragon napchal mäso do plecniaka. „No, ďalší dôvod na to, aby som sa poponáhľal domov... vyriešiť túto záhadu. Prosím, toto ti teraz právom patrí.“ Podával mu kameň.

Horst sa zasmial. „Nie, len si ten čudný okruhliak nechaj. A čo sa peňazí týka, Albriech má v pláne odísť na jar do Feinsteru. Chce sa tam vyučiť za kováčskeho majstra, a ja budem potrebovať pomocníka namiesto neho. Môžeš ku mne prísť a dlh si odpracovať, keď budeš mať čas.“

Natešený Eragon sa zľahka uklonil. Horst mal dvoch synov, Albriecha a Baldora, a obaja pracovali v kováčskej dielni. Zastúpiť jedného z nich bola veľkorysá ponuka. „Ešte raz ti ďakujem! Už teraz sa teším, že budem pracovať u teba.“ Bol rád, že sa našiel spôsob, ako sa Horstovi odplatiť. Jeho strýko by neprijal nijaký milodar. Vtom si Eragon spomenul, čo mu jeho bratanec kládol na srdce, než sa vydal na poľovačku. „Roran chcel, aby som Katrine odovzdal odkaz, ale keďže s ňou teraz nemôžem hovoriť, nemohol by si to urobiť za mňa?“

„Samozrejme.“

„Odkazuje jej, že príde do mesta, len čo dorazia kupci, a že sa potom stretnú.“

„To je všetko?“

Eragon upadol do rozpakov. „Nie, ešte jej odkazuje, že je to najkrajšie dievča, aké kedy videl, a že na ňu stále myslí.“

Horstova tvár sa roztiahla v širokom úsmeve. Žmurkol na Eragona.

„Tuším to začína byť vážne, čo?“

„Áno, pane,“ odvetil Eragon a usmial sa. „Mohol by si sa jej za mňa poďakovať? Pekné od nej, že sa ma zastala pred svojím otcom. Dúfam, že ju za to nepotrestá. Roran by zúril, keby sa kvôli mne dostala do nepríjemností.“

„To nech ťa netrápi. Sloun netuší, že ma tam zavolała ona, takže pochybujem, že na ňu bude tvrdý. Navečeriaš sa s nami, prv ako pôjdeš?“

„Ľutujem, ale nemôžem. Gero ma už čaká,“ odvetil Eragon a zaviazal plecniak. Vyhodil si ho na chrbát, vykročil po ceste a na rozlúčku ešte zamával.

Mäso bolo ťažké, ale veľmi túžil byť čo najskôr doma, a tak vykročil s novým elánom. Dedina sa skončila a jej prívetivé svetlá zostali ďaleko za ním. Spoza hôr vykukol perleťový mesiac a zalial zem prízračným odleskom dňa. Všetko vyzeralo bezfarebné a ploché.

Keď sa priblížil k farme, odbočil z hradskej, ktorá pokračovala ďalej na juh. Vysokou trávou, siahajúcou po pás, viedol na vršok uzučký chodník, takmer skrytý v tieni košatých brestov. Zdolal vyvýšeninu a potom už uvidel svetlo domova.

Dom mal šindľovú strechu a tehlový komín. Pod strechou viedol odkvap, vrhajúci tieň na vybielené steny. Jedna strana uzavretej verandy bola plná narúbaného dreva, pripraveného na kúrenie. V druhej polovici bola uložená hromada náradia.

Keď sa tam po smrti Gerovej manželky Mariany presťahovali, dom bol už takmer pol storočia prázdny. Stál desať míľ od Carvahallu. Tak ďaleko nebýval okrem nich nikto. Ľudia si mysleli, že je to nebezpečné, pretože v ťažkých časoch sa rodina nemohla spoliehať na pomoc dediny, ale Eragonov strýko nikoho nepočúval.

Neďaleko domu stála vetrom ošľahaná stodola, v ktorej držali dva kone – Birku a Brugha – spolu so sliepkami a kravou. Niekedy tam mali aj prasa, ale tento rok si ho nemohli dovoliť. Medzi oboma budovami bol vklinený voz. Polia sa končili hustým pásom stromov, ktorý lemoval breh Anory.

Keď sa unavene dovliekol k verande, zazrel za oknom nejaký pohyb. „Strýko, to som ja, Eragon. Otvor.“ Zaštrkotala zámka a dvere sa rozleteli.

Stál v nich Gero s rukou položenou na kľučke. Obnosené šaty na ňom viseli ako na strašiaku. Spod šedivejúcich vlasov mu vykúkala vychudnutá, hladná tvár s prenikavými očami. Vyzeral ako človek, ktorého už sčasti mumifikovali, keď zrazu zistili, že ešte žije. „Roran už spí,“ odpovedal na Eragonov spýtavý pohľad.

Na drevenom stole, takom starom, že vlákna dreva vystupovali ako ryhy na obrovskom odtlačku prsta, blikotala lampa. Pri peci sa na stene leskli rady kuchynského riadu zaveseného na domácky vyro-

bených hákoch. Druhé dvere viedli do ďalšej časti domu. Doštená podlaha bola rokmi vyšliapaná dohladka.

Eragon zložil plecniak a vytiahol mäso. „Čo je to? Ty si kupoval mäso? Odkiaľ si vzal peniaze?“ spýtal sa strýko prísne, keď uvidel balíčky.

Eragon sa najprv nadýchol, než odpovedal. „Nie, to pre nás kúpil Horst.“

„Ty si dovolil, aby to za nás zaplatil? Už som ti povedal, že v živote nebudem žobrať o jedlo. Ak sa tu nedokážeme užiť sami, môžeme sa rovno presťahovať do mesta. Ani sa neobzrieš, a začnú nám posilať obnosené šatstvo a sústrastne sa vypytovať, či dokážeme prežiť zimu.“ Gero od zlosti až zbledol.

„Neprijal som nijaký milodar,“ vybuchol Eragon. „Horst navrhol, aby som ten dlh na jar odpracoval. Bude potrebovať pomoc, lebo Albriech odchádza.“

„A kde na to vezmeš čas? To sa chceš vykašľať na prácu, ktorú treba spraviť tu?“ Gero sa snažil opanovať, aby nezvýšil hlas.

Eragon zavesil luk a tulec na hák vedľa vstupných dverí. „Ešte neviem, ako to urobím,“ povedal podráždene. „A okrem toho, našiel som niečo, čo by mohlo priniesť do domu nejaké peniaze.“ Položil kameň na stôl.

Gero sa k nemu naklonil: jeho hladný výraz sa vystupňoval takmer na vlčí, prsty sa mu zrazu roztriasli. „To si našiel v Dračích horách?“

„Áno,“ prisvedčil Eragon a opísal, ako sa to stalo. „No čo je najhoršie, prišiel som o svoj najlepší šíp. Budem si musieť vyrobiť nový.“ Obaja sa zadívali na kameň ležiaci v šere.

„Aké bolo počasie?“ chcel vedieť strýko a zdvihol kameň. Úzkostlivo ho zvieral v oboch rukách, akoby sa bál, že z ničoho nič zmizne.

„Zima,“ znela Eragonova odpoveď. „Sneh nepadal, ale každú noc mrzlo.“

Gero sa pri tej správe zatváril ustarostene. „Zajtra budeš musieť pomôcť Roranovi zožať zvyšok jačmeňa. Ak stihneme zozbierať aj tekvice, mráz nám už neublíži.“ Podal kameň Eragonovi. „Tu máš, schovaj si ho. Keď prídu kupci, dozvieme sa, čo je hodný. Najlepšie

by bolo predať ho. Čím menej sa zapletieme s čarami, tým lepšie...
Prečo vlastne Horst zaplatil za to mäso?“

Eragon strýkovi v skratke vysvetlil, ako sa pohádal so Slounom.
„Vôbec nechápem, čo to doňho vošlo.“

Gero pokrčil plecami. „Rok predtým, než si sa narodil, zahynula Slounova žena Ismira v Igualdských vodopádoch. Odvtedy do Dračích hôr nevstročil a nechce s nimi nič mať. Ale to nie je žiadny dôvod, aby odmietol peniaze. Podľa mňa sa jednoducho rozhodol byť nepríjemný.“

Eragon sa od únavy ledva držal na nohách. „Dobre, že som už doma,“ povedal. Gerovi znežneli oči a prikývol. Eragon sa dovliekol do svojej izby, strčil kameň pod posteľ a zvalil sa na slamník. *Doma*. Od chvíle, čo sa vydal na poľovačku, si prvýkrát spokojne vydýchol a premohol ho hlboký spánok.

LEGENDY O DRAKŮCH

S vitalo. Cez okno prúdili slnečné lúče a hriali Eragona na tvári. Pretrel si oči a posadil sa na kraj postele. Borovicová dlážka ho chladila. Povystieral si ubolené nohy a so zíváním sa poškrabal na chrbte.

Vedľa postele stál regál s policami, na ktorých mal uloženú svoju zbierku. Boli tam drevené samorasty, úlomky zvláštnych škrupiniek, rozlomené kamene s odhaleným lesklým vnútrom a zväzky sušených tráv. Jeho najobľúbenejšou trofejou bol pokrútený koreň, na ktorý ho nikdy neomrzelo pozerieť. Zvyšok izby bol prázdny, až na malý bielizník a nočný stolík s umývadlom.

Natiahol si čizmy a zamyslene sa zadíval na dlážku. Dnes bol zvláštny deň. Presne o takomto čase pred šestnástimi rokmi prišla do Carvahallu jeho matka Selena – sama a tehotná. Bola preč šesť rokov a celý ten čas žila vo veľkých mestách. Keď sa vrátila, mala na sebe drahé šaty a vlasy stiahnuté sieťkou z perál. Vyhľadala svojho brata Gera a požiadala ho, či by uňho smela zostať, kým dieťa príde na svet. O päť mesiacov sa jej narodil syn. Všetkých omráčilo, keď Selena v slzách prosila Gera a Marian, aby sa ho ujali. Keď sa pýtali, prečo, len plakala a jednoducho opakovala: „Musím.“ Jej prosby boli čoraz zúfalejšie, až nakoniec súhlasili. Dala mu meno Eragon. Na druhý deň zavčas ráno odišla a už sa nikdy nevrátila.

Eragon nikdy nezabudol, ako sa cítil, keď mu to Marian tesne pred smrťou prezradila. Hlboko ho ranilo, že Gero a Marian nie sú jeho skutoční rodičia, pretože tým padol tiež pochybnosti na všetko, čo

dovtedy pokladal za trvalé a nesporné. Nakoniec sa s tým naučil žiť, ale neprestávalo v ňom hlodať mučivé podozrenie, že pre svoju matku nebol dosť dobrý. *Určite mala nejaký dôvod na to, čo urobila; len keby som vedel aký.*

A trápila ho ešte jedna vec: Kto je jeho otec? Selena to nikomu nepovedala a nech to bol ktokoľvek, nikdy Eragona nevyhľadal. Túžil vedieť, kto to je, poznať aspoň jeho meno. Bolo by pekné vedieť, kto sú jeho predkovia.

Vzdychol a prešiel k nočnému stolíku. Opláchol si tvár a roztriasol sa od zimy, keď mu studená voda stiekla za krk. Potom vytiahol kameň spod postele a položil ho na policu. Ranné svetlo kameň pohladilo a vrhlo na stenu jeho hrejivý odlesk. Ešte raz sa ho dotkol a potom nedočkavo vybehol do kuchyne, aby sa konečne uvidel so svojou rodinou. Gero a Roran už sedeli pri stole a jedli kurča. Keď ich Eragon pozdravil, Roran s úsmevom vstal.

Bratanec Roran bol o dva roky starší ako Eragon, svalnatý, mohutný, a zároveň jemný a starostlivý. Nemohli si byť bližší, ani keby boli rodní bratia.

Roran sa usmial. „Som rád, že si späť. Aká bola cesta?“

„Ťažká,“ odvetil Eragon. „Povedal ti strýko, čo sa prihodilo?“ Vzal si kúsok kurčáta a hltavo sa doň pustil.

„Nie,“ pokrútil hlavou Roran a Eragon mu rýchlo všetko vyrozprával. Na Roranovo naliehanie nechal jedlo na stole a šiel mu ukázať kameň. Bratanec ho chvíľu obdivoval, no vzápätí sa nervózne spýtal: „Hovoril si s Katrinou?“

„Nie, po tej hádke so Slounom na to nebola príležitosť. Ale určite ťa bude čakať, keď prídu kupci. Poprosil som Horsta, aby jej to povedal.“

„Ty si to vykladal Horstovi?“ neveril vlastným ušiam Roran. „Bolo to predsa dôverné. Keby som chcel, aby to každý vedel, založím oheň a budem sa s ňou dorozumievať dymovými signálmi. Keď na to Sloun príde, spraví všetko na svete, aby nám zabránil stretávať sa.“

„Horst to nikomu nepovie, spoľahni sa,“ uisťoval ho Eragon. „Nedovolí, aby sa Sloun na niekom vršil, a už vonkoncom nie na tebe.“ Nezdalo sa, že by to Rorana presvedčilo, ale viac sa nehádal. Vrátili

sa k stolu do Gerovej mlčanlivej spoločnosti. Keď dojedli posledné kúsky, vyšli všetci traja spoločne pracovať na pole.

Zubaté slnko nehrialo, bolo chladné a bledé. Pod jeho dohľadom uložili do stodoly posledný jačmeň. Potom pozbierali dyne na pichľavých stonkách, repu, hrach, kvaku a fazuľu a všetko naskladali do pivničky na zeleninu. Po hodinách namáhavej práce si popreťahovali unavené svaly, spokojní, že majú zber úrody šťastne za sebou.

Nasledujúce dni trávili zaváraním, nakladaním, solením, lúpaním a prípravami zásob na zimu.

Deväť dní po Eragonovom návrate sa z hôr zniesla na údolie strašná fujavica. Sneh vytvoril obrovské záveje a prikryl všetko bielou perinou. Traja muži sa odvážili opustiť dom len na skok, keď šli po drevo na kúrenie alebo nakrmiť zvieratá, od strachu, aby sa nestratili v zavýjajúcom vetre a krajine zmenenej na nepoznanie. Čas trávili schúlení pri peci a počúvali, ako ťažkými okenicami lomcujú divé porvy vetra. O niekoľko dní víchrica konečne ustala a odhalila neznámu krajinu plnú mäkkých bielych závejov.

29

„Obávam sa, že v takomto snehu kupci možno ani neprídu,“ robil si starosti Gero. „Už teraz meškajú. Počkáme, ešte im dáme pár dní, no potom sa vyberieme do Carvahallu. Ak sa čoskoro neobjavia, budeme musieť nakúpiť zásoby od ľudí v meste,“ povedal odovzdane.

Ako sa dni vliekli a po kupcoch ani chýru, ich obavy a nepokoj narastali. Takmer sa nezhovárali a v dome vládla skľúčená nálada.

Na ôsme ráno sa Roran zašiel pozrieť na cestu a potvrdil, že kupci ešte stále neprešli, a tak strávili deň prípravami na cestu do Carvahallu. Skleslo znášali na hromadu všetko, čo by sa dalo predať. Večer Eragon zo zúfalstva ešte raz vybehol skontrolovať cestu. V snehu našiel hlboké koľaje a medzi nimi veľa odtlačkov kopýt. Od radosti skoro vyletel z kože. S krikom sa rozbehol k domu a vniesol do priprav nový elán.

* * *

Nadbytočnú úrodu naložili do voza ešte pred východom slnka. Gero dal peniaze ušetrené za celý rok do koženého vrecúška a sta-

roslivo si ho pripevnil na opasok. Eragon uložil zabalený kameň medzi vrecia s obilím, aby sa cestou niekam neskotúlal, keď sa voz bude natriasať po výmoľoch.

Po náhlivých raňajkách zapriahli kone a odhrnuli sneh z cestičky vedúcej od domu k hradskej. Vozy kupcov už prerazili záveje, takže mohli ísť pomerne rýchlo. Krátko pred poludním zazreli Carvahall.

Za denného svetla to bola vľúdna dedina, plná kriku a smiechu. Kupci sa utáborili na lúke na okraji. Skupiny vozov, stany a ohne boli roztrúsené po bielom snehu ako farebné škvrny. Medzi nimi sa vynímali štyri nápadne vyzdobené stany trubadúrov. Od tábora sa do dediny vinul nepretržitý prúd ľudí.

Davy sa valili okolo radu pestrých stánkov a upchávali hlavnú ulicu. Všade bol hluk, kone erdžali. Udupaný sneh sa leskol ako sklo; inde ho roztopili vatry. Vo vzduchu sa vznášali lákavé vône, ktoré prerážala výrazná aróma pražených lieskocov.

Gero odstavil voz, vypriahol kone a potom vytiahol z vrecka niekoľko mincí. „Niečo si kúpte. Roran, ty si choď, kam chceš, len príd' včas k Horstovi na večeru. Eragon, vezmi ten kameň a poď so mnou.“ Eragon sa na Rorana usmial, strčil peniaze do vrecka a už v duchu kul plány, na čo ich minie.

Roran ich vzápätí opustil a s odhodlaným výrazom v tvári sa vydal po svojom. Gero viedol Eragona davom a plecami im prerážal cestu cez hemžiacu sa tlačenicu. Ženy nakupovali látky, ich manželia si vedľa prezerali železiarsky tovar – závary, háky, kosáky či iné nástroje. Deti behali po ceste a vrieskali od nadšenia. Tu boli vystavené nože, tamto zasa koreniny, hneď vedľa kožených postrojov boli v dlhých lesklých radoch naukladané hrnce.

Eragon si zvedavo obzeral kupcov. Videlo sa mu, že sa im darí horšie ako vlani. Deti mali vyľakané tváričky, ostrážité oči a poplátané šatočky. Vychudnutí a strhaní chlapi nosili pri sebe meče a dýky, čo predtým nebývalo, a dokonca i väčšina žien mala za pásom pripevnený nôž.

Čo sa asi prihodilo, že sa tak zmenili? A prečo prišli tento rok tak neskoro? uvažoval Eragon. Pamätal si, že kupci bývali vždy plní veselosti

a dobrej nálady, no teraz po nej nebolo ani stopy. Gero sa predieral ulicou ďalej a hľadal kupca Merlocka, ktorý sa špecializoval na nezvyčajné šperky a čačky.

Našli ho za jedným stánkom, ako ukazuje skupine žien brošne. Vždy keď vytiahol nový kus, nasledovali výkriky obdivu. Čoskoro zaplače nejedna peňaženka, pomyslel si Eragon. Merlockovi sa očividne darilo a zakaždým, keď niekto zložil poklonu jeho tovaru, akoby podrástol. Mal upravenú koziu briadku, niesol sa so sebedomou ľahkosťou a na zvyšok sveta pozeral tak trocha s opovrhnutím.

Gero s Eragonom sa cez dychtivý hlúčik zákazníkčok nedokázali ku kupcovi prebiť, a tak si sadli na schod a čakali. Len čo sa Merlock uvoľnil, pristúpili k nemu.

„A čo môžem ukázať vám, páni?“ spýtal sa Melrock. „Nejaký amulet alebo šperk pre dámu?“ So širokým gestom vytiahol z pultu filigránsky tepanú striebornú ružu. Dokonale spracovaný kov upútal Eragonovu pozornosť a chvíľu si ho uznanlivo prezeral. Kupec pokračoval: „Nestojí ani tri zlaté, hoci pochádza zďaleka, od chýrnych zlatníckych majstrov z Belatony.“

„Nechceme kupovať, ale predať,“ povedal potichu Gero. Merlock ružu okamžite schoval a premeral si ich s novým záujmom.

„Aha. Ak má váš tovar nejakú cenu, potom by ste ho možno radi vymenili za jeden či dva z týchto čarokrásnych kúskov.“ Na chvíľu sa odmlčal, a keď videl, že Eragon so strýkom ďalej rozpačito prešľapujú na mieste, opýtal sa: „Priniesli ste predsa tú vec so sebou, nie?“

„Máme ju, ale radšej by sme vám ju ukázali niekde medzi štyrmi očami,“ povedal Gero rozhodným hlasom.

Merlock trochu vytiahol obočie, ale vzápätí uhladene pokračoval. „V tom prípade nech sa páči do môjho stanu.“ Pozbieral svoj tovar, opatrne ho poukladal do železom obitej truhlice a zamkol ju. Potom ich viedol hore ulicou k dočasnému táborisku. Preplietli sa pomedzi vozy k stanu stojacemu bokom od ostatných. Navrchu bol purpurový, spodná časť bola ušitá zo sobolej kožušiny. Zdobili ho úzke farebné trojuholníky, ktoré do seba zapadali ako zúbkovanie. Merlock rozviazal vstupný otvor a odhodil záves nabok.

Stan bol preplnený rôznymi čačkami a čudесnými kusmi nábytku, ako kruhová posteľ a tri kresielka vyrezané z kmeňa hrubého stromu. Na bielej poduške ležala zahnutá dýka s rubínom vsadeným do guľatého zakončenia rukoväte.

Merlock spustil záves a obrátil sa k nim. „Prosím, urobte si pohodlie,“ ponúkol ich. „A teraz mi ukážte, prečo sme sa museli stretnúť takto v súkromí,“ vyzval ich, keď sa usadili. Eragon odbalil kameň a položil ho medzi nich. Merlockovi zasvietili oči, natiahol sa k nemu, ale vzápätí sa zarazil. „Smiem?“ spýtal sa. Keď Gero súhlasne prikývol, Merlock chytil kameň do ruky.

Položil si ho do lona a siahol nabok po podlhovastú škatuľu. Otvoril ju, vybral z nej súpravu medených váh a rozložil ich na zem. Keď kameň odvážil, pozorne si prezrel jeho povrch klenotníckou lupou, jemne po ňom poklopkal drevenou paličkou a nakoniec po ňom škra-bol hranou malého priezračného kameňa. Zmeral ho a zvážil a potom si čísla zaznamenal na bridlicovú tabuľku. Chvíľu rozmýšľal nad výsledkom. „Viete aspoň približne, akú má cenu?“

„Nie,“ pripustil Gero celý nesvoj. Od rozrušenia mu šklblo lícom a nervózne sa pomrvil.

Merlock pretiahol tvár. „Bohužiaľ, ani ja nie. Ale s určitosťou vám môžem povedať aspoň toto: tieto biele žilky sú z toho istého materiálu ako modrý základ okolo, líšia sa len farbou. Avšak netuším, čo by to mohlo byť za materiál. Je tvrdší než všetky kamene, ktoré sa mi doteraz dostali do rúk, dokonca tvrdší ako diamant. Ten, kto ho opracoval, musel použiť nástroje, aké som v živote nevidel, alebo – čary. A ešte niečo. Ten kameň je dutý.“

„Čože?“ zvolal Gero.

Do Merlockovho hlasu sa vkradlo podráždenie. „Počuli ste už niekedy o kameni, ako je tento?“ Vzal z podušky dýku a čepeľou naplocho udrel po kameni. Vzduch zaplnil priezračný tón, ktorý sa postupne vytrácal. Eragon sa vyplašil, že sa kameňu niečo stalo. Merlock im ho ukázal. „Pozrite, nikde ani škrabnutie. Pochybujem, že by ten kameň dokázalo niečo poškodiť, aj keby ste naň vytiahli kladivo.“

Gero skrížil ruky na prsiach a zatváril sa odmerane. Len sedel a mlčal. Eragon bol v pomykove. *Vedel som, že sa ten kameň v Dračích horách objavil zásluhou nejakého kúzla, ale že by bol pomocou čarov aj vytvorený? Načo a prečo?* „Ale akú má cenu?“ vyhrkol.

„To ti veru povedať neviem,“ zašomral Merlock mrzuto. „Som si istý, že existujú ľudia, ktorí by zaň dali neviem čo, ale nie tu v Carvahalle. Kupca si budeš musieť pohľadať v južných mestách. Pre väčšinu ľudí je to skôr výstrednosť – nevyhodia naň peniaze, ktoré potrebujú na niečo praktické a užitočné.“

Gero sa uprene zahľadel pod strechu stanu ako hazardný hráč, zvažujúci šancu na výhru. „Kúpite ho?“

„Za to riziko mi nestojí,“ odvetil bez zaváhania Merlock. „Možno by som dokázal nájsť kupca počas jarného putovania, ale isté to nie je. A keby som ho aj našiel, peniaze by ste dostali, až keď sa sem o rok vrátim. Nie, na ten kšeft si budete musieť nájsť niekoho iného. Ale musím sa priznať, že ma zaujíma... Prečo ste trvali na tom, že musíme hovoriť medzi štyrmi očami?“

33

Eragon najprv odložil kameň, až potom odpovedal. „Pretože,“ pozrel na muža a pokúšal sa odhadnúť, či sa rozčúli ako Sloun, „som ho našiel v Dračích horách a ľuďom tu naokolo sa to tam nepáči.“

Merlock naňho vyľakane pozrel. „Viete, prečo sme sa tento rok omeškali?“

Eragon pokrútil hlavou.

„Na cestách nás prenasledovala smola. Akoby celú Alagaëziu ovládol chaos. Nevyhli sme sa chorobám, prepadnutiam, stíhalo nás jedno nešťastie za druhým. Keďže Vardeni útočia čoraz častejšie, Galbatorix prinútil mestá, aby vyslali na hranice viac vojakov. a pritom sú to muži, ktorí by mali brániť krajinu proti urgalom. Tie krvilačné beštie sa sťahujú na juhovýchod, do púšte Hadarak. Nikto nevie prečo, a ani by nás to neznepokojovalo, keby pritom neprechádzali obývanými oblasťami. Videli ich na cestách i v blízkosti miest. Najhoršie sú správy, ktoré prichádzajú o Tieňovi, no nikto ich nemôže potvrdiť. Stretnutie s Tieňom totiž prežije len málokto.“

„Ako je možné, že sme o ničom nepočuli?“ zvolal Eragon.

„Lebo sa to začalo len pred pár mesiacmi,“ odvetil Merlock zamračené. „Celé dediny sa museli vysťahovať, lebo im urgalovia zničili polia. Teraz im hrozí hladomor.“

„Nezmysel,“ zaprotestoval Gero. „Nijakých urgalov sme nevideli. Jediný, čo tu kedy bol, má rohy pribité na stene v hostinci u Mor-na.“

Merlock vytiahol obočie. „Možno, ale toto je malá dedina zastrčená hlboko v horách. Neprekvapuje ma, že ste unikli pozornosti. No na vašom mieste by som sa nespoliehal, že to bude trvať večne. Spomenul som to len preto, lebo aj tu sa už začínajú diať čudné veci, ak si v Dračích horách našiel takýto kameň.“

Týmto varovaním, ktoré ich prinútilo zamyslieť sa, sa s nimi rozlúčil. Mierne sa uklonil a usmial.

Gero zamieril späť do Carvahallu a Eragon sa vliekol za ním. „Čo si o tom myslíš?“ spýtal sa strýka.

34

„Musím získať viac informácií, než si utvorím úsudok. Odnes ten kameň späť do voza a potom si rob, čo chceš. Stretneme sa na večeri u Horsta.“

Eragon si prekliesnil cestu cez dav a celý natešený bežal k vozu. Strýkovi zaberie obchodovanie celé hodiny a on bol odhodlaný využiť ten čas naplno. Ukryl kameň pod vrecia a potom sa energickým krokom vydal do mesta.

Túlal sa od jedného stánku k druhému, hodnotil tovar okom kupca, aj keď mal vo vrecku len pár mincí. Keď sa zhováral s obchodníkmi, všetci potvrdili, čo im o nepokojoch v Alagaëzii povedal Merlock. Každý opakoval to isté: minuloročné šťastie a pokoj nás opustili. Objavili sa nové hrozby a človek si nikde nemôže byť istý.

Neskôr si kúpil tri sladové tyčinky a horúci višňový koláčik. Po hodinách strávených státím na snehu mu teplé jedlo padlo dobre. Keď zjedol koláč, s ľútosťou si pooblizoval z prstov lepkavý sirup, a potom sa usadil na kraj nejakej verandy a cmúľal tyčinku. Neďaleko spolu zápasili dvaja chlapci z Carvahallu, ale nemal chuť pridať sa k nim.

Deň sa preklonil do neskorého popoludnia a obchodníci sa vydali po domoch. Eragon sa nemohol dočkať večera, keď medzi ľudí vyjdú trubadúri, ktorí vedia rozprávať príbehy a predvádzať kúzelnícke kúsky. Rád počúval povesti o čaroch, bohoch, a ak mal šťastie, aj o Dračích jazdcoch. Carvahall mal vlastného rozprávača, Broma – Eragonovho priateľa –, ale jeho príbehy sa rokmi ošúchali, kým trubadúri vždy prišli s novými, ktoré počúval s dychtivou zvedavosťou.

Eragon si odlomil zo striedky verandy cencúľ, keď vtom neďaleko zbadal Slouna. Mäsiar si ho nevšimol, a tak Eragon radšej stiahol hlavu medzi plecia a šibol za roh smerom k hostincu U Morna.

Vnútri bolo horúco a vzduch bol ťažký od masného dymu z prskajúcich lojových sviečok. Nad dverami viseli lesklé čierne zakrivené rohy z urgala, ktoré mali rozpätie ako Eragonove rozpažené ruky. Na konci dlhého nízkeho barového pultu bola hromádka palíc, do ktorých si zákazníci robili zárezy. Morn obsluhoval za pultom, rukávy vyhrnuté po lakte. Spodnú polovicu tváre mal krátku a zdeformovanú, akoby mu ju obrúsilo mlynské koleso. Ľudia sa tlačili okolo masívnych dubových stolov a počúvali dvoch kupcov, ktorí už ukončili obchodovanie a prišli sem na pivo.

Morn zdvihol oči od pivového krígľa, ktorý práve leštil. „Eragon! Rád ťa vidím! Kde máš strýka?“

„Nakupuje,“ pokrčil plecami Eragon. „Chvíľu to ešte potrvá.“

„A je tu aj Roran?“ vyzvedal Morn a pustil sa utierkou do ďalšieho krígľa.

„Áno, našťastie tento rok nemáme choré žiadne zviera, čo by ho zdržalo doma.“

„To je dobre.“

Eragon ukázal na dvoch kupcov. „Kto je to?“

„Obchodníci s obilím. Vykúpili od ľudí zrno za smiešne ceny a teraz tu vykladajú akési nepravdepodobné historoky a čakajú, že im budeme veriť.“

Eragon chápal, prečo je Morn taký podráždený. *Dedinčania tie peniaze potrebujú a títo dvaja to poriadne využili.* „Čo sú to za historoky?“

Morn znechutene odfrkol. „Tvrdia, že Vardeni sa vraj spojili s urgalmi a zhromažďujú armádu, aby na nás spoločne zaútočili. Údajne sme sa doteraz dokázali ubrániť len vďaka láskavej ochrane nášho kráľa – ako keby Galbatorixa niekedy zaujímalo, či nás tu náhodou niekto nevypáli do tla... choď si ich popočúvať. Mám plné ruky práce, nemám čas vysvetľovať tie ich výmysly.“

Prvému kupcovi tak prevísalo obrovské brucho, že spod neho nebolo vidieť stoličku, ktorá pri každom jeho pohybe nahlas zakvílila. Na tvári nemal jediný chĺpok, buclaté ruky mal hladké ako dieťa, a keď si upíjal z krčaha, afektovane ohňal plné pery. Druhý muž mal červené líca. Pokožku, obopínajúcu sánky, mal suchú a nečistú, s hrčkami tvrdého tuku, pripomínajúcimi potuchnuté maslo. V porovnaní s hrubým krkom a masívnymi čeľuštami bol zvyšok jeho tela neprirodzene vyziabnutý.

Prvý kupec sa márne snažil usadiť tak, aby sa jeho objemné telo vpratало na stoličku. „Nie, nie, vy to jednoducho nechápete,“ vyhlásil. „Teraz tu s nami môžete v bezpečí debatovať len vďaka kráľovmu neutíchajúcemu záujmu o vaše blaho. Keby náhodou – aj napriek svojej múdrosti – túto podporu odvolal, beda vám!“

Niektor zakričal: „Dobre, a prečo nám rovno nepoviete, že sa vrátili Jazdci a že každý z vás pobil stovky elfov? Myslíte si, že sme deti, ktoré vám na tie vaše rozprávky naletia? My predsa vieme svoje a dokážeme sa o seba postarať.“ Všetci sa rozosmiali.

Kupec už otváral ústa, že odpovie, ale jeho spoločník ho zastavil mávnutím ruky. Na prstoch sa mu zaligotali nevkusné krikľavé prstene. „Nepochopili ste nás správne. Uvedomujeme si, že Kráľovstvo sa nemôže starať o každého jedného zvlášť, ako by ste možno chceli, ale môže zabrániť urgalom a ostatnej čvarge, aby obsadila toto...“ chvíľu hľadal vhodný výraz, „miesto. Hneváte sa na Kráľovstvo, že nezachádza s ľuďmi spravodlivo,“ pokračoval kupec, „a je to vcelku oprávnená výhrada, no vláda sa nemôže zavďačiť každému. Konfliktom a nezhodám sa vyhnúť jednoducho nedá. Ale väčšina z nás sa nemá na čo sťažovať. V každej krajine sa nájde nejaká hŕstka rebelantov, ktorí nie sú spokojní s rozdelením moci.“

„Áno,“ zvolala jedna žena, „bola by to pravda, pokiaľ si trúfate tvrdiť, že Vardenov je len hŕstka.“

Tučniak vzdychol. „Už sme vám jasne povedali, že nie je v záujme Vardenov pomáhať vám. Je to lož, ktorú zradcovia donekonečna opakujú v snahe rozvrátiť Kráľovstvo. Chcú vás presvedčiť, že skutočnú hrozbu treba hľadať vnútri našej zeme – a nie za jej hranicami. Chcú len jedno, zvrhnúť kráľa a ovládnuť krajinu. Všade majú špehov, lebo sa pripravujú na útok. Nikdy neviete, kto všetko pre nich pracuje.“

Eragon s tým nesúhlasil, ale kupcove slová plynuli tak obratne a hladko, že ľudia postupne začali prikyvovať. Pokročil dopredu. „A vy to ako viete? Aj ja by som mohol tvrdiť, že oblaky sú zelené, ale to ešte neznamená, že je to pravda. Dokážte, že neklamete.“ Obaja muži sa doňho nahnevane zabodli očami, kým ostatní dedinčania mlčky čakali na odpoveď.

Chudý kupec prehovoril prvý, no nepozrel Eragonovi do očí. „Vari u vás neučíte deti úcte? Alebo dovolíte chlapcom spochybňovať slová mužov, kedykoľvek sa im zachce?“

Poslucháči sa pomrvili a všetky pohľady sa obrátili k Eragonovi. Potom sa jeden z nich ozval: „Odpovedzte mu na otázku.“

„Veď sú to len dedinské táraniny,“ zašemetil tučniak a nad hornou perou sa mu zaperlil pot. Taká odpoveď miestnych podráždila a hádka sa znova rozhorela naplno.

Eragon sa s pocitom trpkosti vrátil k pultu. V živote sa ešte nestretol s nikým, kto by obhajoval Kráľovstvo a kritizoval jeho nepriateľov. V Carvahalle vládla voči Kráľovstvu taká hlboko zakorenená nenávisť, akoby sa s ňou ľudia už rodili. Kráľovstvo im nikdy nepomohlo v krutých časoch, keď ich kosil hladomor, a výbercovia daní nepoznali zľutovanie. Cítil, že oprávnene nesúhlasil s tým, čo kupci tvrdili o kráľovom milosrdenstve, no Vardenmi si istý nebol.

Vardeni boli vzbúrenci, ktorí neprestajne útočili na Kráľovstvo a plienili ho. Nikto nevedel, kto je ich vodcom, ani to, kto odbojnú skupinu založil, keď pred viac ako sto rokmi Galbatorix prevzal moc v krajine. Vardenom sa darilo unikať všetkým Galbatorixovým

úkladom a snahám zničiť ich a postupne si získali sympatie mnohých priaznivcov. Vedelo sa o nich len veľmi málo. No bolo všeobecne známe, že vždy prichýlili človeka, ktorý bol na úteku a potreboval sa skryť alebo nenávidel Kráľovstvo. Malo to len jeden háčik: bolo veľmi ťažké nájsť ich.

Morn sa naklonil ponad barový pult a prehodil: „Neuveriteľné, však? Sú horší ako supy krúžiace nad zdochlinou. Ak tu zostanú ešte chvíľu, vzniknú problémy.“

„Pre nás alebo pre nich?“

„Pre nich,“ povedal Morn, keď krčmu naplnili rozhnevané hlasy. Hádka naberala na prudkosti, a keď hrozilo, že sa strhne bitka, Eragon odišiel. Dvere sa za ním zabuchli a krik zostal za nimi. Bol podvečer a slnko rýchlo zapadalo; domy vrhali na zem dlhé tieň. Eragon sa rozbehol ulicou. Vtom si všimol, že vo vedľajšej uličke stojí Roran s Katrinou.

Roran niečo hovoril, no Eragon nerozoznal slová. Katrina sklopila oči, pozrela si na ruky a potichu odpovedala. Potom sa vytiahla na špičky, pobožkala ho a utiekla. Eragon podišiel k bratancovi. „Tuším to napreduje celkom dobre, čo?“ doberal si ho. Roran len čosi vyhýbavo zašomral a vykročil.

„Počul si, aké noviny priniesli obchodníci?“ spýtal sa Eragon, ktorý sa pustil za ním. Väčšina dedinčanov už bola doma. Zhovárali sa s kupcami alebo čakali, až sa dostatočne zotmie, aby sa mohlo začať predstavenie trubadúrov.

„Áno.“ Roran pôsobil roztržitým dojmom. „Čo si myslíš o Slounovi?“

„To je hádam jasné, nie?“

„Keď zistí, ako je to medzi mnou a Katrinou, potečie krv,“ vyhlásil Roran. Eragonovi na nose pristála snehová vločka. Pozrel hore. Obloha zosivela. Nevedel vymyslieť nič vhodné, čo by mu mohol povedať; Roran mal pravdu. Objal bratanca okolo pliec a spolu zabočili do postrannej uličky.

Večera u Horsta prebehla v dobrej nálade. Miestnosť bola plná hovorov a smiechu. Vypilo sa množstvo sladkých likérov a ťažkého piva, a bujará nálada bola čoraz nespútanejšia. Keď Horstovi hostia vyjedli

taniere a misy, vyšli z domu a nenáhlivo sa uberali k poľu, kde si rozložili tábor obchodníci. Okolo rozľahlej čistiny boli do snehu zatĺčené koly so sviečkami, ktoré tvorili kruh. V pozadí plápolali vatry a maľovali na zem tancujúce tiene. Dedinčania sa pomaly zhromažďovali okolo kruhu a netrpezlivo podupkávali v mraze.

Konečne sa trubadúri vyhrnuli zo svojich stanov, oblečení do kostýmov so strapcami, za nimi nasledovali skúsenejší a vznešenejší pevci. Starší pevci hrali na hudobné nástroje, spievali a rozprávali a tí mladší ich príbehy predvádzali. Prvé predstavenie bolo len neviazanou komédiou: plné neslušných narážok a vtipov, kopancov do zadku a komických postavičiek. Neskôr, keď už sviečky pomaly dohárali a všetci sa pomkli bližšie do tesného kruhu, vystúpil pred obecenstvo starý rozprávač Brom. Na hrud' mu vo vlnách padala dlhá biela brada a cez zhrbené plecia mal prehodený čierny plášť, ktorý mu zakrýval telo. Roztiahol kostnaté ruky, pripomínajúce pazúry, a začal deklamovať:

„Tok času je neúprosný. Roky sa mňajú, či chceme alebo nie... ale pamäť zostáva. Všetko, čo sme stratili, môže žiť ďalej v našich spomienkach. Tie, ktoré si teraz vypočujete, sú len neúplným zlomkom minulosti, no uchovajte ich s láskou, pretože bez vás sa stratia v ničote. Rozpoviem vám prastarý príbeh, dávno zabudnutú spomienku, ktorú prikryla hmla zastierajúca všetko, čo je za nami.“

Bystrými očami prešiel po dychtivých tvárach a nakoniec sa jeho pohľad zastavil na Eragonovi.

„Skôr než sa narodili otcovia vašich dedov, ba dokonca ešte pred ich otcami, dali sa dohromady Dračí jazdci. Ich poslaním bolo ochraňovať a strážiť zem, a celé tisícročia sa im darilo. Ich zdatnosť v boji nemala páru, pretože každý z nich mal silu za desiatich chlapov. Boli nesmrteľní, dokiaľ ich o život nepripravila čepeľ meča alebo jed. Svoje schopnosti používali výlučne v záujme dobra a pod ich ochranou vznikli rozprávkovo krásne mestá a vznešené veže. V dobách, keď udržiavali mier, krajina prekvitala. Boli to zlaté časy. Elfovia boli našimi spojencami, trpaslíci našimi priateľmi. Do miest prúdilo bohatstvo a ľuďom sa darilo. Ale plačme... pretože to nemohlo trvať naveky.“

Brom sa odmlčal a sklopil oči. V jeho hlase zaznel nekonečný smútok.

„Nemohol ich poraziť nijaký nepriateľ, no sami pred sebou sa uchrániť nedokázali. A tak sa stalo, že keď boli na vrchole moci, narodil sa v dnes už neexistujúcej provincii Inzilbêth chlapec menom Galbatorix. Keď mal desať rokov, podrobili ho skúške, ako bolo zvykom. Zistili, že má v sebe veľkú moc, a Jazdci ho prijali medzi seba.

Prešiel výcvikom a všetkých prevýšil svojou šikovnosťou. Bol obdarený bystrou myslou a silným telom, a tak sa medzi Jazdcami rýchlo vyšvihol na popredné miesto. Niektorí videli v jeho bleskovom vzostupe nebezpečenstvo a varovali ostatných, no Jazdci vo svojej neobmedzenej sile a moci spyšneli a výstrahám, žiaľbohu, nevenovali pozornosť. A to bol počiatok veľkého nešťastia.

Krátko potom, čo Galbatorix ukončil výcvik, vydal sa ešte s dvoma priateľmi na neuvážený výlet. Leteli ďaleko na sever, dňom i nocou, a prenikli až na územie, ktoré patrilo urgalom. Pochabo si mysleli, že ich novonadobudnuté schopnosti ochránia. A tam, uprostred večných ľadov, ich v spánku zákerne prepadli. Hoci Galbatorixových priateľov a ich drakov povraždili a on sám utrpel ťažké zranenia, podarilo sa mu útočníkov premôcť. No najväčšou tragédiou bolo, že v priebehu boja jeden zablúdený šíp prebodol srdce jeho dračice. Nevedel jej pomôcť a ona mu zomrela v náručí. Tak bolo zasiaté semienko jeho šialenstva.“

Rozprávač zopál ruky, pomaly sa poobzeral okolo a po unavenej tvári mu preletel tieň. Nasledujúce slová zneli ako trúchlivý zvon zádušnej omše.

„Sám, úplne vysilený a napoly šialený nad stratou dračice, sa Galbatorix zúfalo túlal neobývanou krajinou a hľadal smrť. Neprichádzala, hoci sa bez strachu vrhal proti všetkému živému. Urgalovia i ostatné netvory pred ním začali utekať ako pred príznakom. Vtedy mu zišlo na um, že by mu Jazdci mohli dať nového draka. Poháňaný touto myšlienkou vydal sa pešo krížom cez celé Dračie hory na namáhavú spiatočnú cestu. Trvalo mu mesiace, kým prekonal územie, ktoré predtým hravo preletel na dračom chrbte. Vedel síce loviť po-

mocou čarov, ale často prechádzal oblasťami, kam zvieratá nechodili. A tak, keď ho nohy konečne vyniesli z hôr, bol doslova na pokraji smrti. Nejaký roľník ho našiel ležať v bezvedomí v blate a zavolať k nemu Jazdcov.

Bezvládneho Galbatorixa odviezli do bezpečia a vyliečili mu doráňané telo. Spal celé štyri dni. Keď sa prebral, nejavil žiadne známky, že by jeho myseľ stravovala horúčka. No keď ho predviedli pred súd, Galbatorix sa začal dožadovať nového draka. Trúfalosť tejto požiadavky odhalila jeho pomátenosť, a členovia poroty poznali jeho pravú tvár. Tým jeho nádeje definitívne stroskotali a Galbatorix si vo svojej chorej hlave začal namýšľať, že za smrť jeho draka nesú vinu Jazdci. Hútal o tom celé noci ako posadnutý a nakoniec v ňom skrsol plán na pomstu.“

Bromove slová prešli do vzrušeného šepotu.

„Našiel si jedného Jazdca ochotného načúvať mu, a jeho ľstivé slová padli na úrodnú pôdu. Vytrvalým presviedčaním a pomocou temných čarov, ktoré sa naučil od Tieňa, poštvá tohto muža proti starším Jazdcom. Spoločne vylákali a zákerne zavraždili jedného z nich. Vo chvíli, keď bol hanebný čin dokonaný, Galbatorix sa bez výstražky vrhol proti svojmu spojencovi a zabil ho. Jazdci ho pristihli ešte s rukami od krvi. Vtedy sa mu z úst vydral divý výkrik a utiekol pred nimi do noci. A pretože bol vo svojom šialenstve nesmierne preffíkaný, nepodarilo sa im ho nájsť.

Celé roky sa pred svojimi prenasledovateľmi skrýval v divočine ako štvaná zver. Na jeho ukrutnosť sa nezabudlo, ale po čase po ňom prestali pátrať. Potom sa nešťastnou náhodou zoznámil s mladým Jazdcom Morzanom, ktorý mal síce silné telo, no rozumu pomenej. Galbatorix ho presvedčil, aby v pevnosti Ilirea, ktorá sa dnes volá Uru'baen, raz v noci nezaložil na bráne závoru. Touto bránou Galbatorix vnikol dnu a ukradol práve vyľahnuté dračie mláďa.

Spolu so svojím novým učeníkom sa ukryli na nejakom hrôzostrašnom pekelnom mieste, kam sa Jazdci neodvážili vkročiť. Morzan sa tam podrobil temnému učeniu a spoznal tajomstvá a čary, ktoré nikdy nemali byť odhalené. Keď sa jeho učňovské roky skončili a Galbatori-

xov čierny drak Šruikan dosiahol dospelosť, Galbatorix sa ukázal svetu s Morzanom po boku. Spolu sa pustili do boja s každým Jazdcom, ktorý im prišiel do cesty. S každým zabitým ich sila rástla. Z túžby po moci a po pomste za dávne krivdy sa ku Galbatorixovi pridalo ďalších dvanásť Jazdcov. Z týchto dvanástich sa spolu s Morzanom stalo Trinásť Krivoprísahníkov. Ostatní Jazdci neboli na zradu pripravení a podľahli nemilosrdnému náporu. Galbatorixovi sa postavili na zúfalý odpor aj elfovia, ale porazil ich, a tak boli prinútení stiahnuť sa do svojich tajných úkrytov, odkiaľ sa už nikdy nevrátili.

Galbatorixovi a jeho sprisahacom dokázal vzdorovať len Vrael, vodca Jazdcov. Vo svojej starobe a múdrosti sa zo všetkých síl usiloval zachrániť, čo sa dalo, a hlavne zabrániť tomu, aby zvyšné draky padli do rúk nepriateľa. V poslednej bitke, ktorá sa odohrala pred bránami Dorú Areaba, Vrael Galbatorixa porazil, ale keď mu mal zasadiť smrteľnú ranu, na okamih zaváhal. Galbatorix využil príležitosť a bodol ho do boku. Ťažko ranený Vrael sa utiahol na horu Utgard, kde sa chcel zotaviť a znova nazbierať sily. To sa mu ale nepodarilo, lebo ho Galbatorix našiel. Keď spolu bojovali, Galbatorix zákerne kopol Vraela do rozkroku. Touto ranou pod pás získal prevahu a zoťal mu svojím ohnivým mečom hlavu.

Potom, keď Galbatorixovi vstúpila do žíl Vraelova moc, vyhlásil sa za pomazaného kráľa celej Alagaëzie. A od tých čias nám vládne.“

Brom dokončil rozprávanie a odkrival spolu s trubadúrmi preč. Eragonovi sa zazdalo, že starcovi sa na líci leskne slza. Ľudia sa pomaly začali rozchádzať domov a cestou si medzi sebou tlmene šepkali. Gero sa obrátil k Eragonovi a Roranovi: „Dnes ste mali obrovské šťastie, chlapci, vážte si to. Za celý život som počul tento príbeh len dva razy. Keby kráľ náhodou zistil, že nám ho tu Brom dnes vyrozprával, nedožije sa náš rozprávač ani najbližšieho mesačného novu.“

DAR OSUDU

Večer po návrate z Carvahallu sa Eragon rozhodol vyskúšať kameň podobne, ako to robil Merlock. Keď osamel vo svojej izbe, položil ho na posteľ a vedľa si nachystal tri nástroje. Začal dreveným kladivkom. Zľahka po kameni klepol a vnútri niečo slabunko cinklo. Spokojný s výsledkom vzal do ruky ďalší nástroj, ťažké kožené kladivo. Udrel ním a zaznel hlboký ston. Nakoniec po ňom poklopkal malým dlátom. Kovová hrana nástroja z kameňa neodštiepila, ba nezanechala na ňom ani škrabanec, ale zvnútra sa ozval vysoký čistý tón. Keď doznel, zazdalo sa mu, že počul tenulinké pišťanie.

Merlock tvrdil, že kameň je dutý; možno je vnútri niečo veľmi cenné. Lenže ako ho otvorí? Ten, kto si s ním dal toľko námahy, aby ho dokonale vyhladil, musel mať na to dobrý dôvod. No nech ho v Dračích horách nechaj ktokolvek, buď sa ho nesnaží získať späť, alebo nevie, kde je. Ale že by ho nevedel nájsť čarodej, ktorý ho tam dokázal premiestniť? Tomu neverím. Nebodaj bol určený priamo mne? Na túto otázku nepoznal odpoveď. Nakoniec sa zmieril s tým, že záhadu asi nevyrieši, pozberal nástroje a vrátil kameň na policu.

Uprostred noci ho čosi vytrhlo zo spánku. Pozorne sa započúval. Všade bolo ticho. Znepokojene vsunul ruku pod matrac a nahmatal nôž. Niekoľko minút načúval a potom sa mu znova privreli oči.

Znova sa prebral, keď sa do ticha ozvalo ostré pišťanie. Skotúlal sa z postele a rýchlo vytiahol z pošvy nôž. Našmátral kresadlo a zapálil

sviečku. Dvere do izby boli zatvorené. Na myš alebo potkana bolo to pišťanie prihlasné, ale aj tak nazrel pod posteľ. Nič. Sedel na kraji postele a šúchal si rozospaté oči. Potom znova čosi zapípalo a on prudko vyskočil.

Odkiaľ ten zvuk vychádza? V dlážke ani v stenách nemôže byť nič; sú z pevného zdravého dreva. Posteľ takisto. A určite by si bol všimol, keby mu v noci vliezlo niečo do slamníka. Oči mu padli na kameň. Zobral ho z police, bezmyšlienkovito ho držal v dlaniach a pozorne sa obzeral po izbe. Vtom mu v ušiach znova zazvonilo pišťanie a pod prstami ucítil jemné chvenie. Zvuk vychádzal z kameňa.

Ten čudný kameň mu nepriniesol nič, len samé starosti a hnev, a teraz mu ešte nedá spať! Kameň si jeho zúrivy pohľad nevšímal; pokojne si ležal a len podchvíľou potichučky pípola. Potom zrazu nahlas zakvičal a zmĺkol. Eragon ho opatrne odložil a vrátil sa pod perinu. Nech sa v tom kameni skrýva akákoľvek záhada, bude musieť počkať do rána.

44

Keď sa znova zobudil, do okna mu nakúkal jasný mesiac. Kameň nadskakoval na polici a búchal do steny. Dopadalo naň studené mesačné svetlo, ktoré akoby z jeho povrchu vytiahlo všetku farbu. Eragon vyskočil z postele s nožom v ruke. Kameň stíchol, no Eragon zostal v strehu. Potom kameň znova zakvílil a začal nadskakovať ešte rýchlejšie ako predtým.

Eragon zakľal a začal na seba hádzať šaty. Je mu jedno, že tá skala má možno obrovskú cenu, čo na tom. Niekam ho odnesie a zakope poriadne hlboko. Poskakovanie ustalo; kameň znova stíchol. Potom ešte raz poskočil, skotúľal sa z police a s hlasným buchnutím dopadol na dlážku. Eragon opatrne cúvol k dverám, no kameň si to zamieril rovno k nemu.

Zrazu sa na ňom objavila puklina. Potom druhá a po nej ešte ďalšia. Ohromený Eragon sa k nemu sklonil s nožom prichystaným v ruke. Na špičke kameňa, tam, kde sa pukliny stretali, sa nadvihol malý kúsok, akoby ho zvnútra niečo vytláčalo, a spadol na dlážku. Ozvala sa séria pípnutí a z diery sa vystrčila malá tmavá hlava a za ňou čudne hranaté telíčko. Eragon pevnejšie zovrel nôž a nehybne to čud-

né stvorenie pozoroval. Onedlho bolo z kamennej škrupiny vonku. Chvíľu zostalo stáť na mieste, potom poskočilo dopredu a vtedy naň dopadol mesačný lúč.

Eragon sa vydesil. Pred ním stál a olizoval si z tela lepkavú blanu maličký drak.

PREBUDENIE

46 **D**rak nebol dlhší ako Eragonovo predlaktie, ale pôsobil dôstojne a vznešene. Šupiny mal rovnakej farby ako kameň, začírovo modré. Takže to nebol nijaký kameň, ale vajce, uvedomil si zrazu Eragon. Drak roztvoril krídla a zamával; to kvôli nim vyzeral taký hranatý a pokrčený. Krídla mal niekoľkonásobne dlhšie ako telo. Lúčovito nimi prechádzali tenké kostičky, ktoré vyčnievali z prednej hrany krídel a končili sa pazúrmí uloženými pomerne ďaleko od seba. Drakova hlava pripomínala trojuholník. Z hornej čeľuste mu vyrastali dva maličké zahnuté biele tesáky. Vyzerali veľmi ostré. Aj pazúry mal biele ako leštená slonovina a z vnútornej strany boli jemne zúbkované. Od zátylku po koniec chvosta, po celej dĺžke chrbta, sa tiahol hrebeň drobných ostňov. Na mieste, kde sa spájali ramená a krk, mal drak priehlbinku a tam bola medzera medzi ostňami o čosi väčšia.

Eragon sa nepatrne posunul bližšie a drak k nemu prudko obrátil hlavu. Do Eragona sa zabodli tvrdé, ľadovo modré oči. Zmeravel. Keby sa drak rozhodol zaútočiť, mohol by sa z neho vyklúť veľmi nebezpečný nepriateľ.

Po chvíli dráčik stratil o Eragona záujem a ľarbavo sa pustil skúmať izbu. Keď narazil do steny alebo nábytku, tenučko písokol. Zatrepal krídlami, vyskočil na Eragonovu posteľ a s pišťaním si to nasmeroval k jeho poduške. Žalostne roztváral ústa ako hladné vtáča a odhaľoval rady špicatých zubov. Eragon si opatrne sadol na koniec postele. Keď mu drak oňuchal dľaň a pustil sa do jeho rukáva, vyľakane stiahol ruku späť.

Pozrel na drobného tvora a na perách sa mu zjavil úsmev. Obozretne k nemu natiahol pravú dľaň a dotkol sa ho. Rukou mu prebehol výboj ľadovej energie a popálil ho v žilách ako tekutý oheň. Skríkol a prevalil sa na chrbát. V ušiach sa mu rozľahol kovový zvuk a zachytil nezvučný výkrik zúrivosti. Po celom tele sa mu rozliala neznesiteľná, páľčivá bolesť. Pokúšal sa pohnúť, ale nemohol. Po dlhom čase, jemu sa videlo, že to trvalo nekonečné hodiny, sa mu do údov vrátilo teplo, ale brnieť mu neprestali. Posadil sa a neovládateľne sa roztriasol. Ruku mal necitlivú, prsty ako ochrnuté. Zhrozene pozoroval, ako sa mu uprostred dlane začína šíriť trblietavá oválna škvrna. Koža ho svrbela a páľila, akoby ho uštipol pavúk. Srdce mu splašene skákalo.

Eragon zaklipkal očami a snažil sa pochopiť, čo sa s ním stalo. Čosi sa ľahučko dotklo jeho mysle, ako prst jemne prechádzajúci po pokožke. Ucítil to znova, ale tentoraz sa to zhmotnilo do myšlienkového vlákna, cez ktoré pocítil narastajúcu zvedavosť. Akoby neviditeľná stena, obklopujúca jeho vedomie, zrazu zmizla, a on mohol slobodne komunikovať iba prostredníctvom myšlienok. Báľ sa, že ak ho niečo nezadrží, vyjde zrazu zo svojho tela a nedokáže sa vrátiť a stane sa z neho nehmotný duch. Vyľakane prerušil spojenie. Nový pocit sa okamžite stratil, akoby pred ním zavrel oči. Nedôverčivo sa zadíval na nehybné zviera.

Drak sa mu šupinatou nohou obtrel o bok a Eragon sa od ľaku mykol. No tentoraz už ľadový šok neprišiel. Rozpačito prešiel dľaňou po drakovej hlave. Rukou mu prebehlo ľahké trpnutie. Drak sa k nemu pritúlil ňufákom a nahrbil chrbát ako mačka. Prešiel mu prstom po tenkej blane krídel. Na dotyk boli ako starý pergamen, zamatové a teplé, ešte trocha vlhké. Pulzovali v nich stovky jemných žiliek.

Jeho mysle sa znova dotkol náznak myšlienky, ale tentoraz namiesto zvedavosti pocítil prenikavý hlad. Vzdychol a vstal. To zviera je veľmi nebezpečné, to vedel naisto. No keď mu liezlo po posteli, vyzeralo také bezbranné, že začal uvažovať, či by niekomu uškodilo, keby si ho nechal. Drak piskľavo zakvíľil a hľadal niečo pod zub. Eragon ho rýchlo poškrabkal po hlave, aby ho upokojil. Nad tým budem rozmýšľať neskôr, rozhodol sa, vyšiel z izby a starostlivo za sebou zatvoril dvere.

Keď sa vrátil s dvoma pásikmi sušeného mäsa, drak sedel na podobločnici a pozoroval mesiac. Nakrájal mäso na drobné kúsky a jeden mu ponúkol. Dračík ho opatrne ovoňal, potom sa vymrštil prudko ako had a uchmatol mu ho z ruky. Mykol hlavou a prehltol ho vcelku. Drgol Eragona do ruky, akoby si pýtal ďalší.

Eragon ho krmil a dával si pritom pozor na prsty. Keď zostal posledný kúsok, drakovi sa už pekne vydúvalo bruško. Ponúkol mu ho, drak chvíľku porozmýšľal a potom ho lenivo uchmatol. Keď dojedol, vyliezol Eragonovi po ruke a schúlil sa mu na hrudi. Spokojne odfrkol a z nozdier sa mu vyvalil obláčik tmavého dymu. Eragon ho očarene pozoroval.

Keď si už myslel, že drak zaspal, zrazu sa mu zachvelo hrdlo a vyšiel z neho hlboký mrmlavý zvuk. Eragon ho opatrne preniesol na posteľ a položil vedľa podušky. Drak si so zatvorenými očami spokojne omotal chvostík okolo stĺpika postele. Eragon si ľahol vedľa a položil okolo neho ohnutú ruku.

Stál pred neľahkým rozhodnutím: ak vychová draka, stane sa z neho Dračí jazdec. Mýty a príbehy o Jazdcoch opatrovali ľudia ako poklad, a keby sa stal jedným z nich, zaradil by sa medzi legendy. Lenže keby Kráľovstvo draka objavilo, príde o život nielen on, ale i celá jeho rodina. Nažive by ostali jedine v prípade, že by sa pridali na stranu kráľa. A potom by im nikto nemohol – a hlavne nechcel – poskytnúť pomoc. Najjednoduchším riešením by bolo draka zabiť, ale tá predstava bola taká príšerná, že ju okamžite zavrhol. Drakov mal v úcte, nad takou možnosťou jednoducho odmietol uvažovať. *Čo by nás tu mohlo prezradiť? Žijeme na mieste, kde líšky dávajú dobrú noc, a nerobíme nič, čím by sme na seba upútali pozornosť.*

Najväčší problém však bude presvedčiť Gera a Rorana, aby mu dovolili nechať si ho. Ani jeden z nich nebude stáť o to, aby tu drak zostal. *Mohol by som ho chovať tajne. O mesiac či dva bude taký veľký, že sa ho Gero nedokáže zbaviť, ale čo ak ho neprijme? A keby aj áno, dokážem zohnať dosť potraviny, zakiaľ bude žiť v úkryte? Teraz ešte nie je väčší ako mačiatko, a dokázal zožrať plnú hrst mäsa na jedno posedenie! Časom si iste dokáže niečo uloviť aj sám, ale čo dovedy? A čo mráz, prežije v tej zime vonku?* Napriek všetkému ho chcel, a veľmi. Čím viac o tom

rozmyšľal, tým si bol istejší. Nech to už s Gerom dopadne akokoľvek, Eragon urobí všetko, čo bude v jeho silách, aby ho ochránil. S týmto predsavzatím zaspal s drakom pritúleným k boku.

Keď sa rozvidnelo, drak sedel na stĺpiku postele ako staroveký trubač ohlasujúci nový deň. Eragon s úžasom obdivoval jeho sfarbenie. Takú jasnú, ostrú modrú farbu ešte v živote nevidel. Jeho šupiny pripomínali stovky drobných drahokamov. Všimol si, že na dlani, ktorou sa dotkol draka, sa mu leskne striebriстая oválna škvrna. Dúfal, že sa mu ju podarí utajiť, ak bude mať ruky stále špinavé.

Drak sa spustil zo stĺpika a nehučne skĺzol na dlážku. Eragon ho opatrne zdvihol na ruky a vyšiel zo spiacieho domu. Zastavil sa v komore po nejaké mäso, niekoľko pásov kože a toľko starých handier, koľko vládol uniesť. Bolo nádherné mrazivé ráno. Celá farma bola pokrytá čerstvou vrstvou snehu. Usmial sa, keď sa malý tvor v bezpečí jeho náručia zvedavo obzeral okolo seba.

Náhľivo prešiel cez pole, potichu sa vkradol do tmavého lesa a začal pre draka hľadať bezpečný úkryt. Nakoniec našiel na holom vršku osamelý javor. Jeho vetvy sa pod vrstvou snehu dvíhali k oblohe ako sivé prsty. Položil dráča pod strom a vytriasol na zem kožené pásiky.

Niekoľkými zručnými pohybmi vyrobil slučku a pretiahol ju drakovi okolo krku, kým drobcík zvedavo skúmal zasnežený trs trávy pod stromom. Koža bola obšúchaná, ale určite vydrží. Pozoroval draka, ako cupká okolo, potom mu stiahol slučku z krku a obkrútil mu ju provizórne okolo nôh, aby sa neuškrtil. Nato nazbieral za náruč haluzí a narýchlo z nich vysoko v korune urobil jednoduchý prístrešok. Vnútrajšok vystlal handrami a potom tam vyniesol mäso. Vetvy stromu sa rozhojdali a jemu sa do tváre zosypal sneh. Cez prednú časť prístreška prevesil zvyšné handry, aby sa vnútri udržalo teplo. Spokojne sa pokochal svojím dielom.

„Je čas, aby som ti ukázal tvoj nový domov,“ povedal a vyložil draka na konár. Ten sa najprv bránil, ale potom vliezol do prístreška, zjedol kus mäsa, zvinul sa do kľbka a ostýchavo naňho zažmurkal. „Ak sa odtiaľto nepohneš, nič sa ti nestane,“ poučil ho. Drak znova zaklipkal upretými očami.

Eragon usúdil, že ho nepochopil, a tak zapátral v mysli, kým neucítil drakovo vedomie. Opäť sa ho zmocnil ten hrozný pocit *otvorenosti* – obrovského priestoru, ktorý ho ťažil ako napchatá perina. Pozbieral silu, sústredil sa na draka a usiloval sa mu vnuknúť jedinou myšlienku: *Zostaň tu*. Drak znehybnel a pozorne zdvihol hlavu. Sústredil sa ešte väčšmi: *Zostaň tu*. Matne pocítil váhavý súhlas, ale stále si nebol istý, či drak naozaj rozumel. *Je to predsa iba zvieratá*. Prerušil myšlienkové spojenie a uľavilo sa mu, keď sa jeho vedomie znova obklopilo pevnou stenou.

Eragon odišiel od stromu a cestou sa ešte niekoľkokrát obzrel. Drak vystrčil hlavu z prístreška a veľkými očami pozoroval, ako odchádza.

Náhľivo sa vrátil domov, vkĺzol do svojej izby a odpratal úlomky vajca. Bol si istý, že Gero a Roran si ani nevšimnú, že kameň zmizol – iste naň zabudli vo chvíli, keď sa dozvedeli, že sa nedá predať. Keď ráno všetci vstali, Roran nadhodil, že v noci počul nejaký hluk, ale ďalej to nerozoberal a Eragonovi odľahlo.

50

Bublalo v ňom nadšenie a deň mu ubehol ako voda. Ukázalo sa, že znak na dlani sa dá skryť celkom ľahko, a tak ho čoskoro pustil z hlavy. Onedlho sa znova vydal k javoru s nákladom klobás, ktoré ukradol z pivnice. Blížil sa k stromu plný obáv. Dokážu draky prežiť vonku v takej hroznej zime?

Strachoval sa zbytočne. Drak sedel na konári a trhal niečo, čo si pridržal prednými nohami. Keď ho zbadal, nadšene zaškriekal. Eragon sa potešil, že zostal na strome, kde naňho nemohli dosiahnuť veľké šelmy. Len čo položil klobásy pod strom, drak sa ladne zniesol dolu. Hltavo sa vrhol na jedlo a Eragon zatiaľ skontroloval skrýšu. Mäso, ktoré v nej nechal, zmizlo, ale prístrešok bol neporušený a na dlážke zbadal chumáče peria. *Výborne. Dokáže si obstarat potravu aj sám.*

Vtedy si uvedomil, že nevie, či je drak on alebo ona. Zdvihol ho, prevrátil hore nohami, nevšímajúc si jeho rozhorčené protesty, no žiadne rozlišovacie znaky neobjavil. *Ten sa tuším svojich tajomstiev bez boja nevzdá.*

Strávil s drakom pomerne veľa času. Rozviazal mu nohy, vložil si ho na plece a šiel na prieskum do lesa. Stromy obťažkané snehom

pripomínali veľkolepé stĺpy obrovskej katedrály. Ďaleko od ľudí mu Eragon poukazoval všetko, čo vedel o lese. Nestaral sa, či mu drak rozumie. Preňho bol najdôležitejší samotný fakt, že sa o to s drakom delí. Bez prestávky sa mu prihováral. Drak z neho nespúšťal bystré oči a hltal každé slovo. Eragon sa na chvíľu posadil, držal unaveného draka v náručí a s obdivom si ho obzeral. Ešte stále sa nevedel spamätať z toho, čo sa stalo. Na spiatočnú cestu domov sa vydal, až keď začalo zapadať slnko. Cítil, ako sa mu do chrbta zavŕtavajú prenikavo modré oči plné pobúrenia, že ho nevezal so sebou.

Celú noc premýšľal, čo všetko by sa mohlo stať malému bezbrannému zvieratku. Prenasledovali ho mučivé myšlienky na ľadové víchrice a divé zvery. Trvalo hodiny, kým sa mu konečne podarilo zaspáť. Snívalo sa mu o líškach a čiernych vlkoch, ktoré trhali draka zakrvavenými zubami.

Eragon vybehol z domu zavčas rána, v žiare vychádzajúceho slnka – s potravou a kusmi handier, ktorými chcel ešte dôkladnejšie zatepliť prístrešok. Draka našiel živého, zdravého a čulého, ako z konára pozoruje východ slnka. Vrúčne za to ďakoval všetkým známym i neznámym bohom. Keď prišiel bližšie, drak zletel na zem, skočil mu do náručia a pritúlil sa mu na hrud'. Zimný chlad mu neublížil, ale vyzeral vydesený. Z nozdier rozrušene vypustil obláčik čierneho dymu. Eragon ho pohladil, aby ho upokojil. Posadil sa s ním pod strom a prihováral sa mu tichým hlasom. Nehýbne sedel, keď si drak zaboril hlavu do jeho kabáta. Po chvíli mu vyliezol z náručia na plece. Nakrmil ho a potom obložil steny prístreška prinesenými handrami. Chvíľu sa spolu hrali, ale potom sa už Eragon musel vrátiť domov.

Onedlho všetko zapadlo do vybehaných koľají. Eragon každé ráno bežal k stromu, priniesol drakovi raňajky a potom uháňal nazad. Cez deň sa snažil čím skôr dokončiť všetky povinnosti na farme, aby mohol znova ísť za drakom. Gero a Roran si všimli, že sa správa zvláštne, a vypytovali sa, prečo trávi toľko času mimo domu. Eragon len krčil plecami, no začal si dávať pozor, či ho náhodou niektorý z nich nasleduje.

Po niekoľkých dňoch si prestal robiť starosti, že by sa drakovi mohlo niečo stať. Rástol ako z vody: o krátky čas ho už nebude mať čo ohroziť. Po prvom týždni bol dva razy väčší ako pri narodení. O ďalšie štyri dni mu už siahal skoro po kolená. Do prístreška na strome sa už nevošiel, a tak mu Eragon musel vybudovať nový domček na zemi. Trvalo mu to tri dni.

Keď mal drak dva týždne, Eragon ho musel pustiť na slobodu, pretože potreboval priveľa potravy. Keď ho prvý raz odviazal, horko-ťažko mu silou vôle zabránil, aby za ním nešiel na farmu. Vždy keď sa o to pokúsil, zahnal ho myšlienkou naspäť, kým sa drak nenaučil vyhýbať sa domu a jeho obyvateľom.

Potom mu vstúpil, aby lovil len v Dračích horách, kde bola malá pravdepodobnosť, že ho niekto uvidí. Farmári by si určite všimli, keby sa z údolia Palancar začala strácať zver. Cítil sa istejšie, keď bol drak ďaleko, no zároveň sa oňho bál.

Duševné spojenie medzi nimi bolo každým dňom silnejšie a dokonalejšie. Eragon zistil, že aj keď drak celkom presne nechápe význam slov, dokáže sa dorozumievať pomocou obrazov a pocitov. No nebola to veľmi presná metóda, a tak často dochádzalo k nedorozumeniam. Vzdialenosť, na ktorú sa dokázali dotknúť myšlienkami, sa postupne predlžovala. Čoskoro sa s ním Eragon dokázal spojiť, aj keď bol od neho desať míľ ďaleko. Aj to často robieval, a drak sa zasa vedel dotknúť jeho mysle. Tento nemý rozhovor vyplňal Eragonovi celý čas, ktorý trávil prácou. Vždy bol s drakom spojený aspoň jednou čiastkou svojho vedomia. Občas to nevnímal, no ani na okamih naňho nezabúdal.

Ako drak dospieval, jeho pišťanie sa pomaly menilo na hlboký rev a mrnkanie prešlo v tlmené dunenie. Ešte stále však nezačal chrliť oheň, čo Eragonovi robilo starosti. Často ho videl vydychovať dym, keď bol rozrušený, ale po ohni ani chýru.

Prešiel mesiac a drakove plecia siahali Eragonovi po lakeť. Za krátky čas sa z malého, slabého tvora stalo silné zviera. Šupiny mal drsné ako drôtená košeľa a zuby ostré ako dýky.

Večer spolu chodievali na dlhé prechádzky. Keď našli nejakú čistinku, Eragon si sadol, oprel sa o strom a pozoroval draka, ako sa naháňa

vo vzduchu. Rád sa díval, ako šantí, a mrzelo ho, že je ešte primálny, aby si na ňom mohol zalietaať. Niekedy si k nemu prisadol, hladil ho po krku a cítil, ako sa mu pod prstami uvoľňujú šľachy a svaly.

Napriek všetkej Eragonovej snahe bolo v okolí farmy badať stále viac známkok, že neďaleko žije drak. Nemohol zmazať všetky obrovské stopy so štyrmi pazúrmí vtlačené hlboko do snehu, a jednoducho odmietol odpratávať obrovské hromady dračieho trusu, ktoré sa rýchlo množili. Drak sa šúchal o stromy, takže z nich zodral kôru dobiela, a brúsil si pazúry o spadnuté kmene, na ktorých zostávali hlboké ryhy. Keby Gero alebo Roran náhodou zašli ďalej od farmy, draka by zaručene objavili. Eragon si nevedel predstaviť horší spôsob, ako by pravda mala vyjsť najavo, a tak sa rozhodol, že im radšej všetko vysvetlí.

No najprv chcel urobiť dve veci: vybrať pre draka vhodné meno a dozvedieť sa o drakoch všeobecne niečo viac. Preto sa potreboval pohovárať s Bromom, majstrom príbehov a legend – jedinej oblasti, v ktorej dračie tradície ešte pretrvali.

A tak, keď Roran onedlho potreboval zájsť do Carvahallu, aby si dal opraviť dláto, Eragon sa ponúkol, že pôjde s ním.

Večer pred odchodom zašiel Eragon na čistinu v lese a myšlienkami privolať draka k sebe. Po chvíli zbadal na tmavnúcej oblohe rýchlo sa pohybujúcu bodku. Drak sa strmhlav spustil z výšky, prudko spomalil a nad korunami stromov vyrovnal let. Eragon počul svišťanie, s ktorým jeho krídla rozrážali vzduch. Potom sa drak naklonil na ľavé krídlo a špirálovito sa spúšťal k zemi. Zamával, aby vyrovnal rovnováhu, sklopil krídla proti vetru a s hlbokým, tlmeným žuchnutím pristál.

Eragon otvoril drakovi svoju myseľ, aj keď to bol preňho ešte stále veľmi znepokojujúci pocit, a oznámil mu, že odchádza. Drak sklamačne odfrkol. Pokúšal sa ho utešiť upokojujúcim obrazom, ale drak len nespokojne švihol chvostom. Položil mu ruku na chrbát a snažil sa, aby z neho vyžaroval pokoj a harmónia. Nežne ho pohladil a dračie šupiny mu mäkko zašušťali pod dlaňou.

V hlave mu náhle zazvonilo jediné slovo, hlboko a zreteľne.

Eragon.

Znelo tak slávnostne, akoby práve uzavreli dohodu na život a na smrť. Pozorne sa zadíval na draka a po chrbte mu prebehli ľadové zimomriavky.

Eragon.

Drak naňho upieral nevyspytateľné začírové oči a Eragonovi stiahlo žalúdok. Prvý raz ho nevnímal ako zviera. Bol niečo iné, niečo... zvláštne. Rozbehol sa domov, akoby chcel pred ním utiecť. Pred svojím drakom.

Eragon.

ČAJ PRE DVOCH

Na kraji Carvahallu sa Roran s Eragonom rozišli. Eragon pomaly kráčal k Bromovmu domu, pohrúžený do myšlienok. Na prahu zastal a zdvihol ruku, že zaklope.

„Čo ťa sem privádza, chlapče?“ ozval sa za ním chrapľavý hlas.

Prudko sa zvrtol. Za ním stál Brom, opretý o krivú palicu, zdobenú zvláštnymi rezbami. Na sebe mal hnedé, akoby mníšske rúcho s kapučnou. Na ošúchanom koženom opasku stiahnutom okolo bedier mu viselo vrecúško. Mal dlhú bielu bradu a hrdý orlí nos, ktorý bol dominantnou črtou jeho tváre. Starec sa díval na Eragona spod huňatého obočia hlboko posadenými očami a čakal na odpoveď.

„Potrebujem nejaké informácie,“ odvetil Eragon. „Roran si šiel dať opraviť dláto, a ja nemám čo robiť, tak som sa tu zastavil, či by si mi nemohol odpovedať na niekoľko otázok.“

Starec čosi zašomral a siahol po kľúčke. Eragon si na jeho pravej ruke všimol zlatý prsteň. V dopadajúcom svetle sa zaleskol veľký za-
fír, na ktorom bol vyrytý záhadný symbol. „Len pod' ďalej, môžeme sa chvíľu pohovárať. Tvoje otázky nemajú konca kraja.“ Vnútri bola úplná tma a vo vzduchu sa vznášal ťažký ostrý pach. „Moment, hneď zažnem.“ Eragon počul, ako starý muž chodí sem a tam, potom sa ozvala tlmená kliatba a niečo buchlo na dlážku. „Tak, tu to máme.“ Vyskočila biela iskra a potom sa rozhorel mihotavý plamienok.

Brom stál so sviečkou v ruke pred kamenným kozubom. Čelom k nemu bolo prisunuté bohato vyrezávané drevené kreslo s vysokým operadlom, okolo ktorého sa týčili štôsy kníh. Nohy kresla mali tvar

orlích pazúrov, sedadlo a opierka boli čalúnené kožou s vypuklým vzorom v tvare ružových úponkov. Aj na ostatných stoličkách ležali hĺby zvitkov. Na písacom stole sa povalovali rozhádzané kalamáre a perá. „Odsuň to nabok a urob si miesto. Len *opatrne*, pre všetko na svete, sú to samé vzácnosti.“

Eragon prekročil rozvinuté stránky pergamenu popísané starodávnym hranatým písmom. Opatrne zdvihol z jedného stolčeka krehké zvitky a položil ich na podlahu. Keď sa posadil, vo vzduchu sa zvířil oblak prachu. Potlačil kýchnutie.

Brom sa zohol a sviečkou zapálil oheň. „Výborne! Najlepšie sa rozpráva, keď človek sedí pri teplom kozube.“ Stiahol si kapucňu. Vlasy nemal biele, lež strieborné. Potom nad plameň zavesil čajník a usadil sa do kresla s vysokým operadlom.

„No začni, čo vlastne chceš?“ spýtal sa Eragona drsne, ale nie nepriateľsky.

„Hm,“ začal Eragon a rýchlo rozmýšľal, ako sa najlepšie dostať k veci, „všade počúvam o Dračích jazdcoch a o tom, čo všetko údajne dokázali. Zdá sa, že väčšina ľudí by uvítala, keby sa vrátili. Ale nikde som sa nedopočul, aké boli ich počiatky, ani odkiaľ pochádzajú draky alebo čím boli Jazdci takí mimoriadni – teda okrem toho, že mali draky.“

„To by bolo na dlhé rozprávanie,“ zašomral Brom. Pozorne sa zadíval na Eragona. „Keby som ti to mal všetko vykladať, sedíme tu do budúcej zimy. Budeme to musieť trochu skrátiť. Ale najprv si musím zapáliť fajku a potom začneme.“

Eragon trpezlivo čakal, kým si Brom do nej napchá tabak. Mal toho starca rád. Bol síce občas nevrlý, ale na Eragona si vždy vedel nájsť čas. Raz sa Eragon pokúšal zistiť, odkiaľ Brom vlastne pochádza. „Z dedinky, ktorá sa veľmi podobá Carvahallu, len nie je taká zaujímavá,“ odbil ho vtedy Brom so smiechom. V Eragonovi to vzbudilo zvedavosť, a tak sa naňho povypytoval strýka. Gero mu však vedel povedať len toľko, že Brom si kúpil dom v Carvahalle asi pred päťnástimi rokmi a odvtedy si v ňom pokojne žije.

Starec škrtol kresadlom, zapálil si fajku a zopár ráz zabafkal. „Tak, to by sme mali... nemusíme rozhovor prerušovať, kým nepríde čas

chystať čaj. A teraz o tých Jazdcoch, alebo Šrur'tugaloch, ako ich nazývajú elfovia. Kde začať? Žili tu nespočetne veľa rokov, a keď boli na vrchole moci, ovládali územie dvojnásobne väčšie, ako je dnešné Kráľovstvo. Medzi ľuďmi o nich koluje veľa historiek, ale väčšinou sú to nezmysly. Keby človek veril všetkému, čo sa povráva, musel by každý z nich byť poloboh. Veľa učencov zasvätilo život tomu, aby oddelili výmysly od pravdy, ale to sa pravdepodobne nikdy nikomu z nich nepodarí. No napriek tomu to nie je celkom nesplniteľná úloha za predpokladu, že sa obmedzíme výlučne na tri otázky, ktoré si vyslovil: ako Jazdci začínali, prečo sa tešili takej úcte a odkiaľ pochádzajú draky. Začnem tou poslednou.“ Eragon sa pohodlne usadil a započúval sa do starcovho podmanivého hlasu.

„Draky nemajú počiatok, ibaže by vznikli spolu so samotnou Alagaëziou. A ak budú mať koniec, ten nastane, až zanikne tento svet, lebo trpia rovnako ako táto zem. Draky, trpaslíci a niektoré ďalšie bytosti sú odvekými obyvateľmi Alagaëzie. Žili tu dávno pred nami, silní a hrdí vo svojej živeľnej nádhere. Ich svet bol nemenný, aspoň do chvíle, kým sem na svojich strieborných lodiach nepriplávali cez more prví elfovia.“

„A tí prišli odkiaľ?“ skočil mu do reči Eragon. „A prečo ich volajú pôvabný ľud? Oni naozaj existujú?“

Brom sa zamračil. „Tak chceš, aby som ti odpovedal na tvoje pôvodné otázky, alebo nie? Ak mieniš odbočiť zakaždým, keď narazíme na niečo, čo ešte nevieš, nestihnem to.“

„Prepáč, mrzí ma to,“ ospravedlnil sa Eragon. Zvesil hlavu a vystrúhal kajúcnu tvár.

„Ale čoby, nemrzí,“ povedal Brom trocha pobavene. Zadíval sa do ohňa a sledoval, ako plamene olizujú dno čajníka. „No ak to už nevyhnutne musíš vedieť, elfovia nie sú nijaká legenda, a volajú ich pôvabný ľud preto, lebo sú krajší a ušľachtilejší než ktorákoľvek iná rasa. Prišli sem z miesta menom Alalea, ale nikto okrem nich samotných netuší, čo alebo dokonca kde to je.“

„Nuž,“ pozrel spod hrubého obočia prísne na Eragona, aby sa uistil, že ho viac nebude prerušovať, „elfovia boli hrdá rasa a ovládali

mocné čary. Spočiatku pokladali draky za obyčajné zvieratá. A práve z toho vznikol jeden osudný omyl. Jeden nespratný mladý elf chcel uloviť draka, akoby to bol jeleň, a podarilo sa mu to. Rozzúrené draky si ho potom vystriehli a na mieste roztrhali. Tým sa však krviprelievanie, žiaľbohu, neskončilo. Draky sa spojili a zaútočili na celý elfský národ. Elfovia boli týmto hrozným nedorozumením zdrvení a snažili sa nepriateľstvo ukončiť, no nevedeli nájsť spôsob, ako sa s drakmi dorozumieť.

Je to zložitá história, tak to skrátim. Rozpútala sa veľmi dlhá a veľmi krvavá vojna, ktorú neskôr obe strany oľutovali. Na jej začiatku elfovia bojovali, len aby sa bránili, pretože nechceli stupňovať násilie, ale zúrivá ukrutnosť drakov ich nakoniec donútila bojovať o holé prežitie. Vojna trvala celých päť rokov a bola by pokračovala ďalej, keby elf menom Eragon nebol jedného dňa našiel dračie vajce.“ Eragon udivene zažmurkal. „Ach tak, vidím, že si o svojom menovcovi nevedel,“ poznamenal Brom.

58

„Nie.“ Vtom začal písať čajník. *Prečo som dostal meno po elfovi?*

„O to väčšmi ťa to bude zaujímať,“ pokýval hlavou Brom. Zvesil čajník a nalial vriacu vodu do dvoch šálok. Jednu podal Eragonovi. „Tieto lístočky sa nesmú dlho lúhovať, tak pi, kým to nebudeš mať priveľmi silné,“ upozornil ho. Eragon si poslušne odchlipol, no popálil si jazyk. Brom položil svoju šálku nabok a potiahol si z fajky.

„Nikto nevie, prečo bolo to vajce opustené. Niektorí vravia, že jeho rodičia zahynuli pri útoku elfov. Iní zasa, že ho tam draky nechali naschvál. Nech je ako chce, Eragon pochopil, že by bolo nesmierne výhodné vychovať si priateľsky nakloneného draka. Tajne sa oňho staral a podľa zvykov starodávneho jazyka ho pomenoval Bid'Darm. Keď Bid'Darm vyrástol do správnej veľkosti, spoločne sa vybrali medzi ostatných drakov a presvedčili ich, aby prestali s elfami bojovať. Obe rasy medzi sebou uzavreli dohody. A pretože nechceli, aby sa ešte niekedy rozpútala vojna, rozhodli sa, že je nevyhnutné ustanoviť Jazdcov.

Najprv mali Jazdci slúžiť len ako sprostredkovatelia pri dorozumívaní medzi elfmi a drakmi. Ale ako čas plynul, všetci pochopili ich

význam a Jazdci postupne dostávali stále väčšie a väčšie právomoci. Za svoj domov si vybrali ostrov Vroengard a vybudovali na ňom mesto – Dorú Areaba. Kým ich Galbatorix nezvrhol, mali väčšiu moc než všetci králi Alagaëzie dokopy. Dúfam, že som tvoje prvé dve otázky zodpovedal dostatočne vyčerpávajúco.“

„Áno,“ prisvedčil Eragon neprítomne. Pripadalo mu ako neuveriteľná zhoda okolností, že ho pomenovali po prvom Jazdcovi. Z nejakého dôvodu sa mu jeho meno odrazu zdalo iné. „Čo vlastne znamená *Eragon*?“

„To neviem,“ pripustil Brom. „Je to veľmi staré meno. Pochybujem, že by si to ešte niekto pamätal, jedine hádam niektorý z elfov. No muselo by sa na teba usmiať mimoriadne šťastie, aby si s nejakým stretol. Ale je to dobré meno, môžeš naň byť hrdý. Takým úctyhodným menom sa môže pochváliť len málokto.“

Eragon odsunul problém mena bokom a sústredil sa na to, čo sa dozvedel od Broma. Jednej veci stále nerozumel. „Nechápem to. Kde sme boli my, keď vznikli Jazdci?“

„My?“ zopakoval Brom a vytiahol obočie.

„Veď vieš, my všetci.“ Eragon neurčito mávol rukou. „Ľudia.“

Brom sa rozosmial „My v tejto zemi nie sme o nič viac doma ako elfovia. Naši predkovia sem prišli až o tristo rokov neskôr a pridali sa k Jazdcom.“

„To nie je možné,“ namietol Eragon. „V údolí Palancar predsa žijeme odjakživa.“

„To platí len o niekoľkých generáciách, ale ďalej už nie. Ani o tebe, Eragon,“ povedal Brom láskavo. „Hoci sa právom považuješ za súčasť Gerovej rodiny, tvoj otec nepochádzal odtiaľto. A keď sa naokolo trocha povypytuješ, zistíš, že mnohí ľudia tu nežijú dlho. Toto údolie je síce prastaré, no nepatrilo nám odjakživa.“

Eragon sa zachmúril a upil si čaj. Ešte bol horúci, popálil mu hrdlo. Toto je jeho domov bez ohľadu na to, kto bol jeho otec! „Čo sa stalo po porážke Jazdcov s trpaslíkmi?“

„To nikto nevie. V prvých bitkách bojovali po boku Jazdcov, no keď začalo byť jasné, že Galbatorix vyhrá, uzavreli všetky známe

vchody vedúce do ich podzemných chodieb a zmizli. Pokiaľ viem, nikto ich viac nevidel.“

„A draky?“ spýtal sa. „Čo sa stalo s nimi? Hádám ich len všetky nepozabýjali?“

„To je najväčšia záhada dnešnej Alagaëzie,“ odvetil Brom zarmútenne. „Koľko drakov prežilo Galbatorixovo vraždenie? Vtedy ušetril len tie, ktoré súhlasili, že sa dajú naverbovať do jeho služieb, no podieľať sa na jeho ukrutnostiach boli ochotné len podľa draky Krivoprísazníkov. Ak sú okrem Šruikana ešte nejaké nažive, skrývajú sa, aby ich Kráľovstvo nenašlo.“

Odiaľ sa tu potom vzal môj drak? spýtal sa v duchu Eragon. „Boli urgalovia v Alagaëzii ešte pred príchodom elfov?“ spýtal sa.

„Nie, tí za nimi priplávali cez more ako kliešte, túžiace po krvi. Oni sú jednou z hlavných príčin, prečo si Jazdcov tak ctili za ich obratnosť v boji a schopnosť udržať mier... Z histórie sa môžeme mnohému naučiť. Škoda, že náš kráľ z nej urobil veľmi háklivú tému.“

60

„Viem, počul som tvoju historku, keď som bol naposledy v meste.“

„Vraj historku!“ rozhorčil sa Brom. Z očí mu sršali blesky. „Ak je toto historka, potom sú chýry o mojej smrti pravdivé a ty sa tu zhováraš s duchom! Maj úctu k minulosti; nikdy nevieš, ako ťa môže ovplyvniť.“

„Aké veľké boli draky?“ odvážil sa spýtať Eragon, keď sa Bromovi konečne usadil na tvári prívetivejší výraz.

Nad jeho hlavou sa zakúdlil dym ako miniatúrny búrkový mrak. „Väčší ako dom. Dokonca aj tie menšie mali rozpätie viac ako sto stôp. Nikdy neprestali rásť. Niektoré z tých veľmi starých – než ich vyhubilo Kráľovstvo, samozrejme – boli veľké ako hora.“

Eragon sa zhrozil. *Ako dokážem ukrývať draka nasledujúce roky?* No zakryl obavy a pokojným hlasom sa opýtal: „Kedy dospievajú?“

„No,“ Brom sa poškrabkal na brade, „oheň vedeli chrliť, až keď mali päť-šesť mesiacov. Približne v tom veku sa už mohli začať aj páriť. Čím je drak starší, tým dlhšie dokáže chrliť oheň. Niektorí vydržali celé minúty.“ Brom vyfúkol koliesko dymu a pozoroval ho, ako stúpa k povale.

„Počul som, že ich šupiny žiaria ako drahokamy.“

Brom sa so záujmom predklonil. „To si počul veľmi správne,“ zahundral. „Ich šupiny mali tie najrozmanitejšie farby a odtiene. Vravelo sa, že keď draky leteli v skupine, vyzerali ako živá dúha, čo sa neustále mení a trbliecte. Ale kto ti to povedal?“

Eragon na sekundu stuhol. „Jeden kupec,“ zaklamal napokon.

„Ako sa volal?“ chcel vedieť Brom. Strapaté obočie sa mu spojilo do hrubej bielej čiary a na čele sa mu prehĺbili vrásky. Na tlejúcu fajku načisto zabudol.

Eragon sa zatváril, že usilovne premýšľa. „To neviem. Vykladal to v krčme u Morna, ale neviem, kto to bol.“

„Veľká škoda,“ zašomral Brom.

„A ešte tvrdil, že Jazdec vraj dokázal počuť myšlienky svojho draka,“ dodal Eragon náhlivo a dúfal, že ho vymyslený kupec uchráni pred podozrením.

Brom prižmúril oči. Pomaly siahol po kresadle a škrtol kamienkom. Z fajky sa znova vyvalil dym. Starec si zhlboka potiahol a zamyslene vyfúkol. „Tak to sa mýlil,“ vyhlásil rozhodne. „Nie je o tom zmienka v žiadnom príbehu, a ja ich poznám všetky. Vravel ešte niečo?“

Eragon pokrčil plecami. „Nie.“ Báľ sa ďalej klamať, lebo Brom sa o vymysleného kupca začal príliš zaujímať. „Žijú draky dlho?“ vyzvedal nenápadne ďalej.

Brom hneď neodpovedal. Zvesil bradu na hrud', zamyslene klopkal prstom po fajke a od prsteňa sa mu odrazilo svetlo ohňa. „Prepáč, bol som myšlienkami niekde inde. Áno, drak naozaj žije dlho, vlastne večne, pokiaľ ho niekto nezabije alebo pokiaľ nezomrie jeho Jazdec.“

„A to sa vie odkiaľ?“ namietol Eragon. „Ak drak zahynie spolu s Jazdcom, potom môže žiť nanajvýš šesťdesiat-sedemdesiat rokov. Ty si vo svojom... rozprávaní povedal, že Jazdci žili stovky rokov, ale to je predsa vylúčené.“ Vydesila ho predstava, že by mal prežiť svoju rodinu a priateľov.

Brom sa sotva badateľne usmial. „Čo je možné a čo nie, je veľmi subjektívne. Niektorí by napríklad mohli tvrdiť, že je vylúčené, aby zostal nažive niekto, kto sa túlal po Dračích horách, a ako sám

vidíš, ty žiješ. Všetko záleží len na uhle pohľadu. Musíš byť veľmi múdry, keď vieš toľko vecí v takom mladom veku.“ Eragon očervenel a stavec sa zachichotal. „Nehnevaj sa, že sa smejem. Toto si naozaj nemal odkiaľ vedieť. Nezabúdaj, že draky mali zázračné schopnosti – zvláštnym spôsobom ovplyvňovali všetko okolo seba. Jazdci k nim mali najbližšie, a preto to zažili na vlastnej koži. Veľmi dlhý život bol najbežnejší vedľajší účinok blízkosti draka. Najlepšie to vidieť na tom, ako dlho žije náš kráľ, hoci niektorí ľudia to pripisujú jeho nadprirodzeným schopnostiam. Vyskytovali sa však aj iné, menej viditeľné zmeny. Všetci Jazdci mali telo silnejšie, myseľ prenikavejšiu a zrak bystrejší ako obyčajní ľudia. Okrem toho sa u Jazdcov, napriek tomu, že boli ľuďmi, postupne vyvinuli špicaté uši, aj keď nie také výrazné ako uši elfov.“

Eragon si len tak-tak ovládol ruku, aby si končekmi prstov nezačal ohmatávať uši. *Čo ten drak ešte zmení v mojom živote? Nestačí, že sa mi dostal do hlavy, nakoniec mi ešte preinačí telo!* „Boli draky múdre?“

62

„Už som ti to povedal, nedával si pozor?“ hrešil ho Brom. „Myslíš si azda, že by elfovia uzatvárali dohody s nejakými tupými tvormi? Boli také inteligentné ako ty alebo ja.“

„Ale boli to zvieratá,“ nedal pokoj Eragon.

Brom si odfrkol. „Neboli zvieratami o nič viac ako my dvaja. Ľudia, nevedno prečo, ospevujú všetko, čo urobili Jazdci, a na draky pritom zabúdajú, akoby boli len nejaký exotický dopravný prostriedok, ktorým sa Jazdci dostávali z jedného miesta na druhé. Nebolo to tak. Veľké činy Jazdcov sa dali uskutočniť len s pomocou drakov. Koľko ľudí by sa odvážilo vytiahnuť meč a začať krviprelievanie, keby vedeli, že sa im nad hlavami môže každú chvíľu objaviť obrovský jašter chrliaci oheň – a navyše obdarený takou prirodzenou inteligenciou a múdrosťou, o akej sa nášmu kráľovi môže len snívať – a urobí všetkému násiliu koniec? Hm?“ Vyfúkol ďalší krúžok dymu a pozoroval, ako pláva vzduchom.

„Ty si niekedy nejakého videl?“

„Ale kdeže,“ pokrútil hlavou Brom, „všetko sa to skončilo dávno predtým, než som prišiel na svet.“

Ešte to meno. „Pokúšal som sa vybaviť si meno jedného draka, ale nie a nie si spomenúť. Myslím, že som ho začul, keď boli v Carvahalle obchodníci, ale nie som si istý. Nemohol by si mi pomôcť?“

Brom pokrčil plecami a rýchlo vysypal záplavu mien. „Jura, Hírador a Frundor – ten premohol obrovského morského hada. Galzra, Briam, Silák Ohen, Gretiem, Beroan, Roslarb...“ Pridal ešte kopy ďalších, a nakoniec dodal tak potichu, že ho Eragon takmer nepočul, „... a Zafira.“ Brom si vyklepal fajku. „Bolo to niektoré z nich?“

„Bohužiaľ nie,“ odvetil Eragon. Brom mu poskytol veľa námetov na premýšľanie a navyše začínalo byť neskoro. „Roran už u Horsta pravdepodobne skončil. Mal by som ísť, aj keď sa mi ešte nechce.“

Brom nadvihol obočie. „A to prečo? Čakal som, že sa budeš vypytovať, kým ťa sem nepríde hľadať. Žiadne otázky o dračej taktike v boji alebo o ich ohnivých vzdušných súbojoch? To je naozaj všetko?“

„Zatiaľ áno,“ zasmial sa Eragon. „Dozvedel som sa všetko, čo som potreboval, ba aj viac.“ Vstal a Brom ho nasledoval.

„Ak je tak, dobre.“ Odprevadil Eragona k dverám. „Zbohom. Dávaj na seba pozor. A keby si si náhodou spomenul, ako sa volal ten kupec, daj mi vedieť.“

„Dám. A ďakujem.“ Eragon vyšiel do jasného zimného slnka a prižmúril oči, kým si zvykol na ostré svetlo. Pomaly vykročil a v hlave premieľal všetko, čo si práve vypočul.

MOCNÉ MENO

„Dnes bol u Horsta jeden človek z Therinsfordu,“ povedal na spiatocnej ceste Roran.
„Ako sa volal?“ spýtal sa Eragon. Obišiel zamrznutú mláku a znova svižne vykročil. Od mrazu ho pálili oči i líca.

„Dempton. Bol si dať u Horsta urobiť nejaké náradie,“ vysvetlil Roran. Silnými nohami prešliapaval záveje, aby sa Eragonovi ľahšie kráčalo.

„V Therinsforde nemajú kováča?“

„Majú, ale nie takého šikovného,“ odvetil Roran. Pozrel na Eragona. Potom pokrčil plecami a váhavo dodal: „Dempton potrebuje tie veci pre svoj mlyn. Rozširuje výrobu a ponúkol mi prácu. Keby som sa ju rozhodol prijať, vzal by ma so sebou, keď sa sem vráti po to náradie.“

Mlyny pracovali po celý rok. Cez zimu mleli všetko, čo si ľudia priniesli, ale v čase žatvy skupovali zrno a potom predávali zomletú múku. Bola to ťažká a nebezpečná práca; nádenníci často prišli pod obrovskými mlynskými kameňmi o prsty alebo o celú ruku. „Povieš to Gerovi?“ spýtal sa Eragon.

„Áno.“ Roranovi po tvári preletel neveselý, a predsa pobavený úsmev.

„Načo? Veď vieš, že je proti tomu, aby sme odtiaľto odišli. Ak mu to povieš, bude mať po nálade. Zabudni na to, nech sa večer najeme v pokoji.“

„Nemôžem mu to zatajiť. Chcem tú prácu vziať.“

Eragon zdúpnel. „A to prečo?“ Stáli zoči-voči a dych sa im zrážal vo vzduchu. „Viem, že peňazí doma nemáme nazvyš, ale vždy si nejak poradíme. Nemusíš odchádzať, Roran.“

„Viem, že nie. Ale ja tie peniaze potrebujem pre seba.“ Roran chcel znova vykročiť, no Eragon sa s odpoveďou odmietol uspokojiť.

„A načo?“ chcel vedieť.

Roran sotva badateľne vystrel pleciami. „Chcem sa oženiť.“

Eragona premohol zmätok a úžas. Pamätal sa, že Rorana videl, ako sa bozkáva s Katrinou, keď boli v meste kupci, ale svadba? „Katrina?“ spýtal sa pre istotu. Roran prikývol. „Už si ju požiadal o ruku?“

„Ešte nie, ale rozhodol som sa postaviť dom, keď príde jar. Potom ju popýtam.“

„Teraz nemôžeš odísť, na farme je plno roboty,“ namietol Eragon. „Počkaj, kým sa nepripravíme na sejbú.“

„Nie,“ povedal Roran a slabo sa usmial. „Na jar ma tu bude treba oveľa viac ako teraz. Poorať polia, siať, potom zasa okopávať, plieť – a to nehovorím o ďalšej robote. Nie, teraz je na to najvhodnejšia chvíľa, veď aj tak len čakáme, kedy sa skončí zima. S otcom si poradiťte aj bezo mňa. Ak všetko dobre pôjde, čoskoro budem zasa pracovať na farme, aj s manželkou.“

Eragon musel chtiac-nechtiac pripustiť, že na Roranových slovách je niečo pravdy. Krútil hlavou, no sám nevedel, či od údivu alebo hnevu. „Asi mi nezostáva nič iné, len ti zaželať veľa šťastia. Ale Gero z toho nebude mať radosť.“

„Uvidíme.“

Bez slova sa pustili ďalej. Ani jeden z nich sa už nepokúsil prerušiť ticho. Eragon cítil ťažobu v srdci. Chvíľu potrvá, kým si na tú novinku zvykne. Keď prišli domov, Roran Gerovi nepovedal, čo plánuje, ale Eragon bol presvedčený, že onedlho vyloží karty na stôl.

Eragon šiel pozrieť draka prvý raz odvtedy, čo k nemu prehovoril. Bol z nadchádzajúceho stretnutia nervózny a napätý, lebo už vedel, že je to rovnocenná bytosť.

Eragon.

„To je všetko, čo vieš povedať?“ oboril sa naňho.

Áno.

Pri nečakanej odpovedi si až sadol na zadok a rozšírili sa mu oči. Pozrimeže, *ono* to má dokonca aj zmysel pre humor. Čo príde ďalej? Zlostne dupol a zlomil nohou suchý konár. Roranova novina mu ska-

zila náladu. Drak sa ho spýtavo dotkol v myšlienkach, a tak mu rozpovedal, čo sa stalo. Postupne zvyšoval hlas, až nakoniec bezmocne kričal na celé kolo. Vykrikoval ako pominutý, kým to zo seba nedostal, a potom od nemohúcnosti trieskal päšťou do zeme.

„Nechcem, aby odišiel, to je všetko,“ povedal nakoniec bezradne. Drak ho nezúčastnene pozoroval, počúval a učil sa. Eragon zašomral niekoľko vybraných nadávok a počúchal si oči. Zamyslene sa pozrel na draka. „Potrebuješ nejaké meno. Dnes som zopár zaujímavých počul – možno sa ti niektoré zapáči.“ V duchu prebehol Bromov zoznam a vybral dve, ktoré mu pripadali hrdinské, vznešené a zároveň príjemne znejúce. „Čo by si povedal na Vanilora? Alebo čo tak Eridor, jeho nástupca? Jeden aj druhý patrili medzi veľmi významné draky.“

Ani nápad, odvetil drak. Zdalo sa, že ho to pobavilo. Eragon.

„Ale tak sa predsa volám ja, nemôžeš mať rovnaké meno,“ namietol a počúchal si nerozhodne bradu. „Dobre teda, ak sa ti tieto nepáčia, sú aj iné.“ Postupne ich vymenoval, ale drak všetky zamietol. Zdalo sa, že sa baví na niečom, čo Eragonovi stále unikalo, no on si to nevšimol a navrhoval mu ďalšie a ďalšie mená. „Bol aj jeden Ingothold, ten zabil...“ Vtom sa zarazil, lebo mu konečne svitlo. Už chápe, v čom je problém. *Všetky tie mená sú mužské. Ty si ona!*

Áno. Dračia slečna si márnivo natriasla krídla.

Teraz, keď už vedel, na čom je, navrhol pol tucta nových mien. Pohrával sa s Miremel, ale to meno sa k nej nehodilo – kedysi sa tak volala jedna hnedá dračica. Opheliu a Lenoru tiež zamietol. Už sa pomaly vzdával, keď mu zišlo na um meno, ktoré Brom zamrmlal ako posledné. Eragonovi sa páčilo, ale čo na to povie ona?

Spýtal sa jej.

„Si Zafira?“ Pozrela naňho inteligentnými očami. Hlboko v mysli vycítil jej spokojnosť.

Áno. V hlave mu niečo cvaklo a jej hlas zazvučal akoby z veľkej diaľky. Usmial sa na ňu. Zafira spokojne zamrnkala.

BUDÚCI MLYNÁR

Kým sa dostali k večeri, slnko už dávno zapadlo. Vonku zavyjal búrlivý vietor a otriasal domom. Eragon nespúšťal z Rorana oči a čakal, kedy vyrukuje so svojím tajomstvom. Nakoniec prišlo, čo prísť muselo. „Ponúkli mi prácu v therinsfordskom mlyne... a ja ju chcem prijať,“ ozval sa napokon.

Gero rozvážne dožul kúsok jedla a odložil vidličku. Oprel sa na stoličke, prepletol prsty za hlavou a odmerane vyslovil jediné slovo: „Prečo?“

Roran začal vysvetľovať a Eragon sa roztržito babral s jedlom.

„Chápem.“ To bolo všetko, čo na to Gero povedal. Potom sa mlčky zadíval do povaly. Chlapci sa ani nepohli a napäto čakali, ako rozhodne. „Dobre, a kedy odchádzaš?“

„Čože?“ vyvalil oči Roran.

Gero sa predklonil s iskričkami v očiach. „Hádam si si nemyslel, že ti budem brániť? Naopak, už dlho dúfam, že sa čoskoro oženíš. Tejto rodine len prospeje, keď sa rozrastie. Katrina má šťastie, že dostane práve teba.“ Roranovi sa na tvári zračil úžas, ale potom ho vystriedal úsmev plný úľavy. „Takže, kedy odchádzaš?“ spýtal sa Gero ešte raz.

Roran sa konečne zmohol na odpoveď. „Keď sa Dempton vráti po mlynské náradie!“

Gero prikývol. „A to bude kedy?“

„O dva týždne.“

„Dobre. Aspoň nám zostane dosť času na prípravu. Bude to pre nás nové, keď zostaneme s Eragonom v dome len my dvaja. No ak sa nič

zlé nestane, nebude to nadtľho.“ Pozrel ponad stół. „Eragon, ty si to vedel?“ spýtal sa.

Skleslo pokrčil plecami. „Až dodnes nie... Je to bláznovstvo.“

Gero si prešiel dlaňou po tvári. „To nič, tak to už v živote chodí.“ Prudko vstal zo stoličky. „Všetko sa časom urovná. A teraz umyjeme riad.“ Eragon a Roran mu mlčky pomáhali.

Nasledujúce dni boli pre Eragona hrozné. Bol podráždený a nálada mu klesla na bod mrazu. Ak sa ho niečo spýтали, iba stroho odsekol, a inak neprehovoril. Všetko svedčilo o tom, že Roran odchádza. Gero mu balil plecniak, zo stien zmizli niektoré drobnosti, a celý dom sa naplnil zvláštnou prázdnotou. Asi týždeň po ich ceste do Carvahallu si Eragon uvedomil, že medzi ním a Roranom vznikol odstup. Keď spolu hovorili, slová neprichádzali tak nenútene ako kedysi, rozhovor sa zadŕhal a obaja boli nesvoji.

68

Zafira bola balzamom na Eragonovo sklamanie. S ňou sa mohol zhovárať bez zábran; zveril sa jej so svojimi pocitmi a ona mu rozumela väčšmi ako ktokoľvek iný. Za tie dva týždne pred Roranovým odchodom zasa o kus vyrástla, o celých dvanásť palcov. Už bola vyššia ako Eragon. Zistil, že malá priehlbinka medzi jej krkom a plecami je výborné miesto na sedenie. Často tam po večeroch odpočíval, škrabkal ju na krku a pritom jej vysvetľoval význam rôznych slov. Čoskoro chápala všetko, čo jej hovoril, a často k tomu mala vlastné pripomienky.

Pre Eragona boli tieto chvíľe vzácné. Zafira bola taká zložitá ako ktorýkoľvek človek. Mala výnimočne všestrannú povahu, a hoci mu chvíľami pripadala cudzia, vynikajúco si rozumeli. Eragon v jej správaní a myslení neustále objavoval nové stránky jej osobnosti. Raz ulovila orla, a namiesto toho, aby ho zožrala, pustila ho na slobodu. *Žiadny nebeský lovec by nemal svoje dni skončiť ako niečia korisť. Je lepšie zomrieť v letku než pritlačený k zemi,* vyhlásila.

Roranovo rozhodnutie odísť narušilo Eragonov plán, že Zafiru ukáže rodine. Aj sama Zafira ho nabádala k opatrnosti. Nechcela, aby ju videli, a on, sčasti zo sebeckva, súhlasil. Uvedomoval si, že vo chvíľi,

keď sa o nej dozvedia, nastane doma krik a zahrnú ho výčitkami, obviňovaniami a obavami... a tak s tým otáľal. Povedal si, že počká na nejaké znamenie, že nastala tá správna chvíľa.

Noc pred Roranovým odchodom sa s ním šiel Eragon na rozlúčku pohovárať. Prešiel cez halu k otvoreným dverám bratancovej izby. Na nočnom stolíku stála petrolejová lampa a maľovala steny miho-
tavým svetlom. Stĺpiky postele vrhali dlhé tieň na prázdne police, siahajúce po povalu. Roran – so zastretými očami a meravým krkom – balil svoje šaty a drobnosti do prikrývky. Chvíľu postál, vzal niečo z podušky a nerozhodne to poťažkal v dlani. Bol to krásne vyleštený kameň, ktorý mu pred rokmi daroval Eragon. Roran ho najprv chcel pribaliť k ostatným veciam, no potom sa zháčil a vrátil ho na policu. Eragonovi navrela v hrdle hrča a po špičkách odišiel.

CUDZINCI V CARVAHALLE

Rañajky boli studené, ale čaj horúci. Námraza na vnútornej strane okien sa od ranného ohňa roztopila, vsiakla do podlahy a zanechala na nej tmavé mláčky. Eragon pozrel na Gera a Rorana, stojacich pri sporáku, a napadlo mu, že toto je na dlhé mesiace posledný raz, čo ich vidí spolu.

Roran sedel na stoličke a šnuoval si baganče. Vedľa neho stál na podlahe naprataný plecniak. Gero mal ruky hlboko zaborené vo vreckách. Košeľa na ňom visela; tvár mal bledú a strhanú. Chlapci ho volali, aby šiel s nimi, ale odmietol. Keď chceli vedieť prečo, povedal, že je to tak lepšie.

„Máš všetko?“ spýtal sa Rorana.

„Áno.“

Prikývol a vytiahol z vrecka malý váčok. Keď ho Roranovi podával, cinkli v ňom mince. „To som šetril pre teba. Nie je to veľa, ale keby si si chcel kúpiť nejakú drobnosť alebo čačku, postačí.“

„Ďakujem, ale na daromnice peniaze vyhadzovať nebudem,“ odvetil Roran.

„Rob, ako myslíš, sú tvoje,“ povedal Gero. „Inak ti nemám čo dať, hádam len otcovské požehnanie. Prijmi ho, ak chceš, aj keď zaň nikde nič nedostaneš.“

Roranovi od dojatia stiahlo hrdlo. „Bude to pre mňa česť.“

„Žehnám ti, syn môj, a choď v pokoji,“ povedal Gero a pobožkal ho na čelo. Obrátil sa a povedal hlasnejšie: „Nemysli si, že som na teba zabudol, Eragon. To, čo chcem teraz povedať, platí pre vás oboch. Je čas,

aby som vám dal niekoľko rád, lebo sa púšťate do sveta. Držte sa ich a ony vám dobre poslúžia.“ Prísne na nich pozrel. „Po prvé, nikdy nedopusťte, aby niekto ovládol vašu myseľ alebo telo. Hlavne dbajte, aby vám nikdy nikto nespútal myšlienky. Človek môže mať navonok slobodu, a pritom byť prikovaný ako otrok. Načúvajte ľuďom, ale srdce im nedávajte. Tým, ktorí majú moc, prejavujte úctu, ale nenasledujte ich slepo. Usudzujte logicky a s rozumom, ale svoj názor nehovorte nahlas.

Pred nikým sa neponižujte, nech má akúkoľvek hodnotu či postavenie. Ku každému buďte spravodliví, inak zatúži po pomste. S peniazmi opatrne. Držte sa svojho presvedčenia a ostatní vám budú načúvať.“ A potom pomalšie pokračoval: „Čo sa lásky týka... mám pre vás len jedinú radu: buďte úprimní. Úprimnosť je najsilnejší nástroj, ako otvoriť ľudské srdce a získať odpustenie. To je všetko, čo som vám chcel povedať.“ Zdalo sa, že ho vlastné slová priviedli do rozpakov.

Podal Roranovi plecniak. „Už musíte ísť. Čoskoro sa rozvidnie a Dempton čaká.“

Roran si vyhodil plecniak na chrbát a objal otca. „Vrátim sa hneď, ako to pôjde,“ sľúbil.

„Dobre,“ odvetil Gero. „Ale teraz už choď a o nás sa netráp.“

Neochotne sa od seba odtrhli. Napokon Eragon s Roranom vyšli z domu, ešte raz sa otočili a zamávali. Gero so smútkom v očiach zdvihol kostnatú ruku a díval sa za nimi, ako si namáhavo prešliapávajú cestu k hradskej. Dvere zatvoril až po dlhej chvíli. Keď k nim v rannom tichu doľahlo ich buchnutie, Roran zastal.

Eragon sa obzrel a pohľadom prebehol po okolí. Očami sa pristavil na osamelých staviskách ich farmy. Vyzerali žalostne malé a krehké. Uzučký pásik dymu stúpajúci z komína bol jedinou známkou, že v dome zaviatom snehom niekto žije.

„Tam leží celý náš svet,“ poznamenal Roran smutne.

Eragon sa netrpezlivo zachvel a zamrmal: „Je to dobrý svet.“ Roran prikývol, vystrel plecna a vykročil v ústrety novej budúcnosti. Začali schádzať z kopca a dom im postupne mizol z dohľadu.

Keď dorazili do Carvahallu, bolo ešte skoro, ale dvere kováčskej dielne našli otvorené. Vzduch vo vnútri bol príjemne teplý. Baldor pomaly ťahal mechy napojené z boku ku kamennej vyhni plnej žeravého uhlia. Pred ňou stála čierna nákova a veľký okovaný sud so slanou vodou. Na hrubých tyčiach vyčnievajúcich zo stien vo výške pliec viselo v radoch náradie: obrovské nožnice, kliešte, kombinačky, kladivá všemožných tvarov a veľkostí, váhy, dláta, uholníky, priebojníky, pilníky, rašple, sústružnícke nože, železné a oceľové prúty, čakajúce na opracovanie, zveráky, čepele kosákov, krompáče a lopaty. Horst s Demptomom stáli pri dlhom ponku.

Dempton im vykročil v ústrety s úsmevom pod mohutnými červenými fúziskami. „Roran! Som rád, že si prišiel. Teraz, keď budem mať nové mlynské kolesá, bude viac roboty, než sám zvládnem. Si pripravený na cestu?“

Roran s námahou zložil plecniak. „Áno. Kedy vyrážame?“

72

„Ešte musím zariadiť zopár vecí, ale o hodinu sme na ceste.“ Eragon nervózne prestúpil z nohy na nohu, keď sa k nemu Dempton obrátil. „Ty si určite Eragon,“ potiahol sa za fúzy. „Aj tebe by som ponúkol prácu, ale mám len jedno miesto, a to dostal Roran. Možno o rok či dva, čo povieš?“

Eragon sa rozpačito usmial a podal mu ruku. Muž sa správal priateľsky. Za iných okolností by sa Eragonovi páčil, ale teraz trpkovo ľutoval, že sa mlynár v Carvahalle vôbec zjavil. „Dobre, veľmi dobre,“ Dempton vycítil jeho náladu, otočil sa k Roranovi a začal mu vysvetľovať, ako funguje mlyn.

„Máte to nachystané,“ prerušil ho Horst a rukou ukázal na balíky na stole. „Môžete si ich vziať, kedy chcete.“ Podali si ruky, Horst vyšiel z dielne a kývol na Eragona.

Eragon ho nasledoval plný zvedavosti. Kováča našiel stáť s prekríženými rukami na ulici. Eragon ukázal palcom za seba, kde zostal mlynár. „Čo si o ňom myslíš?“ spýtal sa.

„Fajn chlap. Bude na Rorana dobrý,“ odpovedal hlbokým hlasom Horst. Roztržito si oprášil zo zástery kovové piliny a potom položil

Eragonovi na plece obrovskú labu. „Chlapče, spomínaš si na tú hádku, čo si mal so Slounom?“

„Nezabudol som, ak sa pýtaš kvôli peniazom.“

„Nie, ja ti verím, kamarát. Len som chcel vedieť, či ešte máš ten modrý kameň.“

Eragonovi zovrelo srdce. *Prečo to chce vedieť? Možno niekto videl Zafiru!* Snažil sa nestratiť hlavu. „Samozrejme, prečo sa pýtaš?“

„Zbav sa ho, hneď ako prídeš domov.“ Horst umlčal Eragonove protesty. „Včera sem prišli dvaja muži. Čudní chlapi, celí v čiernom, a ozbrojení mečmi. Stačil jediný pohľad, a naskočila mi husia koža. Večer začali obchádzať ľudí a vypytovali sa, či sa tu nenašiel kameň, ako bol ten tvoj. Dnes v tom pokračujú.“ Eragon zbledol. „Nikto, kto má zdravý rozum, nič nepovedal. Ľudia vedia, kedy je lepšie držať jazyk za zubami. Ale dokázal by som vymenovať zopár takých, ktorí budú hovoriť.“

Eragonovi od strachu zovrelo srdce. Nech už ten kameň zhodil do Dračích hôr ktokoľvek, nakoniec ho vypátral. Alebo sa o Zafire dozvedelo Kráľovstvo. Nevedel, čo je horšie. *Rozmýšľaj! Rozmýšľaj! Vajce už neexistuje. Takže ho nemôžu nájsť. Ale ak vedia, čo v ňom bolo, bude im jasné, čo sa stalo... Zafire hrozí nebezpečenstvo!* Pozberal všetky sily, aby sa ovládol a pôsobil bezstarostným dojmom. „Vďaka, že si mi to povedal. Vieš, kde sú teraz?“ Bol hrdý, že sa mu hlas zachvel len nepatrne.

„Nevravím ti to preto, aby si sa s nimi stretol! Okamžite odíď z Carvahallu. Utekaj domov.“

„V poriadku,“ prikývol Eragon, aby ho upokojil. „Ak myslíš, že by som mal.“

„Celkom isto.“ Horstovi viditeľne odľahlo. „Možno trochu prehánam, ale mám z tých cudzincov veľmi zlý pocit. Bolo by lepšie, keby si zostal doma, kým neodídu. Pokúsím sa ich udržať od vašej farmy bokom, ale neviem, či sa mi to podarí.“

Eragon naňho vdľačne pozrel. Škoda, že mu nemôže povedať o Zafire. „Tak ja idem,“ zamrmlal a bežal za Roranom. Podal mu ruku a rozlúčil sa.

„Nezostaneš ešte chvíľu?“ spýtal sa prekvapený Roran.

Eragon sa takmer rozosmial. Z nejakého dôvodu mu tá otázka pripadala smiešna. „Nemám tu čo robiť, a nebudem tu nečinne postávať, kým sa pohnete.“

„Ako myslíš,“ povedal Roran podozrievavo. „Akurát že je to na dlhé mesiace naposledy, čo sa vidíme.“

„Som si istý, že nám to rýchlo uletí,“ odvetil Eragon náhlivo. „Dávaj na seba pozor a skoro sa vráť.“ Objal Rorana a odišiel. Horst bol ešte na ulici. Eragon vedel, že sa za ním díva, a tak zamieril na okraj Carvahallu. Keď mal kováča z dohľadu, šmykol za dom a vkĺzol naspäť do dediny.

Držal sa v tieni a postupne prehľadal ulicu za ulicou. Natahoval uši, aby zachytil aj ten najmenší zvuk. Myšlienkami zaletel do svojej izby, kde visel jeho luk; škoda, že ho nemá v ruke. Zakrádal sa cez Carvahall, vyhýbajúc sa ľuďom, keď zrazu spoza jedného domu začul sipľavý hlas. Aj keď mal dobrý sluch, musel veľmi napínať uši, aby počul, o čom sa tam hovorí.

„Kedy sa to stalo?“ Slová boli klzké ako naolejované sklo a jemu sa zazdalo, že sa vzduchom priam plazia. V hlase zachytil divný syčivý podtón, od ktorého sa mu zježili vlasy.

„Asi pre tromi mesiacmi,“ odpovedal niekto. Eragon spoznal Slounov hlas.

Pri Tieňovej krvi, on im to vyzradil... Keď Slouna najbližšie stretne, zráta mu kosti.

Ozval sa tretí hlas. Bol hlboký a vlhký. Vyzvolával predstavu mazľavej hniloby, plesne a iných vecí, ktorých sa neradno dotýkať. „Si si istý? Nechceli by sme mať pocit, že si sa možno pomýlil. To by bolo nanajvýš... nepríjemné.“ Eragon si vedel živo predstaviť, čo by dokázali. Trúfal by si niekto okrem Kráľovstva takto zastrašovať ľudí? Asi nie. Ale ten, kto zoslal to vaje do Dračích hôr, musí byť taký mocný, že si môže dovoliť beztrestne využívať násilie.

„Áno, úplne istý. Mal ho so sebou. Neklamem. Vie o tom veľa ľudí. Choďte sa ich opýtať.“ Slounovi sa od strachu zatriasol hlas. Povedal ešte niečo, čo Eragon nezachytil.

„Veľmi radi, ale neboli veľmi ochotní... spolupracovať.“ V ich slovách bolo počuť výsmech. Chvíľu bolo ticho. „Tvoja informácia nám veľmi pomohla. Nezabudneme ti to.“ Eragon tomu veril.

Sloun niečo zamrmlal a potom Eragon počul, ako niektorý z nich náhlivo odchádza. Vykukol spoza rohu zvedavý, čo sa deje. Na ulici stáli dvaja vysokí muži. Obaja mali na sebe dlhé čierne plášte, spod ktorých im pri nohách vykúkali pošvy mečov. Ich košele zdobili zložitý znaky vyšíte striebornou niťou. Tváre im tienili kapucne a na rukách mali natiahnuté rukavice. Na chrbtoch sa im tvorili hrby, akoby mali pod šatstvom vypchávk.

Eragon natiahol krk, aby lepšie videl. Jeden z mužov spozornel a niečo svojmu spoločníkovi zahuhlal. Obaja sa zvrtili a prikrčili. Eragonovi sa zastavil dych a zovrel ho smrteľný strach. Nespúšťal oči z ich zakrytých tvárí a vtom jeho myseľ zasiahla ťaživá sila, ktorá ho prikovala k zemi. Bojoval s ňou a kričal sám na seba: *No tak! Bež! Pohni sa!* Ale nohy ho neposlúchli. Bolo neskoro. Muži sa k nemu prikrádali nehlučne ako mačky. Vedel, že teraz už poznajú jeho tvár. Boli už takmer na rohu a v rukách držali obnažené meče...

75

„Eragon!“ keď začul svoje meno, strhol sa. Cudzinci sa zarazili a zlostne zasyčali. Z vedľajšej ulice sa k nemu náhlil Brom, s nepokrytou hlavou a palicou v ruke. Starec zatiaľ cudzincov nezbadal. Eragon sa ho snažil varovať, ale zdrevenel mu jazyk i ruky. „Eragon,“ zvolal znova Brom. Cudzinci vrhli na Eragona posledný pohľad a zmizli medzi domami.

Eragon sa tak roztriasol, až klesol na zem. Na čelo mu vystúpili kropaje potu a aj dlane mal mokré. Starec mu podal ruku a postavil ho na nohy. „Vyzeráš hrozne. Si v poriadku?“

Eragon prehltnol a bez slova prikývol. Pátravo sa poobzeral, či nezbadá niečo nezvyčajné. „Z ničoho nič sa mi zakrútila hlava... no už je to preč. Bolo to veľmi zvláštne – nechápem, čo sa mi to stalo.“

„To nič, to prejde,“ upokojoval ho Brom. „Ale možno by bolo lepšie, keby si šiel domov.“

Áno. Musím ísť domov. Musím sa tam dostať skôr ako oni. „Asi máš pravdu. Možno na mňa ide nejaká choroba.“

„Potom ti doma bude najlepšie. Máš pred sebou dlhú cestu, ale som si istý, že doma v teple sa ti hneď uľaví. Poď, odprevadím ťa.“ Eragon neprotestoval, keď ho Brom chytil pod pazuchu a rýchlo ho viedol preč. Míňali domy a Bromova palica sa s vržďaním zabárala do snehu.

„Prečo si ma hľadal?“

Brom pokrčil plecami. „Len zo zvedavosti. Dozvedel som sa, že si v meste, a chcel som sa spýtať, či si si náhodou nespomenul na meno toho kupca.“

Akého kupca? O čom to hovorí, prepánajána? Eragon nechápavo vyvalil oči. V starcovi jeho rozpaky vyvolali pozornosť a skúmavo sa naňho zadíval. „Nie, žiaľbohu,“ spamätal sa Eragon a ešte rýchlo doplnil, „ešte som si nespomenul.“

Brom nespokojne vzdychol, akoby sa tým potvrdili jeho obavy, a pošúchal si orlí nos. „Nuž keď je tak... ale ak si spomenieš, určite mi to príď povedať. Kupec, ktorý predstiera, že toho toľko vie o drakoch, ma nesmierne zaujíma.“ Eragon roztržito prikývol. Mlčky došli až k hradskej. „A teraz utekaj rovno domov,“ povedal Brom. „Myslím, že by si sa cestou nemal nikde zdržiavať.“ Podal mu vráskavú ruku so zhrubnutými kĺbmi.

Eragon mu ňou potriasol, ale keď ju púšťal, zachytil sa rukavicou o niečo v Bromovej dlani a rukavica mu sklzla z ruky. Spadla na zem. Starec ju zdvihol. „Som nešikovný,“ ospravedlnil sa a podal mu ju. Keď si ju Eragon od neho bral, Brom ho silnými prstami chytil za zápästie a prudko mu skrútil ruku dlaňou hore. Krátko sa mihla striebristá oválna škvrna. Bromovi zasvietili oči, no keď si Eragon ruku vyšklbol a vopchal znova do rukavice, nebránil mu.

„Zbohom,“ vytisol zo seba so stiahnutým hrdlom Eragon a náhlivo vykročil. Za sebou počul, ako si starec začal veselo popiskovať.

OSUDOVÝ LET

Eragon sa náhlil domov a hlavou mu splašene vírili myšlienky. Bežal najrýchlejšie, ako vedel, a nezastal, ani keď sotva lapal dych. Trmácal sa po zľadovatenej ceste a snažil sa myšlienkami spojiť so Zafirou, no bola príďaleko. Rozmýšľal, ako to povedať Gerovi. Teraz už nemá na výber, musí mu to prezradiť.

Dorazil domov zadýchaný a srdce mu búchalo ako zvon. Gero sa motal pri stodole s koňmi. Eragon zaváhal. *Mám mu to povedať teraz? Uverí mi, až keď uvidí Zafiru na vlastné oči – radšej ju najprv pohľadám.* Prešmykol sa okolo stodoly a šibol do lesa. *Zafira!* volal na ňu v myšlienkach.

Už idem, prišla tlmená odpoveď. Z jej slov vycítil nepokoj. Netrpelivo čakal, no netrvalo dlho a vo vzduchu sa ozval zvuk jej krídel. Čo sa stalo? vyzvedala.

Dotkol sa jej pleca a privrel oči. Usporiadal si myšlienky a rýchlo jej vyrozprával, čo sa prihodilo. Keď spomenul cudzincov, Zafira sa vydesila. Zrevala a švihla mu chvostom ponad hlavu. Prekvapene cúvol, prikrčil sa a pre istotu sa stiahol o kus ďalej tesne predtým, než chvostom udrela do záveja. Vo veľkých vlnách z nej vyžarovala krvilačná túžba a zároveň strach. *Oheň! Nepriatelia! Smrť! Vrahovia!*

Čo je to s tebou? Vložil do tých slov všetku svoju silu, ale jej myseľ obkľúčila železná stena ako pancier. Znova ohlušujúco zrevala a driapala pazúrmí zem, až okolo lietali kusy zmrznutej hliny. Prestaň! Zadržuje ťa Gero!

Zradené prísahy, skántrené duše, zmárnené vajcia! Všade krv! Vrahovia!

V zúfalstve sa obrnil proti Zafrinmu šialenému strachu a pozoroval jej chvost. Vyčkal vhodný okamih, a keď ním švihla okolo neho, priskočil k jej boku a chytil sa ostňa na jej chrbte. Pevne sa zakvačil, vytiahol sa do priehlbiny za jej krkom a chytil sa pevne ako kliešť. „Už dosť, Zafira!“ okríkol ju, keď sa začala vzpínať. Prúd jej myšlienok okamžite ustal. Prešiel jej dlaňou po šupinách. „Všetko bude v poriadku.“ Prikrčila sa a nadvihla krídla. Chvíľu ich tak držala, potom nimi prudko zamávala a vyletela k nebu.

Stúpali nad stromy, zem sa začala vzdľaťovať a Eragon sa od úľaku rozkričal. Do tváre ho udrel silný prúd vzduchu, až mu vyrazilo dych. Zafira si jeho strach nevšímala a zamierila k Dračím horám. Hlboko pod sebou videl farmu a rieku Anoru. Zdvihol sa mu žalúdok. Pevne objal Zafiru okolo krku, a ako stúpala čoraz vyššie, sústredil sa na šupiny rovno pred svojím nosom, aby sa nepovracal. Keď vyrovnala let, nabral odvalu a pozrel sa okolo.

78

Vzduch bol taký studený, že sa mu na mihalniciach vyzrážali kryštáliky ľadu. K horám doleteli za neuveriteľne krátky čas. Zo vzduchu vyzerali štíty ako obrovské ostré zuby pripravené rozrezať ich na franforce. Zafira sa nečakane zakolísala a Eragon sa povracal. Ucítil nepríjemnú pachuť žľče, utrel si pery a zaboril hlavu do jej krku.

Musíme sa vrátiť, prosil. Tí cudzinci určite prídu na našu farmu. Musím varovať Gera. Otoč sa! Žiadna odpoveď. Snažil sa spojiť s jej myšľou, ale znova narazil na múr jej šialeného strachu a zášte. Bol odhodlaný prinútiť ju, aby sa vrátila, a zaťato sa prebíjal cez obrnenú bariéru do jej mysle. Pritlačil na slabé miesta, podkopal silné, zo všetkých síl sa ju snažil prinútiť, aby ho počúvla, no márne.

Čoskoro ich obkolesili hory – hrozivé biele steny prerušované bezodnými žulovými zrázmi. Medzi štítmí ležali belasé ľadovce ako zamrznuté rieky. Pod nimi sa otvárali dlhé údolia a tiesňavy. Hlboko dolu počul škreky vydesených vtákov, keď sa nad nimi zjavila Zafira. Na strmom úbočí videl krdeľ huňatých kôz, ako skáču z jedného skalného previsu na druhý.

Do Eragona šľahal vzduch rozvírený Zafirinými krídlami, a vždy keď pohla krkom, hodilo ho zboka nabok. Zdalo sa, že má nevyčerpatelnú zásobu sily. Báł sa, že chce takto letieť celú noc, no keď sa zotmelo, začala konečne pozvoľna klesať.

Pozrel dopredu a videl, že smerujú k malej čistine na dne údolia. Zafira sa špirálovito zniesla nižšie a pomaly plachtila nad vrcholcami stromov. Keď sa zem priblížila, zdvihla krídla, aby do seba nabrali vzduch, a dopadla na zadné nohy. Napla mohutné svaly a stlmila náraz. Potom sa spustila na všetky štyri a ešte kúsok poskočila, aby udržala rovnováhu. Eragon ani nečakal, kým si poskladá krídla, a skĺzol dolu.

Keď sa dotkol zeme, podlomili sa pod ním kolená a on padol tvárou do snehu. Zalapal po dychu, lebo mu do nôh vystrelila taká páľčivá bolesť, až mu vyhrkli slzy. Svaly, vysilené od dlhého napätia, sa mu nekontrolovateľne chveli. Roztriasol sa od zimy. Prevalil sa na chrbát a ponáťahoval si všetky údy, ako to len šlo. Potom sa s obavami pozrel dolu. Na vnútornej strane stehien mal na vlnených nohaviciach dve veľké tmavé škvrny. Dotkol sa prstami látky. Bola vlhká. Celý vydesený si stiahol nohavice a zhrozil sa. Vnútornú stranu stehien mal skravenú, zoderatú do živého mäsa. Koža bola preč, strhli mu ju Zafirine tvrdé šupiny. Dotkol sa rany a zastonal. Rozdrkotali sa mu zuby. Opatrne si nohavice znova natiahal, no keď sa dotkli citlivých miest, vykrikoval od bolesti. Skúsil sa postaviť, ale nohy ho neposlúchli.

Okolie zahalila hustnúca tma. Nezreteľné obrysy hôr mu pripadali cudzie. *Som v Dračích horách, a neviem kde. Uprostred najtuhšej zimy, s bláznivým drakom. Nemôžem chodiť a nedokážem si nájsť úkryt. Padá noc. Zajtra sa musím dostať späť na farmu. A jediný možný spôsob, ako to urobiť, je letieť, a to už znova neprežijem.* Zhlboka sa nadýchol. *Keby tak Zafira vedela chrliť oheň.* Otočil hlavu a zbadal ju vedľa seba pričupenú k zemi. Položil jej ruku na bok a zistil, že sa chveje. Stena, oddeľujúca jej vedomie, bola preč. Jeho telom prebehla vlna Zafirinho šialeného strachu. Pevne ju objal a pomaly ju tšil upokojujúcimi predstavami. *Prečo tá tí cudzinci tak vydreli?*

Vrahovia, zasipela.

Gerovi hrozí obrovské nebezpečenstvo a ty si ma uniesla na tento bláznivý výlet! Vari ma nedokážeš ochrániť? Hlboko zavrčala a cvakla čelustami. *Dobre, ale ak si myslíš, že to dokážeš, prečo sme utekali?*

Smrť je hrozná.

Oprel sa o lakeť a potlačil zlosť. *Zafira, len sa pozri, kde sme! Slnko zapadlo a tvoj let mi odral nohy, ako keď stiahneš rybu z kože. Toto si chcela?*

Nie.

Tak prečo si to urobila? naliehal. Vycítil Zafirinu ľútosť, že mu spôsobila bolesť, ale nie nad tým, čo vykonala. Odvrátila oči a prestala sa s ním rozprávať. Eragonovi v mraze znečitlivelí nohy. Bolesť sa síce zmiernila, ale vedel, že na tom nie je dobre. Skúsil to inak. *Zamrz-nem, ak mi nenájdeš úkryt alebo nevyhrabeš nejakú jamu, kde by som sa zohrial. Stačila by aj kopa ihličia.*

Viditeľne jej odľahlo, že ju prestal vypočúvať. *To nebude treba. Zviním sa okolo teba a zakryjem ťa krídlami – oheň v mojom vnútri zaženie chlad.*

Eragonovi klesla hlava na zem. *Výborne, ale aspoň odmeť ten sneh.* Bude to tak pohodlnejšie. Zafira namiesto odpovede jediným švihnutím chvosta odhrnula naviaty sneh. Ďalším zmietla niekoľko palcov hrubú zľadovatenú vrstvu. S odporom sa zadíval na zmrznutú holú hlinu. *Nedokážem sa tam dostať. Budeš mi musieť pomôcť.* Položila vedľa neho hlavu, väčšiu ako jeho trup. Pozrel jej do veľkých, zaširovo sfarbených očí a rukami sa chytil jedného slonovinovo bieleho ostňa. Zdvihla hlavu a pomaličky ho ťahala na vyčistené miesto. *Opatrne, opatrne.* Vtom narazil na kameň a pred očami sa mu roztancovali hviezdičky, no dokázal sa udržať. Keď napokon uvoľnil zovretie, Zafira sa zvalila na bok vedľa neho a odhalila teplé brucho. Privinul sa k jeho hladkým šupinám. Prestrela nad ním pravé krídlo ako živý stan a on sa ocitol v úplnej tme. Vzduch sa okamžite začal zahrievať.

Strčil si ruky pod kabát a prázdne rukávy si uviazal okolo krku. Vtedy si prvýkrát uvedomil, že má mučivý hlad. No ešte väčšmi než hlad ho trápilo, ako sa dostane na farmu pred cudzincami. *Aj keby som sa prinútil ešte raz vysadnúť na Zafiru, dorazíme tam až neskoro popoludní. Cudzinci to môžu stihnúť oveľa skôr.* Zavrel oči a cítil, že sa mu po tvári skotúľala slza. *Čo som to len urobil?*

KONIEC NEVINNOSTI

Ked' Eragon ráno otvoril oči, myslel si, že naňho spadlo nebo. Nad hlavou sa mu klenula súvislá modrá plocha, zvažujúca sa k zemi. Ešte napoly pospiačky neisto natiahol ruku a prstami nahmatol tenkú blanu. Trvalo mu takmer minútu, kým si uvedomil, na čo sa pozerá. Obrátil hlavu a zbadal šupinaté bedro, o ktoré sa opieral. Pomaly vystieral pokrčené nohy, no aj tak mu popraskali chrasty. Bolesť bola v porovnaní so včerajškom menšia, ale keď si predstavil, že sa bude musieť postaviť a chodiť, obchádzali ho mdloby. Trýznivý hlad mu pripomenul, že už celú večnosť nejedol. Pozbieral všetky sily, pohol sa a zľahka štuchol Zafiru do boku. „Hej, vstávaj!“ zavolať.

81

Pomrvila sa, nadvihla krídlo a vpustila dnu prival snečného svetla. Sneh ho na okamih oslepil. Zažmúril oči. Zafira sa pretiahla ako mačka a zívla, pričom odhalila rady oslnivo bielych zubov. Keď si Eragonove oči privykli na svetlo, poobzeral sa okolo a snažil sa určiť, kde sú. Obklopovali ich majestátne, neznáme vrchy, ktoré vrhali na čistinu tmavé tieň. Kúsok vpravo uvidel v snehu zvieraciú cestičku vedúcu k lesu, odkiaľ bolo počuť tlmené zurčanie potoka.

So stonaním sa postavil, zapotácal sa a meravo krivkal k stromu. Chytil sa spodnej vetvy a plnou váhou sa na ňu zavesil. Konár chvíľu odolával, potom hlasno zapraskal a odlomil sa. Otrhal z neho vetvičky, vložil si jeden koniec pod pazuchu a druhým sa pevne zaprel o zem. Pomocou improvizovanej barly odkrivkal k zamrznutému potoku. Rozbil ľad a nabral do dlaní priezračnú, ľadovo studenú vodu.

Keď utíšil smäd, pomaly vykročil späť k čistine. Vynoril sa spomedzi stromov a vtedy si konečne uvedomil, kde je.

Presne na tomto mieste uprostred ohlušujúceho rachotu prvý raz uvidel Zafirino vajce. Vyčerpane sa oprel o drsný kmeň. Určite sa nemýli, všade okolo sú sivé stromy, ktorým pri výbuchu opadalo ihličie. *Odkiaľ Zafira vie, kde to bolo? Veď vtedy bola ešte vo vajci. Tú informáciu mohla získať jedine z mojich spomienok. V nemom úžase pokrútil hlavou.*

Zafira naňho trpezlivo čakala. *Veźmeš ma teraz domov?* spýtal sa jej. Zdvihla hlavu. *Ja viem, že sa ti do toho nechce, ale budeš musieť. Obaja sme Gerovi zaviazaní. Staral sa o mňa, a tým nepriamo aj o teba. Chceš na ten dlh zabudnúť? Čo sa bude po rokoch o nás rozprávať, ak sa tam nevrátíme – že sme ušli ako žbabelci, keď môjmu strýkovi hrozilo nebezpečenstvo? Už počujem ten príbeh o Jazdcovi a jeho bojazlivom drakovi! Ak treba bojovať, bojujme a neskrývajte sa! Si predsa drak! Ešte aj Tieň by pred tebou utiekol! A ty sa tu v horách krčíš ako vystrašený zajac.*

82

Eragon ju chcel nahnevať, aj sa mu to podarilo. Z hrdla jej vyšlo vrčanie, hrozivo vymrštila hlavu a takmer mu vrazila do tváre. Vyceřila tesáky, zúrivo naňho zagánila a z nozdier sa jej vyvalil dym. Dúfal, že nezašiel príďaleko. Dotkli sa ho jej myšlienky, červené od hnevu. *Krv plodí krv. Budem bojovať. Naše sudičky – naše osudy – nás zviadli dohromady, ale nepokúšaj ma. Vezmem ťa tam, lebo nás k tomu zaväzuje dlh, ale je to vyslovené šialenstvo. Ženieme sa do záhuby.*

„Šialenstvo-nešialenstvo,“ odsekol, „musíme ísť, nemáme na výber.“ Roztrhol košeľu napoly a vopchal si do každej nohavice jednu časť. Opatrne vysadol na Zafiru a pevne sa jej chytil okolo krku. *Tentoraz leť nižšie a hlavne rýchlejšie, rozkázal jej. Teraz o všetkom rozhoduje čas.*

Dobre sa drž, upozornila ho a prudko sa vzniesla k nebu. Tesne nad stromami vyrovnala leť, takmer sa dotýkajúc vrchovcov. Eragonovi sa znova roztancoval žalúdok. Nakoniec bol rád, že ho má prázdny.

Rýchlejšie, rýchlejšie, poháňal ju. Neodpovedala, len horlivejšie mávala krídlami. Pevne zažmúril oči a vtiahol hlavu medzi plecía. Dúfal, že ho vypchávkou v nohaviciach ochráni, no pri každom jej pohybe

mu do nôh vystrelila prudká bolesť. Onedlho mu po lýtkach stekali pramienky krvi. Vycítil Zafirino znepokojenie. Letela ešte rýchlejšie, div si neodtrhla krídla. Krajina pod nimi ubiehala, akoby ju spod nich niekto vyťahoval. Keby nás odtiaľ niekto videl, pripadali by sme mu ako rozmazaná šmuha, pomyslel si Eragon.

Tesne popoludní sa pred nimi zjavilo údolie Palancar. Výhľad na juh zakrývali oblaky, smerom na sever ležal Carvahall. Zafira sa kľzavo spustila nižšie a Eragon očami hľadal farmu. Keď ju zazrel, premkol ho ľadový strach. Nad ich farmou sa dvíhal čierny oblak dymu, pod ktorým tancovali oranžové plamene.

Zafira! ukázal prstom. *Znes ma dolu! Rýchlo!*

Pritiahla krídla k telu a strmhlav sa vrhla dolu. Rútila sa k zemi desivou rýchlosťou. Potom nepatrne zmenila smer a zamierila k lesu. „Pristaň na poli!“ zakričal jej do ucha. Pevnejšie sa jej chytil. Zafira počkala, kým boli od zeme iba sto stôp, a potom niekoľkokrát mocne mávla krídlami. Dosadla tak prudko, že sa na nej neudržal a zletel na zem. Tackavo sa postavil a lapal po dychu.

83

Dom bol rozmetaný na kusy. Široko-ďaleko sa váľali brvná a dosky, ktoré boli predtým stenami a strechou. Drevo bolo rozdrúzané na triesky, akoby ho rozmlátilo nejaké obrovské kladivo. Všade boli rozhádzané šindle pokryté sadzami. Zo sporáka zostalo iba zopár pokrútených kovových platní. V súvislej snehovej pokrývke boli diery prerazené úlomkami riadu a tehál. Zo stodoly, ktorá horela v prudkom plameni, sa valil hustý, mastný dym. Zvieratá nevidel, buď boli mŕtve, alebo od ľaku utiekli.

„Strýko!“ Eragon sa rozbehol k ruinám a začal Gera hľadať v zničených miestnostiach. Nikde po ňom nebolo ani stopy. „Strýko!“ skríkol znova. Zafira obišla dom a pridala sa k nemu.

Tu sa zrodil zármutok, povedala.

„Keby si ma nebola uniesla, nestalo by sa to!“

Keby sme tu zostali, už by si nežil.

„Len sa pozri okolo seba!“ skríkol. „Mohli sme ho varovať! Je to tvoja vina, že sa odtiaľto nedostal včas!“ Udreľ päťou do stĺpa, až si do krvi odral hánky. Vyšiel z domu a ledva prepletajúc doráňanými

nohami sa dotackal k cestičke, vedúcej k hradskej. Zohol sa a pozorne preskúmal sneh. Bolo v ňom veľa stôp, ale všetko sa mu rozmazalo pred očami. Takmer nevidel. *Vari strácam zrak?* spýtal sa v duchu. Neistou rukou sa dotkol líca a zistil, že ho má mokré.

Dopadol naňho tieň. To sa nad ním sklonila Zafira a zakryla ho rozťahnutými krídlami. *Upokoj sa, možno ešte nie je všetko stratené.* Zdvihol k nej zúfale oči a vzkĺčila v ňom nádej. *Dobre sa pozri na tie stopy: ja vidím len dva páry stupajú. Gera odtiaľto určite neodvliekli.*

Pozorne sa zadíval na pošliapaný sneh. K domu smerovali dva páry slabých odtlačkov kožených čižiem. Cez ne viedli stopy po tých istých čižmách opačným smerom. A tí, ktorí ich tam pri odchode zanechali, niesli tú istú váhu ako na ceste k domu. *Máš pravdu, Gero musí byť niekde tu!* Vyskočil na nohy a rozbehol sa späť k domu.

Ja budem hľadať okolo stavísk a v lese, navrhla Zafira.

Eragon vnikol do zničenej kuchyne a zúrivo začal prehrabávať hromadu sutín. Trosky, ktorými by inokedy ani nepohol, sa teraz dvíhali akoby samy od seba. Takmer nedotknutý príborník mu sekundu odolával, potom ho nadvihol a odhodil. Vytiahol nejakú dosku, a vtom sa za ním niečo pohlo. Prudko sa zvrtol a pripravil sa na útok.

Spod kusa zrútenej strechy trčala ruka. Slabo sa pohla. „Strýko, počuješ ma?“ skríkol, no odpoveď neprišla. Eragon sa vrhol do sutín, nehľadiac na ostré triesky, ktoré sa mu zadierali do rúk. Čoskoro odkryl jedno rameno a plece, ale zvyšok tela pridrávilo ťažké brvno. Podoprel ho plecom a zo všetkých síl sa ho snažil podvihnúť, ale nešlo to. „Zafira! Poď mi pomôcť, potrebujem ťa!“

V sekunde bola pri ňom. Keď sa driapala cez zvalené steny, drevo jej praskalo pod labami. Bez slova sa pretlačila okolo neho a bokom sa zaprela do brvna. Pazúry sa jej zaborili do zvyškov dlážky. Trám sa so škripaním nadvihol a Eragon sa prešmykol podeň. Gero ležal na bruchu, šaty mal rozkmášané na franforce. Eragon ho vytiahol, a keď boli bezpečne vonku, Zafira trám uvoľnila a ten sa s rachotom zrútil na zem.

Eragon vyvliekol Gera zo zničeného domu a opatrne ho položil na zem. Vyľakane sa ho dotkol. Gero bol popolavý, pokožku mal bez života a úplne suchú, akoby ho spaľovala horúčka. Pery mal rozbité

a cez lícnu kosť sa mu ťahala dlhá rana. To však nebolo najhoršie. Väčšinu tela mu pokrývali hlboké, otvorené popáleniny. Boli kriedovo biele a vytekala z nich priezračná tekutina. Šíril sa okolo neho príkry sladkastý zápach pripomínajúci hnijúce ovocie. Gero dýchal prerývane, krátko a každý nádych znel ako smrteľný chrapot.

Vrahovia, zasipela Zafira.

Nehovor tak. Ešte ho môžeme zachrániť! Musíme ho dopraviť ku Gertrude! Lenže ako? Sám ho do Carvahallu neodnesiem.

Zafira mu myšlienkou ukázala obraz, ako letí a Gero visí pod ňou.

Unesieš nás oboch naraz?

Musím.

Eragon prehľadával sutiny, kým nevyhrabal dosku a nejaké kožené remene. Ukázal Zafire, kde má do každého rohu preraziť pazúrom die-ru, potom cez otvory prevliekol pásy kože a priviazal remienky k jej predným labám. Ešte raz skontroloval uzly, uistil sa, či pevne držia, prekotúľal Gera na dosku a priviazal ho. Zo strýkovej ruky vypadol útržok čiernej látky. Rovnakej, z akej boli plášte cudzincov. Vopchal ho do vrecka, vysadol na Zafiru a odhodlane zažmúril oči, keď mu celým telom zapulzovala bolesť. *Podme!*

Poskočila a zadnými nohami sa zaryla do zeme. Niekoľkokrát naprázdno zamávala krídlami. Šľachy sa jej napínali na prasknutie, ako sa snažila prekonať zemskú príťažlivosť. Nekonečnú chvíľu sa nedialo nič, potom sa celou silou vrhla vpred a nakoniec sa vzniesli do vzduchu. *Leť ponad cestu. Keby si musela zosadnúť, budeš tam mať dost miesta,* povedal jej Eragon, keď boli nad lesom.

Nieкто by ma mohol vidieť.

Na tom teraz nezáleží! Viac sa nehádala, stočila sa k ceste a zamieri-la ku Carvahallu. Doska s Gerom sa prudko rozhojdala; nebyť úzkych kožených popruhov, bol by sa zrútil na zem.

Ťažký náklad Zafiru vyčerpával. Netrvalo dlho, hlava jej začala kle-sať a okolo papule sa jej tvorila pena. Robila, čo mohla, ale asi míľu pred Carvahallom zložila krídla a spustila sa na cestu.

Dotkla sa jej zadnými nohami a okolo nich sa zdvihol gejzír snehu. Eragon sa z nej zvalil a snažil sa dopadnúť na bok, aby si ochránil

nohy. Opatrne sa postavil a začal odväzovať popruhy zo Zafiriných nôh. Od vyčerpania tak dychčala, že prehriala okolitý vzduch. *Nájdí si nejakú bezpečnú skrýšu a odpočíň si, povedal jej. Nevie, ako dlho budem preč. Teraz sa musíš o seba postarať sama.*

Budem čakať, odvetila.

Zaťal zuby a začal vliecť Gera po ceste. Po prvých krokoch sa mu zdalo, že od bolesti zošalie. „Ja to nedokážem!“ zanariekal s tvárou zdvihnutou k oblohe a potom znova urobil niekoľko namáhavých krokov. Od bolesti krivil tvár a ceril zuby. Zabodol oči pred seba a zo všetkých síl sa snažil udržať pravidelné tempo. Bojoval proti svojmu neposlušnému telu – tento boj nemienil vzdať. Minúty sa mučivo vliekli. Každý meter mu pripadal nekonečný. V hlbokom zúfalstve uvažoval, či Carvahall ešte vôbec existuje, či cudzinci nevypálili aj ten. Po nejakom čase začul cez opar bolesti niečie volanie a zdvihol oči.

Smerom k nemu utekal Brom – hnal sa s vytreštenými očami, strapaté vlasy mu viali na všetky strany a na jednej polovici hlavy mu zasychal koláč krvi. Divo mával rukami, potom odhodil palicu, chmatol Eragona za plecia a niečo naňho hlasno kričal, no Eragon len nechápavo klipkal očami. A potom sa pod ním z ničoho nič pohla zem. V ústach ucítil príchut' krvi a stratil vedomie.

PREDZVEŠŤ SMRTI

Eragona prenasledovali zvláštne sny, ktoré sa rodili a odvíjali podľa svojich vlastných zákonov. Videl skupinu ľudí na skvelých koňoch, ako schádzajú k opustenej rieke. Mnohí mali strieborné vlasy a niesli dlhé kopije. V trblietavom mesačnom svetle na nich čakala čarokrásna loď. Postavy začali pomaly nastupovať. Dve z nich, vyššie ako ostatné, šli zavesené do seba. Tváre im zakrývali kapucne, ale akosi vedel, že jedna z nich patrí žene. Vyšli na palubu a obrátili sa čelom k pobrežiu. Na kamenitej pláži stál osamelý muž, jediný, ktorý na loď nenastúpil. Zaklonil hlavu a z hrdla sa mu vydral dlhý zúfalý výkrik. Ako nárek postupne doznieval, loď sa bez vetra a vesiel začala hladko klzať po hladine rieky smerom do pustej rovinatej krajiny. Obraz sa zahmlil, no tesne predtým, než sa rozplynul, Eragon ešte zazrel na oblohe dva draky.

87

Ako prvé si uvedomil vŕzanie: vrz – vrz, sem a tam. Vytrvalý zvuk ho nakoniec prinútil otvoriť oči. Hľadel dohora do strechy pokrytej slamou. Cez seba mal prehodenú drsnú prikrývku a pod ňou bol úplne nahý. Nieкто mu obviazal nohy a omotal hánky rúk čistou handričkou.

Bol v chatrči pozostávajúcej z jedinej miestnosti. Na stole, medzi miskami a rastlinami, stál mažiar s tlčíkom. Na stenách viseli v radoch zväzky sušených bylín a presycovali vzduch silnou vôňou. V kozube, pred ktorým sedela v prútenom hojdacom kresle bučľatá žena, plápolal oheň. Bola to Gertruda, miestna liečiteľka. Hlava jej bezvládne visela, oči mala zatvorené. V lone jej ležali ihlice a kľbko vlny.

Eragon bol vyčerpaný. Mal pocit, že sa nedokáže pohnúť, no prinútil sa posadiť. Pomohlo to, myseľ sa mu vyčistila. Vynorili sa mu spomienky na udalosti predchádzajúcich dvoch dní. Prvá myšlienka patrila Gerovi, druhá Zafire. *Dúfam, že je v bezpečí.* Pokúsil sa s ňou spojiť, ale bezvýsledne. Nech bola kdekoľvek, bolo to ďaleko od Carvahallu. *Ešte šťastie, že ma Brom dostal do dediny. Čo sa mu asi stalo? Bol samá krv...*

Gertruda sa pomrvila a otvorila prenikavé oči. „Ach,“ potešila sa. „Už si hore. Výborne!“ Hlas mala sýty a láskavý. „Ako ti je?“

„Dost dobre. Kde je Gero?“

Gertruda si pritiahla kreslo bližšie k posteli. „U Horsta. Pre dvoch tu nebolo dosť miesta. A poviem ti, skoro som si nohy zodrala, čo behám hore-dole, aby som na vás oboch dozrela.“

Eragon potlačil obavy. „A ako sa má?“ spýtal sa.

Zadívala sa na vlastné ruky a dlho otáľala s odpoveďou. „Nie dobre. Trápi ho horúčka, ktorá nie a nie klesnúť. A rany sa nehoja.“

„Musím ho vidieť.“ Pokúsil sa vstať.

„Až keď sa naješ,“ odsekla a vtlačila ho naspäť. „Nepresedela som pri tebe toľko času len preto, aby si teraz vstal a zasa sa niekde dokaličil. Zodral si si z nôh polovicu kože a horúčka poľavila len túto noc. O Gera sa netráp. Bude v poriadku. Má tuhý koreň.“ Gertruda zavesila kotlík nad oheň a pustila sa krájať zeleninu do polievky.

„Ako dlho som tu?“

„Už dva dni.“

Dva dni! To znamená, že naposledy jedol pred štyrmi! Pri tej myšlienke mu zostalo mdlo. *Zafira je celý ten čas sama! Bože, dúfam, že je v poriadku.*

„Celé mesto chce vedieť, čo sa stalo. Vyslali chlapov na vašu farmu a našli ju v troskách.“ Eragon prikývol. To sa dalo čakať. „Vaša stodola zhorela do tla... To tam sa Gero zranil?“

„Ja... ja vlastne neviem,“ zajachtal Eragon. „Nebol som tam, keď sa to stalo.“

„No, nič sa nedá robiť. Verím, že sa to napokon nejako vysvetlí.“ Gertruda postavila polievku na oheň a vrátila sa k pleteniu. „Na dlaní máš poriadnu jazvu.“

Inštinktívne zavrel päšť. „Áno.“

„Ako si k nej prišiel?“

Zišlo mu na um niekoľko možných odpovedí. Vybral si tú najjednoduchšiu. „Mám ju, čo si pamätám. Nikdy som sa Gera nepýtal, od čoho.“

„Uhm.“ Mlčali, kým polievka nezačala bublať. Gertruda ju nalia-la do misky a spolu s lyžicou ju podala Eragonovi. Vďačne ju prijal a opatrne si odchlípol. Bola vynikajúca.

„Už môžem ísť navštíviť Gera?“ spýtal sa, keď dojedol.

Gertruda vzdychla. „Si mi ty ale tvrdohlavec. No ak tak veľmi chceš, brániť ti nebudem. Obleč sa, pôjdeme.“

Obrátila sa chrbtom, kým si cez obvazy opatrne naťahoval nohavi-ce, mŕštiac tvár od bolesti. Potom na seba hodil košeľu. Gertruda mu pomohla vstať. Nohy mal slabé, ale už ho neboleli ako predtým.

„Urob pár krokov,“ zavelila a pozorne ho sledovala. „Aspoňže tam nebudeš musieť liezť po štyroch.“

Vonku im závan vetra vmietol do tváre dym zo susedných domov. Búrkové mraky zahalili Dračie hory, zakryli údolie a k dedine sa valila metelica ako biela stena, za ktorou postupne mizli vŕšky v predhorí. Eragon sa sťažka oprel o Gertrudu a pomaly kráčali na druhú stranu Carvahallu.

Horst si svoj poschodový dom postavil na kopci, aby sa mohol ko-chať výhľadom na hory. Uplatnil na ňom všetku svoju zručnosť. Bal-kón so zábradlím, na ktorý viedlo vysoké okno na hornom poschodí, tienila bridlicová strecha. Odkvapy mali ozdobné ukončenia a všetky okná a dvere boli orámované rezbami hadov, jeleňov, havranov a po-pínavého viniča.

Dvere otvorila Elain, Horstova manželka, drobné, štíhle žieňa s jemnými črtami a hodvábnymi svetlými vlasmi vypnutými do dr-dola. Šaty mala jednoduché, ale pekné, a pohyby graciózne. „Prosím, podte ďalej,“ povedala ticho. Prekročili prah a vstúpili do veľkej, dobre osvetlenej miestnosti. Zhora sa do prízemnia vinulo točité scho-disko s lešteným stĺpikovým zábradlím. Steny mali farbu medu. Elain sa na Eragona smutne usmiala, no najprv oslovila Gertrudu. „Práve

som po teba chcela poslať. Nevodí sa mu dobre. Mala by si sa okamžite naňho pozrieť.“

„Elain, budeš musieť Eragonovi pomôcť po schodoch,“ upozornila ju Gertruda a už sa náhlila hore, berúc dva naraz.

„Netreba, ja to zvládnem,“ ohradil sa.

„Určite?“ spýtala sa Elain. Prikývol, no ona sa zatvárala pochybovačne. „Dobre teda... keď tam hore skončíš, príď za mnou do kuchyne. Práve som dopiekla koláč, možno ti príde na chuť.“ Len čo odišla, Eragon sa s úľavou oprel o stenu. Potom sa začal štvorať hore schodmi a na každom vyčerpane postál. Keď vyšiel hore, rozhladol sa po dlhej chodbe, z ktorej viedlo viacero dverí. Posledné boli pootvorené. Zhlboka sa nadýchol a vliekol sa k nim.

Pri kozube stála Katrína a vyvárala plátenné obvazy. Zdvihla oči, zamrmlala pár sústrastných slov a vrátila sa k práci. Gertruda vedľa nej postojacky roztlkala v mažiari byliny na obklad. Pri nohách mala vedro s napoly roztopeným snehom.

90

Gero ležal na posteli pod kopou prikrývok. Na čele sa mu perlil pot, oči pod zatvorenými viečkami sa mu nepokojne pohybovali. Tvár mal obtiahnutú pergamenovou pokožkou ako mŕtvoľa. Ležal nehybne, len hrudník sa mu nepatrne nadvihoval, keď sa plytko nadychoval. Eragon sa s pocitom neskutočna dotkol strýkovho čela. Pálilo. Opatrne nadvihol okraj prikrývky a zbadal, že Gerove nespočetné rany sú prekryté pásmi plátna. Tam, kde sa mu práve chystali vymeniť obvazy, boli popáleniny vystavené vzduchu. Ani najmenší náznak hojenia. Eragon pozrel na Gertrudu zúfalými očami. „Nedá sa s tým niečo urobiť?“

Namočila kus plátna do vedra s ľadovou vodou a potom priložila obklad Gerovi na hlavu. „Už som vyskúšala všetko: hojivé masti, obklady, odvary z bylín, ale nič nepomáha. Mal by väčšiu nádej, keby sa rany uzavreli. Ale ešte stále sa to môže zvrtnúť k lepšiemu. Je odolný a silný.“

Eragon zašiel do kúta a klesol na podlahu. *Toto sa nemalo stať!* Jeho myšlienky sa rozplynuli v tichu. Neprítomne civel na posteľ. Až po chvíli si všimol, že vedľa neho kľáči Katrína. Objala ho okolo pliec, no keď nezareagoval, zahanbene odišla.

O chvíľu sa otvorili dvere a vošiel Horst. Potichu prehodil s Gertrudou niekoľko viet a potom pristúpil k Eragonovi. „Pod'. Musíš si odpočinúť.“ Skôr než Eragon stačil niečo namietnuť, Horst ho postavil na nohy a viedol ho k dverám.

„Chcem tu zostať,“ odporoval Eragon.

„Potrebuješ si oddýchnuť a vyvetrať sa na čerstvom vzduchu. Neboj sa, onedlho sa sem vrátiš,“ upokojoval ho Horst.

Eragon neochotne dovolil kováčovi, aby mu pomohol zísť do kuchyne. Vo vzduchu sa vznášali vône niekoľkých jedál, ochutených koreninami a bylinkami. Sedeli tam Albriech a Baldor a zhovárali sa s matkou, ktorá miesila na chlieb. Keď bratia zbadali Eragona, zmlkli, ale ten zachytil dosť, aby vedel, že reč bola o Gerovi.

„Sadni si,“ ponúkol mu Horst stoličku.

Eragon na ňu vďačne klesol. „Ďakujem, rád.“ Ruky sa mu triasli, a tak si ich zopäté položil do lona. Postavili pred neho kopcom naložený tanier.

„Nemusíš jesť nasilu,“ povedala Elain, „len ak budeš mať chuť.“ Keď vzal do ruky vidličku, vrátila sa k vareniu. Dokázal do seba dostať iba pár hltov.

„Ako sa cítiš?“ chcel vedieť Horst.

„Hrozne.“

Kováč sa na chvíľu odmlčal. „Viem, že teraz na to nie je najvhodnejšia chvíľa, ale musíme to vedieť... čo sa vlastne stalo?“

„Vôbec si nepamätám.“

„Eragon,“ povedal kováč a predklonil sa, „bol som medzi chlapmi, ktorí sa vybrali pozrieť vašu farmu. Váš dom nebol len zničený – niečo ho rozmetalo doslova na triesky. Okolo boli stopy obrovského zvera, akého som v živote nevidel, ani som o takom nepočul. Aj ostatní ich videli. Ak sa naokolo pohybuje Tieň alebo nejaký netvor, musíme to vedieť. Si jediný, kto nám to môže povedať.“

Eragonovi bolo jasné, že sa musí uchýliť ku lži. „Keď som odišiel z Carvahallu...“ v duchu odrátal čas, „pred štyrmi dňami, v meste boli... nejakí cudzinci a vypytovali sa presne na taký kameň, aký som predtým náhodou našiel.“ Prstom ukázal na Horsta. „Ty si ma na

nich upozornil, a tak som bežal domov.“ Všetky oči sa upierali naňho. Oblizol si pery. „V tú noc sa nestalo... nič. Keď som na druhý deň predpoludním skončil prácu, šiel som sa prejsť do lesa. Onedlho som počul výbuch a nad stromami som zbadal dym. Bežal som najrýchlejšie, ako som vládol, ale ten, kto to urobil, bol už preč. Prehrabal som trosky a... našiel som Gera.“

„A tak si ho naložil na tú fošnu a ťahal späť do mesta?“ spýtal sa Albriech.

„Presne tak,“ prikývol Eragon. „Ale ešte predtým som prezrel cestičku k hradskej. Boli na nej dva páry stôp, oba mužské.“ Strčil ruku do vrečka a vybral útržok čiernej látky. „Toto mal Gero v ruke. Podľa mňa je to rovnaká látka, ako tá, z ktorej mali plášte tí neznámi muži.“ Položil ju na stôl.

„Súhlasí,“ prikývol Horst. Tváril sa zamyslene a nahnevane zároveň. „A čo tvoje nohy? Kde si si ich tak doriadil?“

„To presne neviem,“ odvetil Eragon a pokrútil hlavou. „Asi sa to stalo, keď som vyhrabával Gera, ale nie som si istý. Všimol som si to, až keď mi po nich začala tiecť krv.“

„To je príšerné!“ zhrozila sa Elain.

„Mali by sme tých chlapov prenasledovať,“ skríkol Albriech rozhorčene. „Toto im nesmie prejsť! S párom koní by sme ich mohli zajtra dohnať a priviesť ich späť.“

„Vyhoď si tú sprostosť z hlavy,“ zavrátil ho Horst. „Najskôr by ťa zdvihli ako pierko a vyhodili niekam na strom. Pamätáš, ako vyzeral ten dom? Bude lepšie neskrížiť im cestu. Aj tak už majú, čo chceli.“ Pozrel na Eragona. „Vzali si predsa ten kameň, či nie?“

„V dome nebol.“

„Potom nemajú dôvod vracieť sa sem, ak ho už získali.“ Prenikavo pozrel na Eragona. „Ani slovom si nespomenul tie zvláštne stopy. Vieš, od čoho boli?“

Eragon pokrútil hlavou. „Ja som nič nevidel.“

Zrazu sa ozval Baldor. „Mne sa to nepozdáva. Celé to príliš závaňa čarami. Čo sú tí chlapi zač? Neboli to náhodou Tiene? Načo chceli ten kameň a ako inak mohli ten dom obrátiť na triesky, ak nie pomo-

cou temných síl? Možno máš pravdu, otec, možno naozaj chceli len ten kameň, ale ja si myslím, že ich ešte uvidíme.“

Po týchto slovách zavládlo ťaživé ticho.

Eragon mal pocit, že sa na niečo zabudlo, no nemohol prísť na to, čo by to mohlo byť. Vtom mu svitlo. Srdce mu zovrela úzkosť. „Roran to ešte nevie, však?“ *Ako som naňho mohol zabudnúť?*

Horst pokrútil hlavou. „Odišli s Demptonom chvíľu po tebe. Ak sa im cestou nič nestalo, sú už zo dva dni v Therinsforde. Chceli sme mu poslať správu, ale včera a predvčerom bolo veľmi chladno.“

„Práve sme sa tam s Baldorom chystali, keď si sa prebral,“ vysvetľoval Albriech.

Horst si prstami prečesal bradu. „Choďte teraz. Pomôžem vám osedlať kone.“

Baldor sa otočil k Eragonovi. „Oznámim mu to šetrne, neboj sa,“ sľúbil a vyšiel za Horstom a Albriechom z kuchyne.

Eragon zostal sedieť za stolom s očami upretými na uzol v dreve. Mučivo jasne vnímal každý detail: smer vláken, nesymetricky uloženú hrču, tri prasklinky tmavšej farby. Jediný uzol skrýval nekonečne veľa maličkostí; čím podrobnejšie ho študoval, tým viac ich videl. Hľadal v nich odpoveď na otázky, ktoré mu vírili hlavou, ale ak tam aj bola, nevidel ju.

Z ťaživých myšlienok ho vytrhlo slabé volanie. Akoby vonku niekto kričal. Nevšimá si ho. *Mňa sa to netýka, nech sa o to postarajú iní.* O niekoľko minút sa ozvalo znova, len hlasnejšie ako predtým. Nahnevane si zapchal uši. *Prečo nemôžu byť ticho? Gero odpočíva.* Pozrel na Elain, ale zdalo sa, že jej ten hluk neprekáža.

ERAGON! To už nebolo volanie, ale rev, a on skoro zletel zo stoličky. Vyplašene sa poobzeral, ale nikde nič. Až vtedy si uvedomil, že tie výkriky sa ozývajú v jeho hlave.

Zafira? spýtal sa s úzkosťou.

Chvíľu bolo ticho. *Áno, ty hluché poleno.*

Odľahlo mu. *Kde si?*

Vyslala k nemu obraz malej skupiny stromov. *Pokúšala som sa s tebou spojiť, ale nešlo to, bol si mimo.*

*Bol som chorý... ale už mi je lepšie. Prečo ťa tak dlho nebolo?
Čakala som ťa dve noci, a potom ma premohol hlad. Musela som ísť na
lov.*

Chytila si niečo?

*Mladého srnca. Bol dosť múdry, aby si dal pozor pred šelmami na zemi,
ale na tie hore zabudol. Keď som ho chytila, zúrivo kopal a snažil sa vy-
slobodiť. Ale ja som bola silnejšia. Keď si uvedomil, že jeho porážka je
neodvratná, vzdal to a zomrel. A ako je na tom Gero, bojuje?*

*Neviem. Povedal jej podrobnosti. Domov sa tak skoro nevrátite, ak
vôbec. Ešte ťa pár dní neuvidím. Mala by si si tiež trochu odpočinúť, po-
vedal jej.*

Urobím, ako vravíš, odvetila celá nešťastná. No nech to netrvá dlho.

*Rozlúčili sa len neradi. Vyzrel z okna a prekvapilo ho, že slnko už
zapadlo. Padla naňho nesmierna únava. Dokrivil sa k Elain, ktorá prá-
ve balila fašírky do voskovaného plátna. „Idem nazad ku Gertrude,“
oznámil jej. „Musím sa vyspať.“*

*Odložila zabalené mäso. „Čo keby si prenocoval u nás? Budeš to
mať bližšie k strýkovi a Gertrude aspoň zostane jej posteľ.“*

„Máte dosť miesta?“ spýtal sa váhavo.

*„Samozrejme.“ Utrela si ruky. „Pod' so mnou, všetko ti pripravím.“
Odviedla ho hore schodmi do prázdnej izby. Posadil sa na peľasť po-
stele. „Máš všetko, čo potrebuješ?“ Prikývol. „Keby niečo, zakrič,
budem dolu.“ Načúval, ako schádza dolu schodmi. Potom opatrne
otvoril dvere, vykĺzol na chodbu a potichu vošiel do Gerovej izby.
Gertruda sa naňho slabo usmiala ponad kmitajúce ihlice.*

„Ako mu je?“ zašepkal Eragon.

*Hlas mala od únavy zachrípnutý. „Je slabý, ale horúčka trochu kles-
la a niektoré popáleniny tuším vyzerajú lepšie. Musíme čakať, potom
sa uvidí. Ale mohla by to byť predzvesť, že sa uzdraví.“*

*Eragonovi odľahlo a vrátil sa do izby. Schúlil sa pod perinu a zahľad-
del sa do nevlúdnej tmy. Nakoniec upadol do spánku, ktorý hojil jeho
rany – na tele i na duši.*

ŠIALENSTVO ŽIVOTA

V onku panovala hlboká tma. Eragon sa prudko posadil na posteli a zalapal po dychu. V izbe bolo chladno. Na rukách a pleciach mu naskočila husia koža. Do úsvitu chýbalo ešte niekoľko hodín – bol to čas, keď sa nikde nič nepohne a život čaká na prvé teplé dotyky slnečných lúčov.

Premkla ho strašná predtucha a srdce sa mu prudko rozbúchalo. Mal pocit, že celý svet zahalil smútočný závoj a jeho najtmavší korniec zavisol práve nad jeho izbou. Potichu vyliezol z postele a obliekol sa. Plný úzkosti prebehol cez halu. Keď zbadal dvere na Gerovej izbe otvorené a v nej plno ľudí, zľakol sa.

Gero ležal nehybne na posteli. Mal oblečené čisté šaty, vlasy sčesané dozadu, tvár pokojnú. Vyzeral, akoby spal, nebyť strieborného amuletu okolo jeho krku a vetvičky bolehlavu na jeho hrudi – posledných darov mŕtvemu od živých.

Pri posteli stála so sklopenými očami bledá Katrina. Počul, ako šepká: „Dúfala som, že ho jedného dňa budem môcť volať otec...“

Volat ho otec, pomyslel si trpkou, *to právo som nemal ani ja*. Cítil sa ako duch, z ktorého niekto vysal všetok život. Všetko okrem Gerovej tváre bolo neskutočné. Eragonovi sa po lícach kotúlali slzy. Stál, plecيا sa mu chveli, ale plakať nahlas nemohol. Stratil celú rodinu – matku, tetu a teraz strýka. Ťarcha jeho žiaľu bola taká strašná, že sa mu podlomili kolená. Niekto ho vyviedol nazad do jeho izby, šepkajúc slová útechy.

Padol na posteľ, rukami si obľpil hlavu a kľčovitou sa rozvzlykal. Cítil, že Zafira sa s ním snaží naviazať kontakt, ale nevšímal si ju

a nechal sa unášať žiaľom. Nedokázal sa vyrovnáť s tým, že Gera viac niet. Keby sa zmieril s jeho smrťou, v čo ešte mohol veriť? Len v nemilosrdný, bezcitný svet, ktorý zháša duše ako vietor sviece. Plný hnevu a strachu zdvihol tvár mokrú od slz k nebu a kričal: „Ktorý boh toto dopustil? Ukáž sa mi!“ Počul, ako k jeho izbe niekto beží, ale zhora neprišla nijaká odpoveď. „On si to nezaslúžil!“

Dotkli sa ho láskavé ruky a on si uvedomil, že vedľa neho sedí Elain. Objímala ho a on plakal a plakal. Napokon sa proti svojej vôli vyčerpaný ponoril do spánku.

JAZDCOV MEČ

Keď sa Eragon zobudil, obkľúčila ho mučivá úzkosť. Nechal oči zatvorené, no spod viečok sa mu znova spustil príval slz. Snažil sa nájsť nejakú myšlienku alebo náznak nádeje, ktorý by mu pomohol udržať si zdravý rozum. *Nedokážem s tým žiť, zastonal.*

Tak s tým neži! zazneli mu v hlave Zafrine slová.

Ako? Gero je navždy preč! A mňa určite časom stretne rovnaký osud. Láska, rodina, domov – všetko mi vzali a nezostalo nič. Aký zmysel má všetka naša námaha?

Zmysel spočíva v čine. Ak raz stratíš vôľu meniť a ovplyvňovať svoj život, nič nemá význam. Tebe sa však otvára veľa možností: stačí si vybrať jednu a zasvätiť jej život. Novú nádej a cieľ nájdeš len v skutkoch.

Ale čo mám robiť?

Musíš sa dať viesť srdcom. Nič iné ti nepomôže, len jeho túžba ti ukáže smer.

Nechala ho, aby popremýšľal nad jej slovami. Eragon skúmal, čo v sebe cíti. Prekvapilo ho, že vo svojom vnútri nachádza viac prudkého hnevu ako žiaľu. *Čo mám podľa teba robiť... prenasledovať tých cudzincov?*

Áno.

Jednoznačnosť jej odpovede ho zaskočila. Zhlboka sa nadýchol. *Prečo?*

Pamätáš sa, čo si mi povedal vtedy v Dračích horách? Ako si mi pripomínal moju dračiu povinnosť a ja som sa vrátila na farmu aj napriek

svojmu vnútornému presvedčeniu? A teraz sa aj ty musíš ovládnuť. Dlho a hlboko som premýšľala o uplynulých dňoch a teraz už viem, čo znamená byť drakom a Jazdcom. Naším osudom je pokúšať sa o nemožné, konať veľké činy, aj navzdory strachu. To je naša zodpovednosť voči budúcnosti.

Je mi jedno, čo hovoríš! Toto nie sú dôvody, aby som odtiaľto odchádzal! namietol Eragon prudko.

Existujú aj iné argumenty. Ľudia už videli moje stopy a sú v strehu. Jedného dňa ma odhalia. A navyše tá k tomuto miesto už nič neviaže. Už nie je nijaká farma, ani rodina, ani...

Roran predsa žije! namietol prudko.

Ale ak tu zostaneš, budeš mu musieť vysvetliť, čo sa tu vtedy stalo. Roran má právo vedieť, ako a prečo prišiel jeho otec o život. Čo myslíš, čo asi urobí, až sa o mne dozvie?

Prevracal v hlave Zafirine argumenty, ale nevedel sa zmieriť s myšlienkou, že by mal nadobro opustiť údolie Palancar – bol to jeho domov. No predstava, že sa pomstí cudzincom, ho neodolateľne lákala. Ale mám na to dosť síl?

Máš predsa mňa.

Bojoval s pochybnosťami. To, čo od neho chcela, bolo vyslovené šialenstvo. Postupne v ňom silnel pocit hanby nad vlastnou nerozhodnosťou a potom sa mu na perách mihol odhodlaný úsmev. Zafira má pravdu. Na ničom už nezáleží, zmysel má len skutok. Musí konať – to je ono. A čo by mu mohlo poskytnúť väčšie zadosťučinenie, ako dolapiť tých vrahov? Vzopäl sa v ňom prívál ohromnej energie a sily, strhol so sebou všetky jeho city a pretavil ich do nekonečného hnevu, ťažkého ako kus železa, v ktorom bolo vyryté jediné slovo: pomsta. Hlava sa mu šla rozskočiť, no napokon odhodlane vyhlásil: *Urobím to.*

Prerušil spojenie so Zafirou a vyskočil z postele. Telo mal napäté ako strunu. Bolo skoro ráno, spal len niekoľko hodín. *Nič nie je nebezpečnejšie ako nepriateľ, ktorý nemá čo stratiť,* pomyslel si. *A práve to teraz som.*

Ešte včera ledva chodil, no teraz sa pohyboval s nečakanou istotou. Na nohách ho držala železná vôľa. Potlačil bolesť, vystreľujúcu do celého tela, a snažil sa ju nevnímať.

Pustil sa po špičkách k dverám domu, keď zrazu začul, ako sa niekde potichu zhovárajú dvaja ľudia. Zvedavo zastal a započúval sa. „...nemá kde bývať. A my máme dosť miesta,“ rozoznal Elainin jemný hlas. Horstov bas čosi nezrozumiteľne zamrmľal. „Áno, chudák chlapec,“ odvetila Elain. Tentoraz Eragon Horstovu odpoveď zachytil. „Možno...“ Potom bolo dlhé ticho. „Stále musím myslieť na to, čo nám Eragon povedal. Mám pocit, že nám neprezradil všetko.“

„Čo tým myslíš?“ spýtala sa Elain s obavami v hlase.

„Keď sme sa vydali k ich farme, spočiatku bola cesta uhladená doskou, ako Eragon ťahal Gera. No potom sme prišli na miesto, kde bol sneh udupaný a rozbrázdnený, a tam jeho stupaje a stopa po doske zmizli, zato sme tam našli tie isté obrovské odtlačky ako na farme. A čo tie jeho nohy? Neverím, že by si nevšimol, že mu z nich chýba polovica kože. Nechcel som naňho veľmi tlačiť, ale teraz to z neho budem musieť vytiahnuť.“

„Možno ho tak vydesilo, čo videl, že o tom nechce hovoriť,“ naznačila Elain. „Všimol si si predsa, že je celý bez seba.“

„To však nevysvetľuje, ako sa mu podarilo dostať Gera takmer na okraj dediny bez toho, že by zanechal nejaké stopy.“

Zafira mala pravdu, pomyslel si Eragon. Najvyšší čas zmiznúť. Privela otázok, privela zvedavých ľudí. Skôr či neskôr zistia pravdu. Opatrne vykročil ďalej. Vždy keď pod ním vrzla dlážka, napäto stuhol.

Ulice boli prázdne – o tomto čase bol hore málokto. Na chvíľočku zastal a prinútil sa sústrediť myšlienky. *Koňa potrebovať nebudem. Povezie ma Zafira, ale potrebujeme sedlo. O jedlo si nebudem musieť robiť starosti, Zafira uloví dosť pre nás oboch – ale teraz by som si mal nejaké zadovážiť. Ostatné veci, ktoré by som mohol potrebovať, nájdem pod troskami nášho domu.*

Vydal sa na okraj Carvahallu, k dielni garbiara Gedrika. Do nosa mu vrazil taký neznesiteľný zápach, až sa mu zdvihol žalúdok, no kráčal ďalej k pivnici vyhlíbenej do úbočia kopca, kde boli uskladnené vypracované kože. Z radu usní, zavesených pod povalou, odrezal tri veľké volské kože. Krádež v ňom vyvolala pocit viny. *Nie je to ozajstné zlodejstvo, presviedčal samého seba v duchu. Jedného dňa Gedrikovi*

dlh určite splatím. Aj Horstovi. Zroloval hrubé kože a odniesol ich do hájika za dedinou. Zastrčil ich medzi konáre a vrátil sa do Carvahalu.

Teraz jedlo. Zamieril ku krčme, že si tam nejaké zaobstará, no potom sa uškrnul a zmenil smer. Ak mám kradnúť, tak okradnem Slouna, povedal si zlomyseľne. Nepozorovane sa prešmykol k mäsiarovmu domu. Sloun pri odchode vždy zatváral predné dvere na závoru, ale bočný vchod bol zaistený len tenkou retiazkou, ktorú nebolo ťažké roztrhnúť. Vnútri bola tma. Naslepo šmátral pred sebou, kým rukami nenarazil na tuhé kopy mäsa, zabaleného v plátne. Napchal si za košeľu, koľko vládala, potom náhlivo vyšiel na ulicu a ticho za sebou zatvoril.

Nejaká žena vykrikla jeho meno. Pritisol si podolok košele k telu, aby mu mäso nevypadlo, a schoval sa za roh. Po chrbte mu prebehli zimomriavky – ani nie desať stôp od neho prešiel medzi domami Horst.

100

Len čo sa kováč stratil z dohľadu, Eragon sa rozbehol. Náhlivo prešiel bočnou uličkou a zamieril k háju. Nohy mal ako v ohni. Šibol medzi stromy, len sa obzrel cez plece, či ho niekto neprenasleduje. Nikde nikoho. Vydýchol si od úľavy a siahol do vidlice medzi konármi po kože. Boli preč.

„Ty sa niekam zberáš?“

Eragon sa prudko zvrtoľ. Pred ním stál zamračený Brom, s nepekou ranou na boku hlavy. Na opasku mu visel krátky meč v hnedej pošve. A v rukách držal zvinuté kože.

Eragon podráždene prižmúril oči. Ako sa ten stavec dokázal nepozorovane dostať až sem? Všade bolo úplné ticho, bol by odprisahal, že naokolo niet ani nohy. „Vráť mi ich!“ oboril sa naňho.

„A prečo by som mal? Aby si mohol utiecť ešte skôr, ako bude Gero pod zemou?“ uzemnil ho Brom.

„To nie je tvoja vec!“ odsekol čoraz rozčúlenejší Eragon. „Prečo si ma sledoval?“

„Nesledoval som ťa,“ zavrčal stavec. „Čakal som tu na teba. A teraz rýchlo, kam sa chystáš?“

„Nikam.“ Eragon sa vrhol ku kožiam a vytrhol mu ich z rúk. Brom sa mu v tom nesnažil zabrániť.

„Dúfam, že máš dosť mäsa aj pre svojho draka.“

Eragon stuhol. „O čom to rozprávaš?“

Brom si skrížil ruky na hrudi. „Nerob zo mňa hlupáka. Myslíš si, že neviem, od čoho máš na ruke ten znak? Volá sa to gedwëy ignasia, žiarivá dlaň: dotkol si sa dračieho mláďaťa. Viem, prečo si za mnou prišiel s tými otázkami, a je mi jasné, že Jazdci opäť žijú...“

Kože i mäso vypadli Eragonovi z rúk. *Už je to tu... Musím okamžite zmiznúť! Lenže na takých dokaličených nohách mu neutečiem, jedine, že by... Zafira!* zavolať ju.

Niekoľko mučivo dlhých sekúnd neodpovedala. *Áno*, ozvala sa nakoniec.

Sme odhalení! Potrebujem ťa! Vyslal k nej obraz miesta, kde je, a ona sa okamžite vydala na cestu. Teraz ešte musí nejako zadržať Broma. „Ako si to zistil?“ spýtal sa pridusene.

Brom sa zadíval do diaľky a nezvučne pohol perami, akoby sa rozprával ešte s niekým iným. „Všade boli stopy a náznaky, nedalo sa ich nevidieť,“ ozval sa po chvíli. „Musel som len trpezlivo čakať. Prišiel by na to každý, kto by vedel to čo ja. Radšej mi povedz, ako sa vodí tvojmu drakovi?“

„Jej,“ opravil ho Eragon, „je to ona. A darí sa jej výborne. Našťastie sme neboli na farme, keď tam prišli cudzinci.“

„Aha, a čo tvoje nohy? Letel si na nej, nemám pravdu?“

Ako na to Brom prišiel? Čo ak ho cudzinci prinútili, aby ma vyspovedal? Možno mu kázali zistiť, kam idem, a potom si na nás niekde počkajú. Kde tá Zafira toľko trčí? Spojil sa s ňou a našiel ju krúžiť vysoko nad ich hlavami. Pod' už!

Nie, ešte sa budem chvíľu pozerat'.

Prečo?

Pre zabíjanie v Dorú Areaba.

Čože?

Brom sa so slabým úsmevom oprel o strom. „Trocha som sa s ňou pohováral, a ona súhlasila, že zostane vo vzduchu, kým si to medzi

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.